VINDECAREA ARBORELUI GENEALOGIC

Dr. KENNETH McALL

harisma

Vindecarea Arborelui Geneologic

1. Vindecarea Arborelui Geneologic

Vindecarea Arborelui Geneologic

VINDECAREA
ARBORELUI
GENEALOGIC
Dr. KENNETH McALL
Traducere din limba engleză de Dr. Iosif Niculescu
Cu un studiu introductiv de Părintele Galeriu

harisma
Bucureşti 1993
Editorii exprimă mulţumirile br Dr. Kenneth McAll
Associatkms d'Entraide Suisse-Roumanie.
Pasteur Dr, Gilbert SCHULE, şi Dr. FRANCOTS MEAN
Pentru sprijinul acordat editării acestei cărţi
First published în Great Britain în 1982 by Sheldun Press. SPCK, Marylebone Road. London NW1 4DU
Three impressions of the first edition Revised edition 1984 Third impression 1984 New edition 1986
Copyright © Dr. Kenneth McAll 1982
Colecţia INTERFERENŢE este îngrijită de Rodion Galeria Redactor de carte şi colaţionarea traducerii: Fiorin Skoie
Viziunea grafica şi coperta: Mircea Dumitrescu-Tehnoredactare computerizată: Daniel Chelsoi, Gabriela Burhcu, Liliana Bogdan
Toate drepturile asupra prezentei apariţii aparţin

editurii "Harisma”.

Dr. Kenneth McAll

Născut în China în 1910. Dr. Kenneth McAll, după ce aabsolvit medicina la Universitatea din Edinburgh, s-areântors în China ca medic-chirurg misionar. Este închis dejaponezi împreună cu soţia şi copilul, pe timp de patru ani. incursul celuia de-al doilea războimondial. Încercările prin care a trecut în China i-au trezit interesulfeţă de puterile de „posedare”, astfel că şi-a dedicat din acelmoment viaţa vindecării bolilorpsihiatrice cu ajutorul călăuziriidivine. După reîntoarcerea în Anglia, a practicat timp dezece ani medicina generală, după care, timp de douăzeci şi cinci de ani, a activat în calitate de medicconsultant de psihiatrie. Estemembru asociat al Colegiului Regal de Psihiatrie, scriindarticole şi cărţi despre bolilemintale şi despre putereavindecătoare a Sfintei Liturghii

Mulţumiri

Autorul vrea să aducă semnul recunoştinţei sale celorde mai jos, pentru ajutorul pe care i l-au acordat iaalcătuirea acestei cărţi: Rev. Cuthbert Bardsley, fostepiscop de Conventry, Morton Kelsey. Profesor deleologie la Universitatea Notredame, şi William Wilson, Profesor de Neuro-Psihiatrie la Dukeuniversity. Mai vrea să mulţumească lui Reginald Holme –, Rev. Alan Harrison şi Rev. John Williams pentru felul măiestru de a scrie, lui Matthew şi Denislinn S.J., şi M.J.B. Pullen pentru nepreţuitul ajutor înalcătuirea cărţii.

Dr. Kenneth McAll, prin analizele şi dezvăluirileuimitoare ale cărţii de faţă, supune conştiinţa noastră la omeditaţie adâncă şi la răspunderi grave în faţa lui Dumnezeu şi a vieţii. Titlul însuşi, „Vindecarea arboreluigenealogic”, arată că este vorba de o explorare amplă asuferinţei omeneşti atât în adâncul unei fiinţe agresate înânsuşi începutul ei de existenţă (este vorba de avort) cât şi în conştiinţele celor care, din nefericire, se fac

părtaşiacestui supliciu. Cercetările, sesizările lui scot la ivealătragice realităţi şi soluţii care unesc firesc şi binefăcătorexperienţa ştiinţifică actuală cu cea religioasă creştinădintotdeauna. Mai precis, precum se şi exprimă într-uncapitol, pune în lumină „Vindecarea prin Hristos” şi în mod concret prin Sfânta Liturghie. Dr. Kenneth deschideuşa unei lumi de taine, de tărâmuri locuite de prezenţemutilate, de pătimiri înăbuşite, unele metamorfozate inexistenţe misterioase, în stafii. Însă cea mai chinuitoare pentru suflet este aceea pe care el şi-o exprimă încapitolul cu titlul „Suferă copiii mici”. Aici elexplorează un fenomen pe cât de frecvent, în vremea de azi, pe atât şi mai tragic, frizând, cum s-a mai observat, genocidul. E de ajuns să arătăm aici că, potrivitstatisticilor, în ţara noastră din patru sute conceperiumane (în anii de după” Revoluţie”) doar o sută au ajunsla naştere. Ca şi cum aceasta n-ar fi destul, medicul englez îi dezvăluie şi nişte implicaţii, consecinţe, aproape necunoscute până acum, şi de-a dreptululuitoare. El urmăreşte consecinţele tragice ale avortului nu numaiasupra fiinţelor umane implicate direct (prunc şi mamă) ci într-o sferă mai largă. Suferinţa-umană ia proporţiiprin înrâurirea conştiinţei suprimării vieţii asupra mai multor ramuri colaterale ale Arborelui Genealogic alunei familii.

Avortul, ca act de anti-creaţie, de anti-viaţă, producetulburări incalculabile, dezvăluite de Dr. Keneth mai întâi ca şi chirurg iar apoi ca psihiatru şi nu mai puţin casuflet profund creştin.

Dintr-o suită de cazuri de pacienţi cu feluritediagnoze, inclusiv nevroze, stări depresive, epilepsie, schizofrenie, tentative de sinucidere, ş.a.m.d. îl vomreproduce spre pildă pe următorul caz: Joan, o copilă denouă ani, este adusă la Dr. Kenneth McAll. Sântstudiate concluziile echipei de medici generali şti, mărturiile părinţilor, precum şi rapoartele diriginteiclasei. Începând cu vârsta de cinci ani buna dispoziţie de mai înainte a

copilei se schimbă brusc.

Ioana devine greu cooperabilă, cu un comportamentiraţional, intră în crize, faţa i se schimonoseşte, ţipăminute în şir la mama ei: „Mă înspăimântă, mă îngheaţă” răspunde mama. Cade uneori în inconştienţă, prăbuşindu-se, alteori aleargă prin faţa maşinilor. legată în hamuri. „Te urăsc”, îi strigă ea părintelui său, „nu eşti tatăl meu; de ce m-am născut?” Altă dată, într-una din acele stări iraţionale îşi ameninţă fratele cu uncuţit. La şcoală, de asemenea, îşi pierde cu uşurinţăcontrolul şi are izbucniri emoţionale, nu se mai poate controla.

Dr. Kenneth McAll, încercând să-i întocmească Arborele Genealogic, e preocupat să descopere vreunstrămoş părăsit, neîncredinţat ajutorului Dumnezeiesc, vreun caz de sinucidere. Dar de-a lungul ultimelor patrugeneraţii nu descoperă nimic. Apoi, o cheamă pe Joanân camera de consultaţie. Scena devine tot mai intens emoţională. Copila vine, se aşază pe genunchii medicului. Între altele el o întreabă câţi fraţi şisurori mai are. Răspunsul este surprinzător: «Am treifraţi şi trei surori.» – «Dar Joan, mama spune că tu ai treifraţi şi doar două surori.» Joan devine extrem de furioasă, sare de pe genunchii lui şi bate din piciorzicând: «Am trei surori nu două! O vezi pe femeia aceeacare stă acolo?» a ţipat arătând către mama ei. «Este ocriminală. A aruncat-o în W.C. pe sora mea. Sora mea este prietena mea. Eu o cunosc. O cheamă Melisa.» Mama acuzată izbucneşte în lacrimi şi strigă: «Atenţie! va avea o criză.» Tatăl lui Joan se înroşeşte la faţă, seceartă cu soţia, în timp ce se certau, Dr. Kenneth McAllmărturiseşte: „Am ţinut-o strâns pe Joan şi i-am zis: «Haisă ne rugăm tu şi cu mine, Mântuitorului nostru Iisus Hristos cerându-i să aibă grijă de Melisa». Ne-am rugat: «Doamne Iisuse Hristoase te rugăm să ai grijă de Melisaşi să o iei şi pe ea în împărăţia ţa»”.

Era evident că Ioana atinsese un punct nevralgic

alpărinţilor ei. Mai târziu mama a spus că avusese un avortaccidental datorită neîndemânării unui medic. Înainteanaşterii lui Joan.

Uimitor e faptul că mania nu menţionase incidentul faţă de Joan şi nimeni nu cunoscuse nomele pe care cavoise să-l dea copilei: Melissa. Dar ce tace Dr. Kenneth Mc AII într-o asemenea situaţie – mai mult, în asemeneasituaţii, deoarece el ne încredinţează că a avut 1400 decazuri asemănătoare. Pentru fiecare din acestea el ceresăvârşirea Sfintei Liturghii prin care sufletul fiinţeiretezate de la rădăcina vieţii este încredinţat iubirii, jertfei Mântuitorului. În cazul lui Joan, el mărturiseşte că după Sfânta Liturghie pentru Melisa, viaţa acelei familiis-a schimbat. Izbucnirile emoţionale ale lui Joan, comportamentul ei iraţional precum şi incapacitatea ei de a se concentra au dispărut complet şi nu s-au mairepetat vreodată. Formele de epilepsie au încetat, s-a sistat şi tratamentul.

Dr. Kenneth McAll pune aici o problemă de-a dreptul crucială pentru milioane, miliarde – de sufletecare au început să existe din însuşi momentul concepţieidar nu au apucat lumina zilei, nu din voia lor şi, astfel, nici Botezul. Precum se ştie, Biserica, în învăţătura ei şi, mai ales, prin canoanele rânduite şi aplicate la taina-Sfintei Mărturisiri, se ocupă stăruitor de sărmanelefemei care săvârşesc avorturi, întreruperi de sarcină cuvoie sau fără de voie. Dar, din nefericire, se ocupă mai puţin de feţii odrăsliţi în sânul matern şi sacrificaţi, asasinaţi în „însăşi casa vieţii lor” („Mama mea să-mi fi fost mormânt şi pântecele ei să fi rămas veşnicâmpovărat” – Ieremia 20, 17).

O întrebare fundamentală s-a pus din vremuristrăvechi: din ce moment o fiinţă concepută, rod alcuplului uman, este considerată existenţă şi persoanăumană? Sfânta Scriptură, Bărbaţii Sfinţiţi ai Bisericii, precum şi legi ale Dreptului Antic arată realitatea vieţii personale şi drepturile la viaţă din ceasul

odrăsliriivieţii. Şi, mai mult decât atât, chiar înainte de zămislire, din tainica Pronie şi prevedere a lui Dumnezeu: înainte de a te fi zămislit în pântece te-am cunoscut şi înainte de-a ieşi din pântece te-am sfinţit şi te-am numit proroc pentru popoare", vorbeşte Dumnezeu prin guraprooroculuiIeremia (Ieremial, 5). Iar Psalmistul evocă în acelaşi duh: „Tu ai zidit rărunchii mei, Doamne, tu m-aialcătuit în pântecele maicii mele... nu sunt ascunse deţine oasele mele pe care le-ai făcut întru ascuns, nicifiinţa mea pe care ai urzit-o ca în cele mai de jos alepământului (Psalm 138, 13 – 15). Şi Sf. Pavel inspiratarata: „... Dumnezeu m-a ales din pântecele mamei meleşi m-a chemat prin harul său să descopăr pe Fiul săuântru mine, pentru ca să-l binevestesc la neamuri..." (Galateeni 1, 15 – 16).

În acelaşi duh cu Sfânta Scriptură încă de la început, Bărbaţii Apostolici poruncesc: „Să nu vrăjeşti, să nu faci otrăvuri, să nu ucizi copil în pântece, nici pe cel născut să nu-l ucizi", în învăţătura celor doisprezeceăpostoli (2, 2).

Acest respect faţă de viaţă era sacru pentru primiicreştini, ne încredinţează în acelaşi sens epistola către Diognet (180 după Hristos): „Creştinii se căsătoresc catoţi oamenii şi nasc copii ca ei, dar nu-i aruncă pe ceinăscuţi" (5, 5). Iar Tertulian, scriitor bisericesc, jurist deformaţie, îi prezintă la fel pe cei dintâi creştini: „Noi, care ne interzicem orice ucidere, nu ne permitem săstingem viaţa pruncului conceput în pântecele mameiânainte ca sângele să se plămădească în el ca om. A împiedica naşterea este o omucidere anticipată; căci cedeosebire poate fi între a răpi viaţa unui suflet născut şaua-l omorî la naştere? Om este şi cel născut, urmând săcrească, şi cel care este un fruct doar în germene" (Apologeticul 1X8). Ca om de legi, el cunoştea bine Dreptul Roman, care prevedea dreptul la viaţă al fiinţei umane din însăşi obârşia ei: „Infâns conceptus pro natohabetur quotiens de commodis eius agitur" (copiiiconceput este

considerat ca născut ori de câte ori e vorba de interesele acestuia) (C. Tomulescu – Drept privat Roman. Partea a III-a – Persoanele; pag. 156 – 157). Or, înainte de orice alt interes este dreptul sacru la viaţă. Suntem nevoiţi să o spunem: practica medicală a oscilatmultă vreme între aprobarea şi dezaprobarea energică. Reproducem spre exemplificare, în acest sens» douăsituaţii: „Într-o clinică de ginecologie din America, seinternează o femeie. În câteva clipe naşte un copilprematur, de numai 22 săptămâni (5 luni). Mama aceasta doreşte ca pruncul ei să trăiască, întreg spitalul este în picioare să menţină în viaţă născutul prematur. Medicirecunoscuţi muncesc fără încetare şi se alocă sumeimense de bani. În aceeaşi zi, la aceeaşi oră, într-o altă cameră a acestei clinici, o altă femeie fiice avorptentru că nu mai doreşte alt copil. Iar medicii îi spun că fitul de patru luni nu este om, ci o bucată de carne din corpul mamei! Ce este acel „ceva”, care într-un salon, fiice ca fitul să fie om determinat şi cu viaţă, iar în altul o bucată de carne? Răspunsul este simplu: opiniasubiectivă a medicului şi a mamei. Mai rău este că aprecierea aceasta personală este rod nu al ignoranţei cial unei «ipocrizii sociale dorite»” (cf. Meletios Kalamaras Mitropolit de Nicopole (Grecia) – „Avortul” traducere Garoafe Coman, Tesalonic, Grecia 1991, pag. 21 – 22). Din nefericire, se îmbină aici ipocrizia şiignoranţa, aceasta din urmă ucigătoare de suflet precumarată Sf. Marcu Ascetul când zice: „Trei sunt uriaşii careucid sufletul: uitarea, ignoranţa şi lenevia”. Nu se cuvine să omitem că sunt şi mame jertfelnice, capabile de jertfi. Reproducem din memorie un asemenea exemplu, evocat de cunoscutul chirurg italian Andreea Maiocchi. O femeie gravidă şi bolnavă în acelaşi timp de ftizie se „prezintă chirurgului: ce e de făcut? Medicul îi spune: aveţi de ales între viaţa Dvs. şi viaţa fiinţei celei noi. Femeia întreabă: dar boala nu se transmite?

— Placenta, casa fitului, îl protejează până la naştere,

Dar de lanaştere încolo trebuie întreruptă orice legătură cu mama. Trebuie să vă decideţi. Mama reflectează, îşi cercetează conştiinţa în faţa lui Dumnezeu şi răspunde: am ales, optez pentru prunc, pentru viaţa cea nouă, nevinovată. Nu pot decide pentru viaţa altuia.

Sarcina a fost dusă până la capăt, imediat dupănaştere, pruncul a fost luat şi mama l-a privit departe, de după un mare ecran de sticlă. Zi după zi, mama sestingea (nu erau pe atunci medicamente antifhzice). Injertfi, era fericită pentru copilul ei, despre care afla cum se dezvolta cu vârsta şi cu înţelepciunea.

Atitudinea ambiguă, îndoielnică privind avortul s-adatorat în mare parte confuziei asupra vieţii şi individualităţii omului în sânul matern. Partizanii libertiniai lepădării pruncilor au susţinut neîncetat că „fătul nu este om deoarece nu are viaţă proprie. Embrionul este obucată de came din trupul matern pe care o poate cineva extirpa după voinţă". Trebuie văzută şi aici o judecată a concepţiei materialiste, care mai dăinuie ici-colo însufleţele oamenilor; judecată iresponsabilă spiritual şi social. Degradantă, primejdioasă şi iresponsabilă înaintealui Dumnezeu şi a propriului popor. Cu aproape o sită de ani în urmă, un cunoscut jurist italian, Rafael Ballestrini, spunea: „Cea din urmă dovadă că un popor a ajuns la cel din urmă semn al decăderii morale va fi: perioada în careavortul va fi considerat ceva tolerat – social şi obişnuit". (e + Meleţios Kalamaras op. cit. pag. 22). Ştiinţa medicală, bazată pe experienţă, arată astăzifără urmă de îndoială că „omul există ca om din clipa concepţiei...", precum declarau în 1986 profesoriuniversitari şi medici ai Facultăţii de medicină din Tesalonic. Iar dezvoltarea embrionului uman, potrivitobservaţiilor ştiinţifice efectuate cu mijloace tehnologice actuale de mare precizie descoperă: „Dincolo de poziţia filosofică sau teoretică, un lucru este sigur, – afirmă medicul ginecolog D. Papaevanghelu, „omul ca valoare, există din momentul

concepţiei, şi viaţa nu începe după formarea deplină a tuturor organelor (a VHI-av a XII-a săptămână) cum se credea maiânainte”. În consens cu medicul grec, profesorul francez de genetică J. Lejeune scrie: „Asemeneatuturor cercetătorilor care urmăresc fără părtinirefenomenele biologice sunt şi eu convins că fiinţaomenească începe să existe din momentul fecundăriiei. Fiinţa omenească este de atunci desăvârşită şi unică. Este una, pentru că este absolut întotdeauna aceeaşi. În toate părţile ei, şi unică, pentru că nu se poate înlocui sub nicio formă cu nimic altceva. Acest făt.

Părinteh Galeriu în a şasea sau a şaptea zi a vieţii sale, când are abia 1/2 mm. Înălţime, este deja capabil să se îngrijească dedestinul său. Acesta produce întreruperea ciclului periodic al mamei sale, determinând-o astfel pe mamăsă-l protejeze” (cf. Meletios Kalamaras. pag. 12). În continuare, cercetările ştiinţifice arată că la optsprezecezile se fac simţite bătăile inimii fătului şi deci căfuncţionează sistemul circulator; la cinci săptămâniapare fizionomia acestei fiinţe noi (obrajii, degetele); laşase săptămâni se manifestă sistemul nervos într-unschelet clar organizat şi ficatul, rinichii, stomacul îşi îndeplinesc menirea; la şapte săptămâni (cincizeci dezile) se fac simţite undele encefelice – semn şi criteriufundamental al afirmării vieţii, criteriu prin care şi la o persoană adultă se face constatarea dacă se află în viaţă sau nu. La zece săptămâni fătul are toate caracteristicilepe care le vedem clar la copil după naşterea sa normală. Iar la trei luni această făptură umană „are atâta viaţă încât reuşeşte să-şi întoarcă, să-şi mişte capul, să-şi schimbeexpresia feţei, să strângă pumnul, să găsească gura şi să-şi sugă degetul (M. Kalamaras).

Dar cum întâmpină atunci o asemenea fiinţă umanămomentul şi actul asasinatului?

Medicul şi cercetătorul american obstetrician şi ginecolog Bernard Nathonson după ce a întreprins miide

avorturi, punând în faţa conştiinţei corectitudineaacţiunilor sale, a filmat cu ultrasunete avortul unui făt de 12 săptămâni. Filmul arată; la apropiereainstrumentului ucigaş al avortului „fitul se mişcă într-unmod violent şi agitat; bătăile inimii cresc de la 140 la200 pe minut; el deschide larg gura ca într-un strigăt: strigătul mut. De aceea şi video caseta poartă numele Strigătul mut (M. Kalamaras, pag. 10). Cei ce au văzutfilmul au fost cuprinşi de spaimă, iar feministeleconcesive faţă de avorturi şi-au schimbat convingerilelibertine

Atunci este libertatea mamei să decidă asupra vieţii pruncului?

Din momentul concepţiei se instituie în existenţa o nouăexistenţă umană, care are atâta viaţă şi drept la viaţă câtare şi un nounăsent, un copil de şcoală, un tânăr, unadult. Mama nu are voie să-l ucidă, precum nu are voie să se ucidă nici pe ea. sinuciderea fiind un păcat de neiertat, împotriva Duhului Sfârtt. Iar păcatul e cu atât mai mare cu cât se săvârşeşte faţă de o fiinţă pe care ocondamni la moarte fără nicio vină, păcat de moarteânaintea lui Dumnezeu şi a neamului, pe care îl sărăceştiân fiinţă. Câte talente, genii chiar sunt asasinate fără reproş în conştiinţe, în timp ce, cu bună dreptate, nerevoltăm „în faţa oricărui asasinat sau victime de rând. Şi când numărul acestor asasinate creşte atât de îngrijorător, creşte numărul bătrânilor, scade potenţialul tinereţii, îmbătrâneşte neamul, risc al agoniei lui. Nu trebuie omisenici consecinţele directe ale avorturilor asupra mamei, între care: procent mare de mortalitate (prin perforareauterului, septicemie etc); procese de îmbolnăvire (flegmoane, tromboflebhte); reducerea fertilităţii; chiar apariţia sterilităţii. Ştim cât ar mai dori unele persoane să aibă copii şi nu mai pot!

Alte consecinţe asupra celorlalţi membri ai familieiprivind sănătatea fizică şi mai ales psihică,

privindarmonia conjugală, au fost deja evocate în experienţele Dr. Kenneth McAal.

În ce ne priveşte, ne stăruie în memorie ecouriletragice din conştiinţa unei mame în următorul caz. Cuani în urmă, prin luna iunie, eram chemat la un spital. Pe lângă persoana pe care urma să o cercetez, am fostrugat să mai merg într-o rezervă. Acolo, un suflet de femeie mărturiseşte că are dureri de cap şi coşmaruriinsuportabile. Ne-am. rugat împreună şi am sfătuit-o să se roage lui Dumnezeu, ca să uite de rău. Au trecut nouă luni. În postul mare al Paştilor, persoana suferindă mă întâmpină în Biserică.

— Era într-o vineri, venise la Taina Sfântului Maslu. Revederea a însemnat un dialog cu urmări beneficeradicale. La întrebarea: Ce s-a petrecut după spital? mi-a spus că a fost transferată la o clinică deneuropsihiatrie unde a petrecut luni în şir, cu un tratament în care se punea accentul pe chimioterapie. Boala nu se ameliorase. Analizând, am întrebat-o cum s-adeclanşat suferinţa şi când. Răspuns: „Acum doi ani şi ceva, în urma unei şederi prelungite la plajă, care aprovocat insolaţie, s-au produs dureri de cap şi coşmaruri”. Durerile de cap erau lesne de înţeles în urmainsolaţiei. Coşmarurile trebuiau cercetate mai adânc, datorită formelor tragice pe care le luau; anume, copii cu capete tăiate, sânge şiroind şi obsesia cuţitului. Ori unde vedea un asemenea obiect, un gând, un duhrău o îndemna: „Loveşte! Taie! Ucide!” Prezenţabolnavei în casă devenise intolerabilă. Am” întrebat câţiani are; răspuns: patruzeci şi unu. Căsătorită? Da. De cât timp? De douăzeci de ani. Copii aveţi? Da, ofetiţă. Câţi ani are? Nouă ani şi ceva. Până la naşterea einu aţi mai avut copii? Răspuns: am întrerupt sarcinile. Timp de zece ani se adunaseră multe. Motive: diversemutări cu serviciul în diferite localităţi etc. Am tresărit şi-am înţeles. Citisem despre unele experienţe afecunoscutului neurochirurg canadian Penfield, curevelări

senzaţionale-Astfel, în timpul unei operaţiipe creier, bolnavului, aflat sub anestezie generală, unul din asistenţi îi introduce un microelectrod în zona temporală a creierului. Pacientul începe să vorbească şi intonează o melodie. Se înţelege, e vorba de-o reproducere din adâncurile memoriei. O asociere erauşor de făcut. Razele solare pătrunseseră asemeneamicroelectrodului lui Penfield în psihicul pacientei. Răscoliseră din memorie o conştiinţă adânc îndurerată.

Copii cu capete tăiate, şiroind de sânge, obsesiacuţitului era de acesta dată nu numai „glasul mut" alpruncilor, ci şi glasul conştiinţei mamei.

Tribunalul lui Dumnezeu e în sufletul tău, spune unscriitor şi gânditor religios Atunci, înţelegând această mărturie, sărmana femeie s-a aşezat în: genunchi şi amărturisit şi alte păcate, de taină, se înţelege. Şi când acum i s-a dezvăluit cauza suferinţei, când a fost scosdemonul la lumină, s-a cutremurat. Preotul i-a dat oepitimie, un canon, şi apoi dezlegarea harică. Eliberareade demon şi harul dezlegării i-au redat liniştea.

Ori de câte ori venea de Crăciun, de Paşti la spovedit, la întrebarea preotului – cum vă mai e doamnă? răspundea în smerenie şi credinţă, şi cu oarecare grijă: parcă mă tem să spun că mi-e bine.

Dar să revenim! Pentru acest păcat de moarte împotriva creaţiei, a vieţii, pentru care conştiinţarăsădită în noi „după chipul" Creatorului suferă, este cuputinţă iertarea, vindecarea, din mila lui Dumnezeu, pentru că în faţa Lui „nu este păcat de neiertat decât celnepocăit", dar pentru pruncul căruia i s-a ucis trupul cecuvânt are de spus conştiinţa mamei şi a noastră atuturor, n-are nimeni nicio grijă, nicio răspundere?" Strigătul mut", pentru care dă mărturie video casetaamintită mai sus, spaima, agitaţia, dorul de viaţă de caree cuprins, gura deschisă, care e rugămintea mi pentru viaţă, către mamă, către medic sau moaşă, să nu fie auzit de nimeni, să nu se cutremure

nimeni? Biserica trebuiesă-l audă.

Sufletul viu al fătului ucis poartă chipul lui Dumnezeu în el.

Adânc şi cu măiestrie a descris actul zămislirii marelefiziolog Nicolae Paulescu. Vorbind despre avort, profesorul Paulescu arată că „zămislirea se face înmomentul întâlnirii celor două celule sexuale, a cărorunire formează oul fecundat. În acel moment, spune el, Dumnezeu trimite sufletul, adică artistulincomparabil care, supunându-se poruncii Divine, se pune imediat pe lucru, ca să-şi construiască trupul în care va vieţui.

Ei bine. Acest suflet, ce iese desăvârşit din mâinilelreatorului e asasinat de propria lui mamă.

Şi această grozavă nelegiuire e apanajul dat desatana mamelor omeneşti. Nu veţi găsi o fiară – oricât desălbatică şi oricât de feroce v-aţi închipui-o, – care să fie în stare să calce ordinul lui Dumnezeu şi să-şi distrugăprogenitura” (Fiziologie Filosofică – „Noţiunile «Suflet» şi «Dumnezeu» în Fiziologie”).

Într-adevăr, fătul e om, e suflet viu din clipazămislirii. Acest act esenţial este procreator. Părinţii seunesc în numele iubirii şi Dumnezeu creează un nousuflet nemuritor din sufletul părinţilor, aşa precum azidit-o pe Eva din Adam, tot „cu suflet viu”.

De aceea Biserica învaţă că Dumnezeu îi „plăs-muieşte pe prunci în pântece”, în sânul matern, şirepetăm o dată mai mult că omul e om din primul moment al plămădirii lui. Iar atunci când el e „secerat” de la rădăcinile vieţii se săvârşeşte precum spun astăzioamenii de ştiinţă de specialitate „o crimă premeditată”. Prin acest act este jertfit trupul copilaşului. Dar sufletul lui este şi rămâne Viu şi nemuritor în veci”. Na apucatbotezul din apă şi din Duh. N-a apucat să guste nici dindulceţile lumeşti. „N-au gustat încă din păcat” (Fericitul Teodore al Cirului). Care este locul şi viitorul acestorsuflete nevinovate în împărăţia lui Dumnezeu? Opiniiteologice le aşază fie în

„negură”, fie în „locuriluminoase”.

Călăuzită de Duhul Sfânt, Biserica nu-i părăseşte, înăfinta Liturghie, la Proscomidie. când se pomenesc cei adormiţi după felurite săvârşin din această viaţă atunci se scot mir ide, părticele, şi pentru „pruncii Jără devreme, parte bărbătească şi femeiască”, fiind aşezate în preajma Sfântului Agneţ, a Mielului jertfit pentru păcatele lumii”. Trebuie să credem că este vorba de pruncii avortaţi întrucât aceeaşi expresie o găsim şi înlanonul 33 al S Ioan Postitorul, care, aşezândeanonisirea pentru ucidere după St Vasile cel Mare, spune că „femeilor care strică cu meşteşugiri pe feţi împântece şi cele ce dau şi iau doctorii pentru ca să-i piardă, şi ca feţii înainte de vreme să cadă afară… hotărâm ca acestora să li se dea cel mult până la cinci ani şi trei ani (cf. Arhid. Prof. dr. Ioan N. Floca – Canoanelebisericu Ortodoxe – ROMCART SA. 1991, pag. 412), Expresia este limpede; Biserica, în Duhul Sfânt, înfăţişează şi aceste fiinţe nevinovate Jertfei Mântuitorului. Îndrăznim a spune că Domnul îi primeşte tot într-un fel de „Botez al sângelui, asemenea pruncilor ucişi de Irod”. Estesingura nădejde de a fi luaţi sub ocrotirea „Mielului celuijunghiat de la întemeierea lumii” (Apoc. 13, 8), a cărui jertfise actualizează mereu în Dumnezeiască Liturghie. Celoradormiţi, învaţă Sf. Simion alte salonicului, le sunt mai de folos Liturghiile iar celelalte mai puţin îi ajută. Pentru că omul murind a încetat de la păcat, iar prin – jertfise împărtăşeşte cuhnstos… se izbăveşte de Dumnezeiascămilă de toată durerea. Iar mama care trebuie să se roagemilostivului Dumnezeu pentru iertarea păcatului ei, se cuvine să ia aminte şi la pruncul sau pruncii ei, să-i încredinţeze ea însăşi în căinţă adâncă iubirii Dumnezeieştiatotcuprinzătoare. Să-i pomenească la Dumnezeiascaliturghie simplu, prin cuvintele „pruncii lepădaţi”. Şi precum răspundea un preot întrebării unei asemeneanefericite femei, spunându-i să-şi ceară ea însăşi iertare de lapruncul lepădat care caută şi el iubirea în

durerea de a nu fi fost iubit – „Copilaşul meu, iartă-mă că nu te-am dorit, că nute-am iubit. Acum însă, te încredinţez dragostei iubitorului de oameni Dumnezeu. Să nu mă osândeşti când ne vom întâlni la judecată”. Rămâne însă o problemă deschisă. S-a sublimat, şibiserica dă mărturie limpede că nunta binecuvântată de dumnezeu ca o sfânta Taină are drept scop” ajutorul reciproc al bărbatului şi femeii, dăinuirea neamului omenesc, prin naşterea de prunci, şi ferirea destricăciunea desfrâului”. Comuniunea sacră a celor doi se împlineşte în „credinţă, înţelegere, adevăr şi iubire”. Erau drept icoană, model „unirea între Mirele Hristos şibiserică” (Efeseni 5, 32). Unirea lor nu e numaitrupească, ci şi spirituală, duhovnicească. În om, primatul este al spiritului, nu al biologicului. Comuniunea soţilor nu se reduce doar la ceea ce numeşte unpsihiatru contemporan – Victor Frankl – „un calmzoologic”.

Fundamental, se ştie, spiritul programează energii. Obsedat de biologic, de trupesc, la nivelul „zoologic” decazi şi aşa rămâi. „Trupul e o bună slugă, dar un răustăpân”, spun sfinţii Părinţi. Când ajunge stăpân, bietulsuflet devine şi el trupesc. „Iar când sufletul rămâne să trăiască viaţa trupului, atunci el nu se mai află inadevărul lui”, învaţă S Isaac Sirul. Vocaţia, chemarea omului este să facă din trup „un templu al Duhului Sfânt”, o Biserică a Dumnezeului celviu. În acest duh odrâslesc părinţii un număr de copii, pe care, după a lor răspundere în faţa lui Dumnezeu şi aneamului îi pot creşte şi îi pot ajuta să se împlinească potrivit menirii lor. În conştiinţa zidirii noastre până la „starea bărbatului desăvârşit, la măsura vârstei deplinătăţii lui Hristos” (El. 4, 13), prin rugăciune, prin cuvântul lui Dumnezeu şi al Sfinţilor Părinţi, prin taina Sfintei Mărturisiri şi a Dumnezeieştii Euharistii, prin post şi prin alte căi ale ascezei care „ucide ceea ce ne-a ucis”, ajungemsă nu mai fim copii duşi de valuri, purtaţi încoace şi încolo de orice vânt al învăţăturii, prin înşelăciuneaoamenilor, prin vicleşugul lor, spre

uneltirea rătăcirii” (El.4; 14). Căci plăcerea însoţeşte actul ziditor, dar nu e scop înşine. Nu e plăcerea pentru plăcere, care înseamnă decăderedin demnitatea umană. În condiţia umană, energiile nu au numai destinaţie sexuală, ci au şi vocaţia de a se converti în valori spirituale (creativitatea în artă, în ştiinţă). Aşabiruim slăbiciunile, animăm în noi puterea, bărbăţiastăpânirii de sine, în har, a vieţii lui Hristos în noi, asfinţeniei, şi ne ferim de tragica durere a cuţitului în trupulmatern şi tragica durere a uciderii acestor muguraşi aibucuriei. Cât de binevenit este astăzi cuvântul pastoralal Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române: „Neadresăm familiilor noastre creştine şi tuturor familiilorobştei româneşti cu chemarea: Nu vă împotriviţi lui Dumnezeu, Izvorul Vieţii şi fugiţi de păcatul omuciderii! Nu vă lăsaţi amăgiţi de ispita înşelătoare a unei vieţi fără copii, aparent liniştită! Nu vă lipsiţi de copii, care înseamnă binecuvântarea lui Dumnezeu în orice familie. Numai aceamamă este fericită, care se arată ca «o vie roditoare» (Ps.127, 3). Copiii aduc bucurie şi întăresc legăturilesufleteşti dintre părinţi. Tot ei vin cu darurile personale pentru binele şi sănătatea neamului, dăinuindu-i fiinţa pestevremuri, înmulţind cetele făuritorilor de cultură, civilizaţie şi spiritualitate, precum şi ale eroilor şi Sfinţilor noştri”.

Părintele Galeriu

Cuvântul traducătorului

Lucrarea Domnului Dr. Kenneth McAll este plină detulburătoare semnificaţii. Reţin trei din multele ideicare, la parcurgerea acestei opere, mi-au apărut în minte:

Prima reprezintă un temei de speranţă. În decursul celor mai bine de cincizeci de ani de practică chirur-gicală, nenumărate au fost împrejurările în care am trăitneputinţa. Suferinzi care, prin vârsta lor, prin poziţia socio-culturală sau familială erau necesari vieţii pâinânteşti, ni se strecurau printre degete, pierderea lorfiind ocazia de a gusta amarul înfrângerii, insuccesului,

neputinţei. Prin revelaţiile aflate în acest opuscul simţimcum mina vindecătoare a omului se prelungeşte, putându-se întâlni cu Aceea care, de acolo, „de dincolo”, aflată mereu întinsă, ne aşteaptă ca să ne ajute. Acţiunea medicală, trecând peste fiole şi tablete, peste bisturie şi aparatura cea mai sofisticată, îşi poate face simţită lucrarea benefică, apelând prin rugăciune la adevăratul” Patron” al Medianei, Mântuitorul Iisus Hristos…

În al doilea rând. aplicarea pe o scară cât mai largă apracticilor recomandate va reuşi să contribuie ladeclanşarea mult aşteptatei revoluţii creştine a Medianei, care, împotmolită în mlaştina materialismului, s-apoticnit iremediabil, neputând fi capabilă a răspundemajorelor întrebări pe care modernele flageluri i le pun. Prolifererea numeroaselor practici şi concepţii, caradionica, bioenergetica etc, încearcă să suplineascăceea ce medicina oficială nu mai este capabilă să împlinească. Rupându-se de străvechea doctrină” umorală”, crezând că prin medicina experimentală şi conceptele biochimice va putea înlocui cu succes oconcepţie care a dăinuit trei milenii, ea se vede astăzidezorientată şi dezechilibrată din cauza lipsei uneicunoaşteri reale şi complete a fiinţei umane.

În al treilea rând, însuşi titlul cărţii ţine să arate dintru început că între cele două lumi, între care se pare că prin moarte se instalează o separare iremadiabilă, continuă a fiinţa o legătură vie, pe care din cele mai vechi timpuri oamenii au sesizat-o cu asiduitate.

Pentru a ne întări credinţa în existenţa acestei unităţi, Mântuitorul ne-a vestit-o prin Cuvintele Sale: „Am-şialte oi, care nu sunt din staulul acesta”. (Ioan X-16) De aceea, când apelăm la El, rugându-l ca, întinându-şinuna Sa şi asupra celor „plecaţi” de aci, să-i salveze, şi cu aceasta să-i vindece pe cei „rămaşi”, mărturisimtocmai această credinţă.

Primim prin ideile Domnului Dr. Kenneth McAÎI

speranţede proporţii pe care numai aceia care vor experimenta. le vor putea aprecia dimensiunile, putându-le acorda epitetul de vii şi puternici, de realitate uşor tangibili De aceea, putem afirma că ne simţim onoraţiconstatând că în corpul medical se numără astfel dealeşi, stele care, la momentul cuvenit, se vor aşeza, prin strălucirea lor, alături de luminile care de mai bine de o mie de ani strălucesc pe firmamentul arteimedicale: Panteleimon, Ermolae, Mochie, Talaleu. Trifbn, Samson şi Diomidie, Chir şi Ioan, Cosma şi. Damian. şi mulţi alţii, mulţi neştiuţi de noi, dar proslăviţi de Dumnezeu. Semn că Sfânta Pronie nu încetează a lucra şi prin corpul medical contemporan. Aduc pe acesta cale mulţumiri D-nei Laura Datcucare m-a sprijinit la realizarea traducerii.

Dr., Iosif Niculescu-Medic primar chirurg

* f

— 1

l TREZIREA

De curând ieşit de sub protecţia lumii şcolii medicale auniversităţii din Edmburgh, eram nerăbdător să-miâncep plănuita şi prezisă carieră de însănătoşire şivindecare a relelor psihice ale lumii. Descendent al unei familii de misionari Congregaţionali, mi s-a părut firesesă-mi încep cariera în China, ţară deja bântuită decruzimile războiului chino-japonez. A Prima mea” practică” urma să se desfăşoare asupra câtorva zeci demilioane de potenţiali pacienţi, împrăştiaţi pe o vastăsuprafaţă şi din care o bună parte erau deja afectaţi defanatismul grupurilor de luptători de gherilă. În nenumărate rânduri am fost arestat şi anchetat, o datăam fost judecat sub acuzaţia de spionaj şi condamnat la moarte de un fel de juriu militar. Dar într-o ţară în război un chirurg este ca banii din bancă, de aceeaexecuţia a fost suspendată, permiţându-mi-se să îmicontinui activitatea. După patru ani a izbucnit însă al doilea război mondial. aşa A că din nou am fost „prins”.

Într-o zi., spre apusul soarelui, străbăteam un

drumprăfuit, în zona de război a Chinei de Nord. ducândmaterial medical unui sat singuratic. Era unu! dindrumurile mele obişnuite, care-mi cereau zile de mers, dormind prost). am fost atacat de nişte bandiţi. Amvăzut cu surprindere cum în urma mea venea un bărbatâmbrăcat în alb, care, arărnidu-mi un drum într-o direcţie perpendiculară faţă de drumul meu, mi-a spusea acolo sunt mulţi răniţi, care au nevoie de ajutorul meu... La început, am crezut că este un

fermier rătăcit, care se întoarce târziu acasă. Lainsistenţele sale, mi-am schimbat direcţia, aşa că, împreună cu el, ne-am îndreptat spre acea aşezare. Când am ajuns acolo, porţile erau deschise; am simţitcum am fost împins înlăunâru, dar însoţitorul meudispăruse. Sătenii mi-au spus că am evitat oambuscadă japoneză şi că spitalul către care mă îndreptam era acum ocupat. M-au întrebat ce anumem-a determinat să-mi schimb direcţia şi, totodată, ce ştiam despre răniţii lor, susţinând că în acea zi nimeni nu ieşise din sat.

Mi-am amintit că bărbatul în alb mi-a vorbit în engleză, eu fiind fără îndoială singurul străin în acea regiune. Atunci mi-am dat seama că acel bărbat în alb fusese Iisus. Încrederea pe care o avusesem în credinţele chinezilor cu privire la fantomele şi duhurile pământului mi se risipisecu totul. De asemeni, am înţeles că spiritele pot avea influenţe şi bune şi rele, şi că, în mod dramatic, mi serăspunsese la rugăciunile mele zilnice de apărare. Dar ammai înţeles şi altceva, anume că oricât de ostile ar filmprejurările, cel ce şi-a încredinţat viaţa lui Iisus Hristosva fi mântuit.

Războiul a însemnat internarea mea şi a soţieimele (care era de asemeni medic) timp de patru anilungi într-un lagăr japonez, în care erau deţinuţi 1200 de prizonieri, cazaţi într-o clădire a unei foste fabrici, având ca protecţie împotriva frigului iernii foile deziare cu care se

înfundaseră geamurile sparte. La început, fiecare dintre noi s-a luptat cu înverşunare pentru propria salvare, temător că ar putea fi furat de vecin. Mai apoi, câţiva dintre noi. În secret, amânceput să ne strângem dimineaţa într-o debara întunecoasă, pentru a ne ruga şi a cere protecţia lui Dumnezeu, atât pentru întregul lagăr, cât şi pentru fiecare dintre noi. Treptat, tot mai mulţi oameni ni

Dr Kemeth Mcă II

s-au alăturat, iar atmosfera din lagăr s-a schimbat Ne-am împărţit proviziile, ne-am împărtăşit urni altoracunoştinţele, ne-am ajutat unul pe altul, aşa că lupta dintre noi pentru hrană şi îmbrăcăminte a încetat A apărut: diferenţa dintre a supravieţui şi a vieţui, pentru prima oară apărând şi posibilitatea de vindecare prin rugăciune, în lipsa medicamentelor. Vindecarea prin rugăciune a devenit o realitate.

Apoi soţia mea şi cu mine ne-am întors în Anglia, obosiţi la minte şi la trup, cântărind fiecare ceva mai mult de patruzeci de kilograme. Din fericire, am trăit împaşnică înţelegere şi în următorii şapte ani am încercat să reluăm firul unei vieţi normale. Dar eu eram tulburat. Prea multe lucruri inexplicabile am văzut, am auzit şi-am trăit în China pentru a le putea îndepărta dinmemorie. În special nu puteam uita şi eram mereutulburat de amintirea vindecării prin rugăciune a unuibărbat „posedat” saufeng kuei, vindecarea, de nebunie. împlinindu-se prin rugăciunea unei femei obişnuite. Bărbatul fusese „deochtat”. În Occident, această întunecare a minţii ar fi putut fi pusă pe seama unei insuportabile presiuni a societăţii moderne Dar acolo, mândepărtatul sat din câmpiile nordice ale Chinei, oameniiştiau că ceva rău îl luase pe el în stăpânire, şi că acel „rău” trebuia îndepărtat prin orice mijloace.

Dacă ierburile vraciului şi lucrarea magiei albeeşuau, mijloacele erau la fel de barbare ca şidiagnosticul. Victima era înlănţuită de un zid şi ucisă cupietre. Dar de se întâmpla ca aceasta să nu moară, faptulera socotit ca un

indiciu că ea ar putea fi vindecată nucu ajutorul „doctorilor” sau al misionarilor., ci de către una dintre femeile care, practic, îşi dedicaseră viaţa răspândirii creştinismului, şi care, totodaui. nu maicredeau în superstiţiile referitoare la spiritele bune şirele. Cu această ocazie, o femeie fără frică s-a aşezat în ţaţa creaturii şi a început sărostească o rugăciune de exorcism în numele lui Iisus Hristos. Am văzut cum omul care era legat s-a prăbuşitfără cunoştinţă. Sătenii au socotit aceasta drept unsemn al eliberării lui de diavol; l-au luat şi l-au spălat, îngrijindu-l până şi-a putut relua locul printre ei. Omul a fost cu adevărat vindecat.

Atunci am fost sceptic. Am respins totul ca pe oizbucnire de violenţă colectivă, susţinând că, deşi nu înţelesesem nimic, astfel de practici nu se pot petrece înlumea civilizată. De-abia acum am realizat că şi împliniştitul meu sat din Anglia, ca în toată lumea, poate figăsit bolnavul mintal, după expresia populară „posedat de diavol”, şi pe care eu trebuia să-l ajut, dar nu ştiamcum. Este oare posibil ca acelaşi fel de exorcism să poată fi folositor şi altora? Nu cumva în vindecareaacelui bolnav a lucrat numai puterea sugestiei? Iarăşi şi iarăşi am fost confruntat cu influenţa, adesea dezastruoasă, a minţii şi spiritului asupra corpului, influenţă care m-a făcut să lupt fără folos cu bolilepsiho-somatice ale pacienţilor mei.

În cele din urmă, m-am predat. În 1956 ara decis către buia să investighez bolile psihiatrice şi să mălămuresc dacă metodele de tratament acceptatereprezentau într-adevăr cele mai bune căi de ajutorare asuferinzilor. De aceea, m-am întors la universitate şi m-am specializat în psihiatrie, trăind în spitalele de bolimintale, studiind alienaţi mintali condamnaţi să trăiascătoată viaţa în locuri izolate, într-o existenţă iară desperanţă. Am socotit că trebuie să existe o cale de apătrunde în ei şi-l a-i readuce din izolarea nebuniei lor. Scopul meu a fost întotdeauna acelaşi: de a-i

ajuta pe oameni să stabilească o legătură cu Dumnezeu, îndrumându-i să trăiască numai sub călăuzirea Lui.

2 RUPEREA LEGĂTURILOR

Când pacienţii vin la mine, deseori după ani întregi detratament medical şi psihiatric fără succes, se află într-o stare înaintată de lipsă de receptivitate mintală, refuzândeooperarea şi fiind refractari în a acorda încrederea încăunui „doctor”. E esenţial ca mai întâi să se facă un istoriccorect al bolii, apoi verificarea diagnosticelor anterioare, precum şi efectuarea tuturor testelor medicale. În cazul în care se reuşeşte a se stabili o încredere reciprocă, bolnavii devin capabili să-şi dezvăluie „secretul”, care a fost, de fapt, sursa îmbolnăvirii lor.

Multe probleme emoţionale îşi au rădăcinile îndezechilibre pur biochimice, care impun medicaţie… Identificarea proceselor biochimice duce la uşoara lortratare, urmată de vindecare. Alteori identificarea nu este, însă, uşoară. Sunt multe răni sufleteşti adânci, care-au nevoie de o altfel de terapie, dirijată de dragosâeacomunităţii creştine. Nu ne este îngăduit să ignorăm şinici să respingem vreo cale de însănătoşire deplină, pe care să o poată dobândi orice pacient.

Un mare număr din pacienţii care îmi erau trimişimărturiseau că sufereau de prezenţa „spiritelor” şi că erau deranjaţi de voci din altă lume, care îi sedescopereau numai lor, dar pe care psihiatrii leinterpretau ca semne de nebunie. Există reminiscenţe aletradiţionalelor credinţe chineze despre spiritele bune şirele, pe care le-am întâlnit deseori în Orientul îndepărtat. Treptat, mi-am dat seama că spiritele şi vocile erau realeşi că existau şi deosebiri între ele.

Unele păreau a fi „rele” şi proveneau de pe urma unorpractici oculte, în timp ce altele păreau a fi neutre sauinofensive, care strigau după ajutor. Uneori pacienţiiidentificau vocile ca aparţinând unor rude, care eraurecent decedate, dar adesea nu putea fi depistată în

mintea pacienţilor existenţa unor astfel de relaţii.

Cine erau deci aceste spirite neliniştite sau nesupuse? De ce şi cum înlănţuiau ele aceste fiinţe vii? Cu o atentă şi deseori dureroasă cercetare a antecedentelorpacienţilor mei, cu ascultarea lor atunci când începeau să aibă încredere în mine, dar, odată cu aducerea lor lacredinţa în Dumnezeu, cu convingerea fermă căcercetarea lor era făcută cu dragoste, acordându-leâncredere, puteam până la urmă să găsim împreunărăspunsul.

O legătură între doi oameni, începută fericit şi cubunăvoinţă de ambele părţi, poate ajunge în situaţia caunul să devină pasiv, complet dependent de celălalt, cupierderea completă a identităţii sale, deseori devenindneputincios în a se rupe de controlul celuilalt. Această stare este denumită „sindrom de posesie”.

Mulţi dintre pacienţii văzuţi de mine în ultimii treizeci de ani sufereau de astfel de boli mintale, teea ce [însemna pentru mulţi dintre ei că trăiau mai mult sau mai puţin sub influenţa cuiva, viu sau mort, ştiut sauneştiut de pacient.

În anul 1960, Dr. P.M. Yap, specialist în psihiatrie al Guvernului din Hong-Kong, a descris acest „sindrom deposesie”, într-un articol din Journal of Mental Science.1El recomanda terapia electroconvulsivă (ECT), fără să înregistreze însă progrese vizibile. În acea vreme, ECT se practica fără anestezie, iar uşurarea resimţită debolnav apărea probabil datorită amneziei produsă deşocul electric. Revenirea

Dr Kenneth McAÎI din situaţia de stress extrem era socotită dreptvindecare. De curând, psihiatrii au dovedit că este mult mai eficace ruperea legăturii dintre posedat şi posesor, cel dintâi pe devenind deplin conştient şi cooperant, dacă ruperea legăturii este făcută transferând controlulprin rugăciuni către Dumnezeu, aceasta aduceacceptarea puterii de control a lui Dumnezeu

şidăruieşte eliberarea.

Este foarte important să se clasifice sindromul deposesiune în mai multe categorii, bine definite, în vederea stabilirii – diagnosticului diferenţiat. Legarea unui om viu de un om viu este de cele mai multe oriclară de diagnosticat. Legarea celui viu de cei morţi, indiferent că sunt strămoşi sau nu, sau de nou-născuţinebotezaţi, avortaţi, născuţi morţi (deci tot morţinebotezaţi), de cei care au ocupat odinioară un spaţiuocupat acum de cei în viaţă, poate prezentaconsiderabile dificultăţi de diagnostic. Legarea unui omviu prin control ocult este probabil cel mai primejdiosrău de dezlegat.

Eliberarea nu este un miracol produs prin înghiţireaunei pilule, act care este capabil să producă o vindecareinstantanee. Este, mai degrabă, o lungă cură, uneori dureroasă, necesară a fi urmată cu conştiinciozitate, mai ales cu încredere, până ce tratamentul îşi face efectul. Altfel, momentul ultim al eliberării se poate producebrusc şi dureros. Mai întâi de toate este necesară întreruperea legăturilor cunoscute cu persoana" controlor", vie sau moartă, apoi iertarea sinceră şi, în final, transferarea controlului către Domnul nostru Iisus Hristos, făcând orice schimbări de mediu necesareacestei etape.

Poate să fie traumatizantă de ambele părţi dezlegarea" şnurului" ce leagă un bărbat de fosta mamei, mai alesatunci când acest fir este atât de puternic încât poate să împiedice un tânăr să se dezvolte independent din punct de vedere psihologic. Iată cazul unei mamevăduve, Ruth, de şaizeci de ani, care de ani de zile seplângea de tulburări cardiace. Nici unui din mediciispecialişti nu a reuşit să-i depisteze vreo boală, de aceea, nici nu i-au prescris vreun tratament A fost internată înnumeroase spitale, iară rezultat.

I-am ascultat relatările, care au durat câteva ore în prima zi, la fel şi în următoarea. Ea vorbea neîncetat şi

frenetic despre fiul ei, nerăspunzând câtuşi de puţin întrebărilormele. În cele din urmă, impacientat, i-am spus: „Esteevident că în relaţiile dumneavoastră cu fiul este cevagreşit”. Femeia a devenit dintr-odată speriată, violentă, după care, strigând „Este dezgustător”, a plecat trântindviolent uşa. Curând după aceea mi-a telefonat dintr-ocabină telefonică din apropiere, Informându-mă că vadepune plângere împotriva mea. Am simţit că am pierdutorice şansă de a o ajuta. Două zile mai târziu, Ruth era în faţa uşii mele. Nu am recunoscut-o imediat Era îngrijită şi aranjată, cu părul pieptănat şi cu un zâmbet calm. M-a întrebat dacă poate să-mi spună întreaga poveste, pe care începuse să mi-o relateze. Mi-a arătat o scrisoareprimită de la fiul ei Rufus, despre care îmi vorbise atât de mult. Omisese să-mi spună la vizita anterioară că acesta este schizofrenic şi că se află internat într-un spital de bolimintale, la patru sute cincizeci miledistantă! A mai adăugat că, după ce ieşise din casa mea şi îmitelefonase, s-a plimbat fără ţel mult timp. Ajunsă în vârful unui deal, obosită fiind, a. intrat într-o Bisericăcu gândul de a se odihni. Cum stătea. Într-un colţ, a auzit-o voce rostind clar: „Nu ai tăiat niciodată lordonul ombilical al fiului Dumitale celui mai mic”. „Am crezut că eraţi Dumneavoastră, doctore, şi ca m-aţi urmărit în biserică”. Supărată, a privit jur-împrejur, chiar sub în altar, dar nu a găsit pe nimeni. Atunci a auzit din nou vocea şi a înţeles că Dumnezeuera Cel ce i se adresa. A căzut în genunchi şi a spus cu evoce umilă: „Dacă este adevărat, am să o fac acum”. A cuprins-o un sentiment straniu, aşa că a luat o pereche defoarfeci şi a tăiat cordonul ombilical. S-a simţit o femeieschimbată.

Ultimul dintre cei cinci fii, Rums, acum în vârstă de treizeci şi cinci de ani, avea opt ani când tatăl său a muritsubit. De atunci, Ruth i-a ordonat întreaga viaţă, chiar şiorientarea profesională, chiar şi alegerea soţiei, careacum era bolnavă de tuberculoză şi internată într-unsanatoriu.

În după-amiaza zilei minunii, Rufus a simţit o bruscăsenzaţie de uşurare. De aceea, i-a scris imediat mamei, comunicându-i că „se simte din nou el însuşi” şi că a cerutaprobarea spitalului de a-şi petrece weekend-ul cu un frateal său. Rums, a fost pe deplin vindecat. Soţia sa s-a simţit de asemeni din acea zi deosebit de bine; după repetate teste. care. au fost toate negative, a fost externată din spital. Curând după aceea, copilul lor s-a întors acasă din căminulde copii în care era îngrijit. Douăzeci de ani mai târziu, Rums şi soţia sa erau sănătoşi, iar Ruth nu a mai avut” tulburări cardiace”.

Legătura care controlează poate uneori trece într-o familie şipeste o generaţie. Carola era o vânzătoare de optsprezeceani. Pe neaşteptate, a început să prezinte crize, careapăreau fără cauze speciale, fără ritm, uneori de câteva ori pezi, alteori la interval de o săptămână; în timpul uneia dintre crize, care părea să fie ultima, după o jumătate de orărămânea într-o stare de rigiditate, tară reactivitate, toată! izolată de mediul înconjurător. Tratamentele psihiatrice nu aureuşit să aducă nicio ameliorare a stării ei, nici să uşurezecrizele.

Mama Corolei a fost rugată să ţină un jurnalamănunţit despre fiica ei, pentru a se putea descoperiun factor comun al fiecărei crize. Aşa s-a putut aflacă înaintea fiecărei crize Carola fusese fie în legăturătelefonică, fie în scris, fie se întorsese din vizită debunica maternă. Această doamnă energică locuiao oarecare distanţă, dar o socotea încă pe Caroladrept copilul favorit, fiind în permanentă legătură cu ea. I-am rugat pe bunicii ei să-mi facă o vizită, şi ei au fost de acord, dar cu mare greutate. Era prezentă şi mamalarolei, dar Carola se afla într-o altă cameră. Când în cursul discuţiei am atins punctul central alproblemei, bunica a devenit furioasă, sculându-se în picioare şi strigând, în timp ce mama Carolei a început să ţipe isteric. Bunicul, care până atunci stătuse liniştit, a început să dea aprobativ

din cap, repetând neîncetat: „Ai dreptate, doctore, totdeauna am spus că se va ajunge aici. „În acest moment al discuţiei, soţia mea a intrat în cameră, auzind zgomotele şi strigătele. Atunci am sugerat să ne rugăm, în linişte, cu toţii. Am rugat pur şi simplu pe Dumnezeu să taie legătura negativă a Carolei cu bunica sa; apoi bunica a spus: „Nu voi mai avea nimic cu Carola, voiânceta să mai încerc să o influenţez. Întrucât astfel măamestec în viaţa ei”. După aceasta, Carola nu a mai avutnici o criză, şi-a schimbat stilul de viaţă, a urmat un cursde surori medicale, iar acum este asistentă medicală la unspital.

Rum, din exemplul precedem, a rupt legăturadistructivă cu fiul ei, Rufus, cu ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos, iar un grup dintre ai noştri a tăcut acelaşi lucru pentru Carola şi bunica ei; de asemeni, este posibilă ruperea legăturilor prin rugăciuni fără ştiinţacelor doi care sunt legaţi unul de altul.

Dr. Kermeth Mcă Il

Miriam a avut doi copii, care au murit amândoi din cauza neglijenţei ei. După aceasta, ea nu a mai fosteapabilă să iasă din cercul de ghinioane al vieţii ei. Pretindea că este capabilă să prezică zilele în care vormuri membrii familiei sale, fapt care a creat în sinul familiei o mare teamă. Ea a blestemat mai mulţi oameni, câţiva dintre aceştia prezentând ulterior un iraţionale, atitudini nerezonabile, având drept rezultat finaldestrămarea a doua familii. Nepoata ei, Mavis, a început să aibă nişte crize ca de epilepsie, care au devenitevidente chiar înaintea morţii lui Miriam.

Mavis a făcut eforturi considerabile, încercând să devină credincioasă, ceea ce nu a făcut decât să iagraveze situaţia. Dacă cineva încerca să se roage împreună cu ea, începea să rostească, blasfemii, susţinând că aude voci supărate, certăreţe. Atunci, un grup de oameni, fără ştirea ei, a început să se roage pentru îndepărtarea blestemului care apăsa asupra lui Mavis, pentru a obţine iertarea

bunicii sale, Miriam. Crizele au încetat şi viaţa lui Mavis a devenit normală, putând ea însăşi să se roage în pace.

Clifl; un învăţător de treizeci de ani, era homosexual. Trăia sub protecţia mamei sale, evitând orice relaţii nu numai cu femeile, dar şi cu preoţii, refuzând să participe la adunările de la şcoala. A încercat cu tot felul de medicamente, şedinţe de psihiatrie, dar nimic nu i-aajutat. Vorbind cu mama lui Clifl; i-am cerut relaţii despre trecutul lui.

Ea e o femeie cumsecade, activă, credincioasă şi fusese sora medicală înainte de căsătorie. După multeezitări, mi-a vorbit despre viaţa ei, dar mai ales despre perioada în care fusese însărcinată. Lucra într-un spitalmare şi era deja însărcinată. De multe ori, în timp ce era de serviciu noaptea, şi-a permis să aibă relaţii sexuale cu unul din pacienţii din spital, care era preotmilitar, în mod semnificativ, comportarea mamei aprodus un gen de reacţie inexplicabilă a copilului încănenăscut, care a influenţat apoi întreaga lui viaţă şi comportarea faţă de femei şi de preoţi. Confesându-se cudeplină căinţă, fiind iertată de fiul ei, pe care îl rănise atât de adânc înainte de a se naşte, a obţinut iertarea şi de la Iisus, Hristos, care deja o aştepta spre a o ierta. Cliff s-a simţit imediat eliberat Iertarea totală a persoanei care fusese responsabilă către cea care fusese rănită a ruptlegătura de fiică, de mânie şi de aversiune. Cliff este acum fericit în căsătoria lui şi duce o viaţă normală.

Dacă însă legătura constrictivă este cu un mortnecunoscut, prima dificultate stă în identificarea forţeicare-l controlează pe suferind. Cea mai eficientă cale dea o afla este cercetarea Arborelui Genealogic, încercând să aflăm dacă au existat probleme de comportamentexcesiv sau dacă a existat vreo întâmplare sau persoană pentru care era necesară mărturisirea către Domnul Iisus Hristos, spre a obţine iertarea de la El. Această lucrare nu este întotdeauna uşor de făcut, dar cu

răbdare şirugăciune poate fi făcută mai mult sau mai puţincomplet. Deoarece ea este făcută în numele Domnului Iisus Hristos, s-a dovedit că este suficient să se obţinăidentificarea „spiritului posesor”.

Pentru alcătuirea Arborelui Genealogic, există douăobiective principale. În primul rând, trebuie să sestabilească dacă vreunul dintre ascendenţi a manifestatcomportamente inacceptabile; în al doilea rând, să sedetermine cui aparţine vocea, spiritul neliniştit carevorbeşte către şi prin persoana care are nevoie de ajutor, adică pacientul. În primul caz, comportamente similarese pot exprima prin simţăminte similare, aversiuni, acţiuni sau chiar boli trupeşti. Sau acestea se pot manifesta în numeroase forme de boală. Molly era o femeie de treizeci de ani, bine integrată, inteligentă, sănătoasă, dar prezenta un simptom pe care îl descria ca pe o nouă şi ridicolă fobie. Avea o fiicăparalizantă să călătorească în apropierea unei ape, chiar şi pe o scurtă distanţă. Cei doi copii ai ei, în vara declinaintea prezentării la mine, se scufundaseră, găsindu-se, totuşi, într-o ambarcaţiune ce părea foarte sigură. Tratamentul unui psihiatru nu i-a îndepărtat fobia. De aceea, mi-a fost recomandată. Nu a trebuit să facem o incursiuneadâncă în trecutul Arborelui ei Genealogic pentru adescoperi că un unchi al ei se înecase în dezastrul Titanicului. Atât cât se ştia în familie, nimeni nu se rugase pentru el. De aceea, am decis să facem pentru el oSfânta Liturghie. Celebrarea Liturghiei, în cursul căreia ştimcă Dumnezeu este prezent, reprezintă actul central aleliberării şi tămăduirii. Molly a luat şi după aceea parte la Sfânta Liturghie, simţindu-se deplin vindecată de fobia ei. Deşi aparent unchiul avea nevoie numai de o slujbă deânmormântare, Molly a acceptat după aceea un înalt grad dedisciplină spirituală în toată viaţa ei. O dată, mi-a fost recomandat un vizitator american foarte tulburat. Cunoştea foarte puţine lucruri despre Arborele Genealogic al familiei sale, cu excepţia faptului că setrăgea

dintr-un neam de calvinişti din Anglia, în cursul unei-Sfinte Liturghii pe care am făcut-o pentru ascendenţii care ar fi avut nevoie de ajutor, ne-a fost atrasă atenţia de o tânără, întristată, care stătea cu capul plecat chiar în faţa altarului. Alături de ea stătea o femeie mai în vârstă, care fusese împinsă şi silită să îngenuncheze de un bărbat care stătea în spatele ei. Acesta era înalt, avea o barbă mare, neagră, având întipărită pe faţă o expresie de cruzime. Purta un costum de culoare întunecată, cu unguler alb, mare, pantaloni de călărie şi ciorapi albi şi îşi ţinea cu hotărâre pe cap o pălărie neagră şi înaltă. Nu îngenunchease. Acest lucru se potrivea cu tradiţiile calviniştilor, dure şinecruţătoare, care se străduiau să-şi afirme identitatea lor înnoua lume a Americii, forând pe alţii să accepte şi să-seconformeze principiilor şi convingerilor lor rigide.

Pacientul meu american s-a uitat neajutorat cum acestbărbat a silit-o pe fata cea tristă să părăsească Biserica, dara văzut cum un înger o urmărea, probabil ca să oconsoleze. Părea probabil că în toţi aceşti ani după moarteaei noi am fost primii oameni care ne-am dat seama că ea avea nevoie de rugăciuni. Din această cauză şi din pricinaatitudinii calvinistului, am repetat Sfânta Liturghie, spre acăpăta iertarea de la Dumnezeu; după care l-am văzut peacel bărbat îngenunchind şi scoţându-şi pălăria. Şi ammai, descoperit că în acea familie mai fuseseră şi alte persoane care muriseră necreştineşte şi care nu fuseseră niciodată pomenite în casa prietenului meu. Am făcuptentru fiecare în parte rugăciunile Sfintei Liturghii, ţincadrul. căreia le-am încredinţat lui Dumnezeu, după care l-am văzut pe acel bărbat îmbrăcat în alb, în haine preoţeşti, ţinând cu ambele mâini o coroană. Nu a mai fost nevoie să se apropie de Sfântul Altar, căci îngerii l-au condus într-o lumină strălucitoare. Americanul şi strămoşii lui erau acum în pace.

O victimă a controlului ancestral poate să se simtă ea

însăşi luată de o forţă de nedescris, ca un „mirosrespingător”, ca o „greutate pe spate” sau ca un „nornegru” sau ca o „voce care conduce”. În timpul acestormomente, cuvintele nu sunt ale ei şi acţiunile ei nu sunteontrolate de propria voinţă.

Margaret avea şaptezeci şi trei de ani, când, peneaşteptate, au început „accesele”. Izbucniri violente de furie, agresiuni neprovocate faţă de sora ei, soră de vârstămai mică şi cu care conlocuia; crize de distrugere aobiectelor din casă, fără a-şi da seama de ceea ce face, fapte care nu îi erau caracteristice. Mama lor, care murise în urmă cu patru ani, la vârsta de nouăzeci şi şase de ani, se comportase la fel. După fiecare acces, Margaretâşi cerea mii de scuze, având adevărate remuşcări, dar nu era capabilă să dea vreo explicaţie pentru purtările ei. Când sora ei Nellie mi-a cerut ajutorul, am sfătuit-o ca iaviitoarea criză să-i poruncească lui Satan ca în numele lui Iisus Hristos să o părăsească pe Margaret. Dar, când a încercat să procedeze aşa. Margareta i-a tras o palmăzdravănă, ţipând. „Este mătuşa Agnes!” Am alcătuit Arborele Genealogicei! acestei familiişi a rezultat o schemă ciudată. În ultimele şasegeneraţii, majoritatea femeilor din familie prezentau aceleaşi tulburări de comportament. Acest „semn” a apărut în 1750, când s-a produs în familie o crimă. Fiica cea mai mare, Elizabeth, a devenit alcoolică, distrugând cea mai mare parte a averii familiei, înainte de a se fi înecat, la vârsta de patruzeci de ani. Ulterior, fiicele cele mai mari din familieprezentau crize de furie, la cele mai mici provocări, până la pacienta mea, Margaret, născută în 1904.

Nepoata Margaretei, Rhonda, cea mai mare dintre fiicele surorii celei mai mici a Margarete! s-a născut în 1941 şi avea treizeci şi doi de ani, A beneficiat detratament psihiatric timp de câteva luni, înainte ca eu săpreiau căzui Margaretei. Rhonda a fost de acord cu acest tratament doar după ce soţul ei, întorcându-se într-o seară acasă, a

găsit mobila deteriorată, geamuri sparte şi în general o situaţie haotică Acesta a ameninţat-o pe Rhonda cu părăsirea locuinţei şi intentarea divorţului, luându-şi copiii.

De-abia atunci ea şi-a dat seama că are nevoie de ajutor, fiind de acord să consulte un psihiatru. Rhonda şi cusoţul ei aveau trei băieţi, astfel încât moştenirea defamilie a acestor tulburări orişicum s-ar fi rupt în viitor. Cu toate acestea, am hotărât să oferim o Sânta liturghie pentru Rhonda şi pentru fetele cele mai mariale familiei, de-a lungul celor şase generaţii. Cu doi preoţi, un doctor şi două surori, Nellie şi cu mâncam ţinut o slujbă pentru aceşti strămoşi ai familiei, care, în mod evident, au contribuit la acest lanţ de tulburăricaracterizate prin accese de furie. Deşi a fost făcută împărţicular, fără ca Margaret sau Rhonda să ştie ceva despre această slujbă, niciuna dintre cele două femei nu a mai prezentat vreo criză. Comportamentul Rhondei a devenit cu totul normal, soţul ei a renunţat la intenţia de divorţ, aşa că s-a produso consolidare a familiei lor. Margareta a devenit o soră iubitoare şi necazurile lui Nellie au luatsfârsit.

Ruperea legăturii şi transferul controlului către Domnul Iisus Hristos pot fi simultane şi pot apărea şi la creştini, şi la necreştini. Esther, de şaptezeci de ani, era văduvă. Fiul ei, Samuel, bolnav de schizofrenie, se afla internat într-un spital din cealaltă parte a lumii. Ea e îngrijorată atât de starea lui, cât şi de viitorulcare-i aştepta. Dar simptomele pe care le prezenta ei fiind confuze şi incomplete, au dus curând la concluziacă boala lui nu se datora unei anormalităţi medicale, ci erau în cea mai mare măsură provocate, de influenţape care mama lui o exercită de o viaţă asupra lui.

Atunci am propus să ne înfaţlansam Domnului Iisus Hristos în rugăciune, iar Esther să-l permită să iacontrola! asupra fiului., dar şi i – Hipra ei. Deoarece era evreică, nu i-a fost uşor să accepte, cetind timp de gândire» De fapt, i s-a cerut să renunţe la credinţa ei şi să devină creştină. A

ieşit de la mine foarte tulburată, noaptea, singură. Deodată, în întuneric, avăzut un crucifix mare, foarte strălucitor. S-ar fi putut să fie rezultatul propriei ei imaginaţii, în timp ce îşi frământa mintea în legătură cu cele discutate. Dar nu-şi vocea lui lisys Hristos pe care a auzit-o. El i-a spus clar că trebuia să-şi elibereze fiul, pe Samuel, ca să 14 încredinţeze şi să se încredinţeze şi ea Lui. A fost silită în acel moment să-L accepte pe Iisusân inimă, şi apoi să-şi elibereze fiul, lăsându-l în seama Domnului. De cealaltă parte a lumii, Samuel, fără să ştie de convertirea mamei lui, a început să îşi revinădin starea schizoidă. Mama lui se consideră acum devreică botezată, nou-născută.

Un caz de comportament care s-a repetat – pe acelaşitipar mi-a fost prezentat de un preot, tatăl unei femeinumită Norma. Ea simţea nevoia să scoată ochii copiilor ei. Era ceva care se potrivea mai curând cupracticile secolului al şaisprezecelea decât cu cele. moderne. Am vorbit despre strămoşii lui, iar când i-am făcut Arborele Genealogic am descoperit că în urmă cu mai multe generaţii reşedinţa acestei familiifusese un castel, care avea şanţuri de juHmprejur şi închisori. Familia preotului nu fusese niciodată acolo. Am cercetat castelul şi am găsit o cameră de tortură, în închisoarea care avea printre alte lucruri nefasteşi accesorii care ar fi putut fi folosite pentru lucrărilecare o obsedau pe Norma.

Am propus preotului, tatăl Normei, să îşi consulteepiscopul, după care am hotărât să oficiem Sânta liturghie pentru morţi, o dată la cinci zile. Spreuimirea noastră, am aflat că fiica lui s-a eliberat deobsesia care o chinuia chiar din ziua marii decizii.

Ea nu ştia de această intenţie, iar spitalul în care era internata se afla la o sută de mile, aşa că noinu am fi avut posibilitatea să-i cerem consimţământul. Mai târziu, am aflat că o mătuşă care se afla şi ea într-un spital de boli mintale, şi pe care eu nu ocunoşteam, s-a vindecat şi ea în

acelaşi timp. Hotărârea noastră de a oficia Sfânta Liturghie avusese un efectcu mult peste aşteptările noastre. Cu toate acestea, am oficiat Sfânta Liturghie cinci zile mai târziu, dar pentru mulţumire.

O îmbolnăvire asemănătoare cu substrat organic, sau numai simptome de boală pot atrage atenţia că un strămoşare nevoie de Sfânta Liturghie. Iată cazul unui bărbat, specialist în domeniul său, în vârstă de şaizeci şi cinci de ani, care a început să prezinte crize periodice desufocare, ale căror cauze medicii nu le-au putut depistas-a aflat că tatăl său-se înecase cu mulţi ani în urmafiind în stare de ebrietatea Din această cauză, a fost înmormântat în secret, fără a i se face slujba religioasă. Explicaţia mea că moartea tatălui său, care nu avuseseparte de slujbă de înmormântare, se manifesta sub formacrizelor de sufocare pe care le prezenta, l-a înfuriat. După trei luni, când crizele de sufocare au devenit din ce în ce mai puternice, a acceptat să participe la oslujbă religioasă de încredinţare a tatălui său lui Iisus Hristos. Am Scut această slujbă, după care bolnavul s-a vindecat.

Într-o zi, un tânăr director de şcoală a venit la mânecu o mare supărare. Avea un coşmar, care prinrepetarea lui îl chinuia. Visa că se afla pe marginea unui abis negru, care părea să fie eternitatea, şi nu se putea mişca, Coşmarurile au început când, mâncărcarea de a se lăsă de băutură, se gândise în modserios la religia lui, şi nu în mod obişnuit, automat.

A aflat întâmplător că la vârsta de doi ani îşi pierdusetatăl, mort într-un accident la bordul unui submarin, în timpul războiului. Deoarece pacientul meu era de religieromano-catolică, i-am propus să-l roage, pe preotul săusă îi facă o slujbă de pomenire (Liturghia învierii) pentru tatăl său, care, în mod evident, nu avusese parte de ea. Omul a acceptat, şi „abisul negru al eternităţii” nu i-am ai apărut niciodată.

În cazurile în care pacienţii mei auzeau „voci” care

nurăspundeau la tratamentul convenţional, le acordam toată atenţia.

Gil mergea bine cu şcoala şi era un sportivapreciat. La vârsta de paisprezece ani, în ziua în care i-am urât tatăl, s-a închis în camera lui şi a plâns. A rămas aşa de îndurerat şi aşa de retras de lume şinecomunicativ; încât a fost internat cu diagnosticul deschizofrenie atipică. Cea mai mare parte din timp şi-opetrecea imitând vocea tatălui său, manierele lui şi conversând cu el.

La doisprezece ani de la spitalizarea lui, mama sa a apelat la noi. Nevrând să mă amestec în tratamentul lui, nu l-am consultat pe Gil. Mama lui însă mi-a spus căfamilia, inclusiv tatăl lui, nu erau credincioşi, şi că nu-şi aminteşte dacă i s-a făcut vreo slujbă de înmormântare. În schimb a făcut următoail comentariu: „A fost un o mângrozitor. Slavă Domnului că am scăpat de el. A fost atât de brusc şi de îngrozitor, încât am vrut să se termine cât mai repede cu putinţă. Cred că a fost o incinerare, care s-a terminat în câteva minute, şi nu îmi mai amintescce s-a spus”.

A fost de acord să participe la o altă slujbă depomenire pentru soţul ei, şi într-o Sâmbătă, împreună cu un preot anglican, am oficiat la capelă o slujbă simplă, fără ceremonie. A doua zi, Duminică, Gil a venit acasă, în familie, la masa de prânz. Fratele lui mai mare şi sora lui au observat o schimbare, dar el a insistat să nu i se ceară nicio explicaţie, până la venirea mamei lor.

În după amiază zilei precedente, adică Sâmbătă, se afla în biblioteca spitalului, ca de obicei, plângând şiţipând după tatăl său. Deodată i-a venit gândul căpretenţia pe care o manifesta faţă de tatăl său, de a se întoarce la viaţă, era egoistă, gând care până atunci nu îi trecuse prin minte. După care, în ciuda raptului că nu credea în Dumnezeu, s-a trezit rugându-se lui Dumnezeusă aibă grijă de tatăl său.

Şi Gil a adăugat, zâmbind: „Din acel moment măsimt excelent”. Am dedus că aceste lapte s-au petrecuteam în

vremea în care noi săvârşeam slujba pentru tatăl lui. De atunci, Gil şi-a menţinut sănătatea şi nu amai vorbit niciodată cu tatăl său.

Din momentul în care „legătura” a fost „tăiată”, indiferent cu cine a fost formată sau cât a durat, „vidul de posesie” trebuie transferat Domnului Iisus – Hristos pentru a-l permite să preia întreul control. Deseori, pacientul este deplin conştient de acest lucru, deci transferul va fi direct. Lui Hristos I s-a datrolul de spirit dominant şi tot Lui trebuie să i se dea în grijă viaţa care a scăpat de sub posesia acelui spirit. Legătura poate fi aşa de puternică încât să se prelungească dincolo de moarte, mai ales când este olegătură de dragoste. Nu e neobişnuit ca soţul sau soţiasă sufere după partenerul mort în aşa măsură încât celrămas în viaţă să moară prematur, ca şi când ar fidorit aceasta. Sunt văduve care suferă în primul an devăduvie, înzecit, de boli, şi chiar mor, raţă desemenele lor de aceeaşi vârstă, dar nevăduve, în acest fenomen nu este implicată nicio intenţie rea, această durere ar putea fi mai uşor suportată printisus Hristos.

Chiar şi legăturile între persoanele neînrudite potcontinua şi după moarte. În cazul în care legătura a foştintimă, continuarea „posesiei” de către cel mort poate ficăutată activ de cel rămas în viaţă. O astfel de legăturătrebuie tăiată, fiindcă este totalmente distructivă. Georgina mi-a fost adusă la vârsta de douăzeci şi trei de ani. Fusese instruită spre a fi profesoară, şi de câteva orifusese certificată drept schizofrenică, deşi i se puseserămai multe diagnostice psihiatrice. Cei şaisprezecemedici psihiatri, medicamentele, şocurile electrice nu aureuşit să o vindece. Georgina mi-a spus că necazul ei celmare sunt „ găurile negre”. Veneau fără avertisment, durau între trei şi paisprezece zilei în acest răstimp, secomporta bizar, iar după aceea nu-şi mai amintea nimic. O dată, i s-au încredinţat banii şcolii spre a-i duce labancă. S-a trezit la un moment dat în stradă,

încărcată cucadouri inutile, despre care nu îşi amintea să le ficumpărat.

În timp ce se pregătea să plece, după prima noastră – întrevedere, mi-a spus deodată: „Dintr-un anumit motiv, nu pot să vă mint”. A început să-mi povestească cum anide-a rândul avusese o legătură cu o lesbiană, sorămedicală, dar care murise. Săptămâni şi zile în şir visa că se afla în contact cu prietena ei moartă şi că discutau. Întot acest timp zăcea pe pat, neştiind nimic despre cele ce se petreceau în jurul ei. Ne-am dus împreună la un preotcare, îngenunchind în faţa altarului, a tăiat pur şi simplulegătura, poruncind duhului care o poseda să plece, ialocul care i se cuvine, în numele Domnului Iisus Hristos.

În acel moment, fata a scos un strigăt, după care s-alinişţit. A spus că se simţea ca şi cum ar fi avut o gaură în cap, şi că acum se simţea curată. Ciudatele ei „găuri negre 1 au încetat să mai apară şi a fost încurajată să adopte o nouă disciplină spirituală. împrezent este fericită în căsătorie, comunicându-ne căexperienţele ei au fost de ajutor şi altor persoane, care treceau prin situaţii asemănătoare.

Majoritatea cazurilor de legături „controlate”, cu morţisau vii, nu sunt atât de dramatice şi misterioase ca ale Georginei, dar sunt asemănătoare cazurilor destul de desîntâlnite între o femeie şi tatăl ei idealizat, văzut într-unbărbat, sau ca în cazul unui bărbat legat de fusta mameilui…

Harry se căsătorise cu o tânără recepţioneră de la hotelul mamei lui. Tinerii căsătoriţi au continuat sălocuiască în hotel. Soţia lui a început la un moment dat să prezinte o stare depresivă, care îi provocainsomnii persistente. În cele din urmă, după săvârşireaunei Sfinte Liturghii, legătura dintre Harry şi mamalui a fost ruptă, ea acceptând ca cei doi tineri să semute într-o locuinţă aflată la oarecare depărtare dehotel. Treptat, pe măsură ce Harry s-a eliberat desub posesia maternă, relaţia cu soţia

sa s-a înnoit, starea ei depresivă dispăxând. Toţi trei formează o nouă, puternică legătură spirituală.

Sfânta Liturghie este oficiată în linişte şi cu rugăciuni. Vindecarea se instalează prin încredinţarea în pace lui Iisus Hristos, pe măsură ce primim dragostea Lui. Eliberarea de sub dominaţie poate avea loc uneori imediat după anunţarea intenţiei de a încredinţa cazul lui Dumnezeu. Alteori, vindecarea are loc în timpul oficieriisfintei slujbe, chiar dacă ea se săvârşeşte la distanţă depacient.

În toate cazurile de posesie prin legătură, eforturilepsihiatriei trebuie să se îndrepte şi: e realizareaintegrării personalităţii, dar esenţial este ca ele să fie folosite împreună cu rugăciunile şi mai ales cu Sfânta. Liturghie, care are puterea atât de a rupe legăturadistructivă, cât şi de a realiza legătura dătătoare de viaţă cu Iisus Hristos.

3 VINDECAREA PRIMISUS HRISTOS

În vederea pregătirii pentru Sfânta Liturghie de izbăvire, întocmim Arborele Genealogic pentru a identificapersoana pentru care ne vom ruga. În cazul copiilor născuţi morţi, avortaţi spontan sau cu intenţie, estenecesar a-i chema pe nume (Isaia 49, 1). Dacă prunculnu a avut nume, câteodată Domnul ne vă sugera unul saufemilia poate alege un nume, în aşa fel ca rugăciunea să devină personală şi mai specifică. Apoi ne hotărâm pe cine’s. a invităm. Câteodată, pot fi câteva persoane laslujbă. Adeseori ea se săvârşeşte în absenţa persoanelor pentru care se oficiază, chiar şi fără cunoştinţa sauconsimţământul lor. Deseori starea mentală, distanţageografică sau dezinteresul pentru Sfânta Liturghie leâmpiedică să ia parte. Dar, ori de câte ori este posibil, încercăm să-i avem lângă noi pe cei pentru care facemrugăciunile, fiindcă în acest fel ei înşişi pot cercândrumări sau, ceea ce este şi mai important, au prilejulsă înveţe cum să se roage mai departe pe cont

propriu, laviitoarele Sfinte Liturghii. Prezenţa lor este de ajutor, căci au prilejul să primească iubirea lui îtsus Hristos, afiptentru ei, cât şi pentru strămoşii lor. Invităm şi pe aâţi membri ai familiei, eventual prieteni, care au dragoste, care doresc să se roage, inclusiv pe cei necreştini, care-au minţile deschise spre cunoaşterea lui Hristos, aputerii Lui, a dragostei Lui. Cu cât este prezentă mai multă iubire, cu atât ne apropiem mai mult de Iisus, cu atât este mai complexă vindecarea.

De obicei, începem cu rugăciunea obişnuită, spusăcu voce tare, rugând pe Tatăl Ceresc să adune pe morţii pentru care ne rugăm, cerând orice vindecare.pe care o credem cu putinţă, în timpul slujbei; şicerem ca atât viii, cât şi morţii să dea descendenţilorlor iertare şi viaţă deplină; cerem izgonirea lui Satanşi ne rugăm ca Duhul să împlinească lipsurile dinrugăciunile noastre. Acest fel ne-a pregătit pentru liturghie, fiind gata pentru Tatăl Nostru.

Nu sunt teolog. Sunt un simplu căutător, cu o puterede înţelegere mărginită, a puterii de vindecare a lui Dumnezeu A lucrării efective a acestei puteri. Dintr-oatentă ascultare şi urmărire, mi se pare că existăpatru momente deosebite sau mişcări, care se manifestă în cadrul acelei puteri vindecătoare, care corespundrugăciunilor deosebite pe care le oferim.

Etapa întâi

Prin rugăciunea „şi ne izbăveşte de cel rău”, din Tatăl Nostru cu care începem, noi rugăm pe Dumnezeu ca să-i elibereze atât pe cei vii, cât şi pe cei morţi dinsâăpânirea celui rău. Această rugăciune de izbăvirecere ca noi să fim apăraţi de el şi ca în numele lui Iisus Hristos el să fie legat şi predat în linişte lui Iisus Hristos. De fapt, noi cerem ca prin Sângele Lui, care se află reprezentat prin vinul Sfintei împărtăşanii (de fapt însuşi Sângele Sau), Domnul Iisus Hristossă curate legătura de sânge dintre vii şi morţi, ereditară, şi blestemele, izgonind duhurile rele. În aceasta, noi ascultăm porunca lui Dumnezeu, care neporunceşte nu

numai să vindecăm, ci şi „să-l izgonimpe cel rău (Marcu 16, 17 – 18)

Deoarece Satan se poate manifesta atât prin chinul provocat radelor moarte, cât şi prin violenţă omenească şi crime, precum şi sub formă de tulburăriemoţionale şi fizice, este esenţială îndepărtarea noastră şi a morţilor de legăturile invizibile ale răului, cu ajutorul Sfintei Liturghii. Căci, aşa cum zice Sfăp. Pavel, în I Cor. 10, 21: „Nu puteţi să beţipaharul Domnului şi paharul demonilor; nu puteţi să vă împărtăşiţi din masa Domnului şi din masademonilor”. Bând paharul Domnului, prin sâhgele Său, rupem vechiul legământ cu cel rău şi intrăm în Noullegământ cu Dumnezeu.

Etapa a doua

Ea se referă la obţinerea iertării dătătoare de viaţă. Prin rugăciunile de iertare, prin reculegere şi princitirea Sfintei Scripturi, noi oferim iubirea şi iertarea lui Dumnezeu atât celor vii, cât şi celor morţi, în locul răului produs de Satan. Morţii trebuie iertaţi, dacă noi intenţionăm să-i ajutăm la Sfânta Liturghie. Dacă un bolnav nu poate ierta efectiv o rudă moartă, el trebuie să-şi pună întrebarea dacă vrea cu adevărat să ierte, chiar dacă deocamdată nu poate încă simţi în inimă iertarea Dacă – nu doreşte cu adevărat să înceapă să ierte, şi deci să iubească, trebuie să renunţela Sfânta Liturghie, căci atât iubirea, cât şi rugăciuneaca să aibă efect trebuie să fie sincere (Matei 5, 23 – 24).

Am constatat în mod frecvent că atunci când Sfânta liturghie nu îşi face efectul, persoana respectivă nu este sinceră nici în iubire, nici în rugăciune. Adâncimeaiertării trebuie să fie la fel de mare ca a Domnului, care a murit şi pentru acea persoană. „Acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulţise varsă spre iertarea păcatelor” (Matei 26, 28).

Expresia – „te iert” spusă mortului poate să nu însemne nimic altceva decât nişte vorbe goale, care de fapt

nu au decât rolul de a masca lipsa dorinţei de iertare sau cel puţin lipsa iertării totale a lui Hristos.

Această iertare totală ne este arătată de Domnul Iisus Hristos în parabola fiului risipitor. În această parabolă, Iisus demonstrează iertarea totală – în primul rând, caâatăl care aşteaptă neîncetat întoarcerea fiului său, asemenea căruia şi noi trebuie să simţim toată nenorocirea dureroasă pe care vrem să o iertăm şi să nu o respingem, nend-o. Dacă nu o privim în faţă, nu putem să o iertăm.

În al doilea rând, noi trebuie să iubim pe cel care ne-ascut rău, aşa cum spune Sf. Augustin: „Urăşte păcatul, dar iubeşte pe păcătos”. Dacă putem privi tot răul înfaţă, trebuie să hotărâm pentru ce optăm, iar dacă amales iertarea trebuie ca aceasta să fie necondiţionată, chiar dacă cealaltă persoană nu se va schimba sau nu va răspunde niciodată iertării noastre. Iertarea este semnuliubirii, acordată înainte ca celălalt să o fi dat, câştigat, acceptat sau înţeles. Este Tatăl care aleargă mântâmpinarea fiului risipitor, pe care îl îmbrăţişează înainte de a şti dacă fiul s-a întors cu căinţă, părându-i rău de ceea ce a făcut, sau s-a întors pentru a mai cerebani. îşi iubeşte fiul, nu pentru că fiul o merită sau ceapabil să înţeleagă iubirea sau pur şi simplu pentru că fiul nu poate creşte fără iubirea Tatălui.

Iisus Hristos ne permite să alegem între a fi fiul celmare, care se concentrează pe propria-i durere, sau tatăl, care se concentrează pe durerea fiului şi căruia îi întindebraţele vindecătoare în semn de bun venit. Cel de-aldoilea fiu se concentrează nu pe nenorocire, ci pe acelrezultat care este capabil să-l unească pe tată cu fiul şi pe amândoi cu Dumnezeu.

Ritualul Sfintei Liturghii cuprinde o îndoită iertare. Prin Iisus Hristos noi nu numai că-i iertăm pe cei morţi, dar îi rugăm să ne ierte la rândul lor. Dar cum se face cănoi, cei vii, avem nevoie de iertare? Pentru a

identificarăul care se află în noi, de care adesea nu ne dăm seama, şi pentru a-l putea în felul acesta mărturisi ca să fim iertaţi de Domnul, trebuie să ne întrebăm dacă am dus sau nu o viaţă echilibrată şi dacă nu învinuim forţe exterioare pentru comportamentul pe care am fi putut să-l schimbăm. De asemeni, ar trebui să ne întrebăm dacă credem mai mult în puterea celui rău, care controlează viaţa, decât împuterea lui Dumnezeu, care ne aduce libertatea. Caresânt faptele care îl scot pe Dumnezeu din viaţa individului? Pot fi abuzul de medicamente, obsesiabanilor, sexualitatea şi practicile oculte. Este uşor să ajungem la decădere, refuzând să permitem puterii lui Dumnezeu să pătrundă în toată fiinţa noastră, în aşa fel încât întreaga noastră voinţă să-i fie predată Lui. Să neîntrebăm dacă vreunii dintre noi nu a dorit moartea vreunui copil sau nu a respins pe vreunul dintre strămoşi; sau dacă am iertat cu adevărat vreo rubedeniemoartă pentru ceea ce ne-a făcut fie nouă, fie vreunuia dintre cei dragi nouă. Este lipsit de sens să spunem: „l-aş putea ierta orice cu excepţia…” sau „Doar dacă nu ar fi făcut aceasta l-aş fi iertat…”

Câteodată ştim cât sunt de lipsiţi de iubire şi citănevoie de iertarea Domnului au morţii, fiindcă multeobiceiuri păcătoase trec de la o generaţie la alta (vezilapitolul 2). De aceea, am putea să ne rugăm ca prin Domnul toţi: strămoşii care au contribuit la transmiterea, de exemplu, a acceselor de furie să primească iertarea noastră. Îl putem ruga pe Domnul Iisus Hristos să îiajute să primească iertarea pentru acest rău sau pentru altul pe care doar El îl ştie (II Cor. 5, 18 – 20).

Tom a venit la S fin la Liturghie cu un secret. Toată viaţalui acest secret a fost sursa unei mari ruşini pentru el. Ştia că a fost un copil nelegitim, fiind adoptat ia câteva zile de la naştere. Ca urmare, el nu ştia nimic despre strămoşii lui, dar nici nu ştia să se roage. În loc să-şi dezvăluie această apăsare sufletească în timpul slujbei, ne-a rugat

doar atât: „Să ne rugăm pentru tata şi mama.

În timp ce se săvârşea ritualul iertării, Tom i-a văzut pe părinţii lui adoptivi în partea stângă a altarului, iar împartea dreaptă un şopron mic de lemn, în care se aflaudoi oameni foarte săraci, probabil părinţii lui adevăraţi. Ştiind că Domnul era şi El prezent, a întrebat pur şi simplu: „Ce trebuie să fac eu în legătură cu aceasta?” Drept răspuns, Tom a văzut-o pe Maica Domnului, care-i arăta că îi primeşte pe copii în jurul altarului, venind spre el. Acest fapt l-a surprins, deoarece întradiţia lui religioasă nu se afla vreo cinstire deosebită faţă de Maica Domnului. Ea i-a spus să nu se teamă pentru că Ea ştia ce să facă, şi s-a întors spre altar. Acolo a adus cele două perechi de părinţi, care s-au îmbrăţişat uşor, pentru ca apoi îngerii să-i ducă într-o lumină strălucitoare.

Deşi nu putem şti cu siguranţă ce au simţit, probabil că părinţii adevăraţi ai lui Tom au perceput acelaşi” secret” din cauza căruia suferea şi Tom, şi au avutnevoie de încredinţarea şi iubirea părinţilor adoptivi, înainte de a se simţi în pace. În timp ce urmărea scena, Tom a simţit cum ruşinea din fiinţa lui se scurge şi, în acelaşi timp, cum recunoştinţa îi umple inima faţă de aceşti patru oameni care într-o mare măsură fuseserărăspunzători pentru faptul că el ajunsese să trăiască înviaţa lui aceste momente. Avusese nevoie de împăcareacu părinţii care îl iâcuseră „nelegitim”. Se simţea acum atât de eliberat, încât, a împărtăşit acest secret nu numai soţiei şi fiului său, ci şi membrilor comunităţii căreia îiaparţinea. Mulţi dintre ei au fost atât de mişcaţi, încât a doua seară s-au dus şi au oficiat o Sfântă Liturghie, ducând cu ei Arborele Genealogic al fiecăruia, vindecându-se de numeroase reie. „Cu ce măsură iertăm, cu aceea vom fi iertaţi”.

Etapa a treia

Această a treia etapă este poate cea mai grea. În cursul ei, Domnul Iisus Hristos ne învaţă să fim martorii morţiisi învierii Lui, în timp ce îi aducem la Sine pe morţi.

SAP. Pavel zice la I Cor. 11, 26: „Căci de câte ori veţimânca această pâine şi veţi bea acest pahar, moartea Domnului vestiţi, până când va veni”. În timpul acesteipărţi din sfânta slujbă, persoanele implicate pot punepomelnicul pe care este înscris Arborele Genealogic împreună cu darul de pâine şi de vin, care este apoi oferitlui Dumnezeu şi sfinţit Ne rugăm că aşa cum Iisus Hristos binecuvântează pâinea şi vinul şi le umple de viaţă, tot aşa să vină şi în familiile care le oferă, atâţitentru cei vii, cât şi pentru cei morţi, pentru care ne rugăm. Deseori, când primesc Sf. împărtăşanie, eurostesc numele mortului, pentru a arăta că o primesc în numele lui sau al ei, rugându-l pe Domnul Iisus Hristossă vină la persoana al cărei nume îl rostesc.

În timpul oferirii darurilor pentru împărtăşanie, este uneori posibil să desluşim persoana pe care Domnul ovindecă. O dată, şapte dintre noi ne-am adunat pentru oficierea Sfintei Liturghii, cu scopul vindecării bolnavei Dorothy, care de şase ani suferea de anorexie nervoasă. Fără ştirea ei, ne-am propus să ne rugăm pentru o soră aei avortată, ca şi pentru tatăl şi bunicul ei. ambiisinucigaşi. Deodată, ni s-a părut că apare o figură neagră, de lemn cioplit, a Mântuitorului pe Cruce. Îndreptul peretelui de cărămidă roşie din spatele altarului. Am exclamat: „Am crezut, Doamne, că eşti în Ceruri. Cum se face că nu eşti viu?” Nu a urmat niciun răspuns. Apoi am auzit pe cineva care se strecura cu zgomot pe o latura a Bisericii şi-am crezut că este un turist. Fără vreo ceremonie, o fată ca de 20 de ani, cu un păr blond lung şi cu o rochie lungă până la glezne, s-a aşezat între grupul nostru şi altar, la mică distanţă de noi, A înaintat spre Cruce. Domnul a coborât şi a luat-o în braţe. A rămas acolo plângând până la sfârşitul rugăciunilorde simţire ale preotului şi până la sfârşitul jertfei. Apoi întreaga scenă a dispărut

După slujbă, l-am întrebat pe preot de ce şi-a concentrat rugăciunile aşa de mult asupra copiilor, omiţând să aducă în prim-plan cele două sinucideri. Mi-a

răspuns că, pe măsură ce rugăciunea înainta, a simţit că tatăl şi bunicul au primit destulă dragoste, aşa că şi-a îndreptat atenţia spre copilul avortat Atunci mama lui Dorothy a adăugat brusc: „Da, pentru ea m-am rugat. Am avut o viziune a Domnului şi amauzit că numele copilului meu (avortat) a fost June (adică Iunie), aşa că am ştiut că a fost fată şi ar filtrebuit să se nască în Iunie” După aceea le-am povestit viziunea mea, cu fata venind spre Grace, şi mama hii Dorothy a spus: „Aşa este, la fel cu ceilalţicopii ai mei, blonzi, stângaci şi gălăgioşi. Avortulmeji a avut loc acum douăzeci şi unu de ani”.

În seara aceea, mama bolnavei a plecat în oraşulunde Dorothy zăcea bolnavă în pat. Când fata a aflatee s-a întâmplat, a spus: „Eu o cunosc, mă striga, cerându-mi ajutor, şi asta de ani de zile. Nu amândrăznit să spun cuiva, de teamă că m-ar fi închis pentru că «aud voci». După aceea, Dorothy şi mama ei s-au simţit împăcate. După o săptămână, timp în care Dorothy mânca normal, au făcut o excursie decinci sute de mile cu trenul, spre a ne spune tuturor” Mulţumesc”.

Fiecare din cei şapte participanţi am trăit acea Sfântă

Liturghie diferenţiat. Preotul a simţit o puternicainfluenţă. Mama lui Dorothy. a auzit o voce îndrumătoare. Eu am avut o viziune limpede. Ceilalţi patruprezenţi au susţinut slujba, rugându-se lui Dumnezeuca să lucreze cu cât mai multă iubire faţă de Dorothy. Lucrul cel mai important la o Sfântă Liturghie nu este să ne preocupăm de ceea ce vom trăi caexperienţă nemijlocită – sentimente, voci sau viziuni, ci să ne concentrăm pentru a-L arăta pe Domnul persoanelor moarte, lăsându-L astfel să aducă vindecare celor vii. La Sfântă Liturghie se folosesc toate mijloacele tradiţionale pentru a scoate răul. Sfântă-Scriptură, rugăciunea în numele lui Iisus Hristos, mărturisirea şi dezlegarea păcatelor, profesiunea decredinţă (adică rostirea Crezului),

Tatăl Nostru, univocitatea în venerarea prin laude, Sf împărtăşanie, punerea mâinilor şi binecuvântarea. Duhurile rele setem de uriaşa putere pe care toate cele de mai suso generează, ca şi de felul în care Sfântul Duh poate schimba inimile oamenilor. Jertfe lui Hristos pe careel a oferit-o lui Dumnezeu fără rezerve pentru răscumpărarea omului purifică conştiinţa omului înaşa fel încât el va putea să-i slujească lui Dumnezeucu adevărat.

De exemplu, când Tom şi-a văzut părinţii adevăraţilmbrăţişându-se cu cei adoptivi şi cu Maica Domnului, el a simţit adânca milă a Maicii Domnului pentru ei şi a început să simtă iubire, în locul repulsiei pe care o simţea ca orfan, în Maica Domnului, Tom adescoperit o mamă neobişnuită, căci iubirea ei a ajunspână la rana lui. Dacă Tom nu ar fi văzut nimic, este îndoielnic dacă s-ar fi vindecat toată fiinţa lui. Domnul nostru Iisus Hristos deseori ne lasă să vedem numai ceea ce El ştie că este necesar ca să trăim, pentru ca vindecarea să se poată produce.

Fiecare dintre noi a ieşit de la slujba pe care am făcut-o pentru Dorothy (chiar dacă noi nu ştiam atunci că ea fusese vindecată) cu o iubire adâncă unul pentru altul şi pentru Dorothy, dar şi pentru Domnul nostru Iisus Hristos, O astfel de bogăţie de iubire nu ar fiputul veni decât de la Dumnezeu (Gal. 5,.22).

Înţelegerea felului în care emană iubirea de la Domnul Iisus Hristos, atât pentru morţi, cât şi pentru vii, şi perceperea prezenţei celor care participă laslujbele noastre ne pot ajuta să ane îndreptămrugăciunile în mod corespunzător, în cursul unei-Sfintei Liturghii care s-a ţinut în Anglia pentru fiulschizofrenic al unei doamne din America, bolnav, care se afla internat acolo, am putut afla puterearugăciunii la distanţă, timp în care Dumnezeu îi tragela Sine pe cei morţi. Am observat într-o parte laterală a Bisericii o figură mică, întunecoasă, cu umerirotunzi, semănând cu un cocoşat. La început am crezutca este

vreun ajutor al preotului. După care L-am văzut pe Domnul în partea dreaptă a Aaltarului, uitându-se în jos către noi şi spunând: bbân sfârşit, cineva face ceva pentru el!” Când rugăciunile noastres-au terminat, cocoşatul a părut că pluteşte în aer, alăturându-se unui număr de persoane îmbrăcate cupelerină care se aflau în jurul Domnului şi carespuneau: „O să avem grijă de tine”.

După slujbă, în jurul unei ceşti de cafea, am început să descriu viziunea pe care o avusesem» Deodată, doamna din America a strigat cu putere, spunând: „Acesta este tatăl meu! M-am rugat pentru el, crapuţin cocoşat şi s-a sinucis. Nu intenţionam să văspun asta” După patru zile, a primit o scrisoare dinămerica, de la fiul ei. Schizofrenia se vindecase. Astăzi, după doisprezece ani boala nu i-a mai itvenit. Se pot întâmpla foarte multe, chiar când pacientul nu este prezent, neştiind că se fac rugăciuni pentru el.

Judy era copilul preferat al tatălui ei. împreună, ausuferit în străinătate un grav accident de circulaţie, când avea numai unsprezece ani, ea suferind gravetraumatisme şi numeroase fracturi. A fost în comătimp de o lună. În perspectiva recăpătării cunoştinţei, a trebuit să suporte şi vestea că tatăl ei a murit în accident. A căzut într-o stare de adâncă deprimare, apoi a făcut schizofrenie. I s-a pus diagnosticul deanorexie nervoasă, la optsprezece ani ajunsese săcântărească ceva ceva mai mult de treizeci şi două de kilograme.

Între 30 şi 50% din pacienţii cu anorexie nervoasămor de această boală, dacă sunt trataţi cu mijloaceleconvenţionale. Mie mi-au fost aduşi şaizeci şi şase de astfel de bolnavi în ultimii ani, din care în prezenteincizeci şi unu sunt foarte bine. Cinci dintre ei au fost retraşi din grija mea, iar zece sunt încă nerezolvaţi

Din fişa medicală a lui Judy rezulta că doctoriiau rezolvat simptomele fizice, dar, după verificarea numărului de globule albe, după ce am investigatregimul alimentar şi orele de somn, i-am prescrisdoze mari de complex B

pentru a-i spori puterea deconcentraţie (intelectuală) şi vigoarea.

În timpul consultaţiilor mele, răspunsurile ei ersupunctate cu referiri la tatăl ei mort. De trei ori aafirmat: btevreau să merg la tăticu'". De asemeni, amaflat că în timpul internării în spital s-a gfridit să sesinucidă spre a ajunge la el Mi-am dat seama cănemulţumirea ei continuă a fost agravată de faptul că trupul tatălui ei, trimis acasă, fusese incinerat în grabă, în timp ce mama ei şi restul familiei îşi reveneau din şoc, foarte speriaţi de coma prelungită în care se afla Judy, zbătându-se între viaţă şi moarte.

Deşi am cercetat împreună cu atenţie lista cunumele celor din Arborele Genealogic, nu ani găsitnici o soluţie, căci niciun strămoş nu părea să aibă nevoie de rugăciuni. Toate resursele mentale şi toată energia lui Judy erau centrate pe tatăl ei. Când a fost în măsură să accepte că el era acela care avea nevoie să fie eliberat prin rugăciunile ei, a acceptat săparticipe la o Sfântă Liturgjiie pentru el, oficiată de preotul ei. În dimineaţa de după slujbă, mama ei a încercat să o convingă să mănânce micul dejun, deşi se aştepta la obişnuitul refuz. Răspunsul fetei a fost: „Nu te mai foi aşa în jurul meu, mi-e foame!"

Pofta de mâncare i-a revenit complet şi şi-aschimbat radical felul de viaţă. Disciplina spirituală a devenit parte integrantă din programul obişnuit, cumomente liniştite petrecute pentru ascultarea lui Dumnezeu şi pentru lecturi zilnice din Biblie, precum şi cu regulata participare la Sfânta Liturghie în biserica de care aparţinea. În prezent este soră medicala şi consideră că lunga istorie a bolii ei i-a dat milă pentru bolnavii pe care îi îngrijeşte.

Etapa a patra

La binecuvântarea de la sfârşit are loc cea de-a patraetapă de vindecare. Ne mutăm atenţia de la nevoilemorţilor şi ne rugăm în principal pentru nevoile celor în viaţă. Cei prezenţi ni se alătură în linişte în

această rugăciune, punându-şi mâinile pe capetele celor care-au nevoie de vindecare şi preotul face semnul Crucii (câteodată cu mir) pe frunţile lor, concentrând vindecarea în Iisus Hristos.

O fată epileptică de nouăsprezece ani, care aveapartea dreaptă paralizată, şi-a simţit vindecarea labinecuvântarea şi la punerea mâinilor care au urmat după Sfânta Liturghie făcută pentru bunicul ei mort. Pentru ea, vindecarea a venit ca o eliberare care apornit de la umeri şi s-a întins uşor în jos în totcorpul» După rugăciunea finală, se putea mişca normal Nu a mai avut nicio criză de epilepsie, întinzându-ne mâinile peste persoanele bolnave, devenim nişte canaleprin care Domnul Iisus Hristos şi, poate, morţii îşi pot manifesta dragostea.

Această exprimare a iubirii continuă de fiecare dată când se săvârşeşte Sfânta Liturghie. Mulţi sfinţi, ca Elizabeta a Ungariei, Teresa de Avila, Toma de Aquino şi Sf. Malachia, relatează despre putereavindecătoare dăruită celor vii prin Sfânta Liturghie, oficiată pentru cei morţi. Sf. Bernard ne relatează experienţa Sf. Malachia: „Sora Sfântului Malachia era aşa de înclinată sprecele lumeşti, încât fratele ei s-a hotărât să nu o mai vadă cât o trăi. Deşi nu a mai văzut-o în carne şioase, el a avut parte să o vadă în Duh. După moarteaei, într-o noapte, el a auzit o voce care îi spunea căsora lui se afla la uşă, plângându-se că nu mai mâncasede treizeci de zile. Sfântul, când s-a trezit, a înţeleşimediat despre ce mâncare era vorba; se împlineauexact treizeci de zile de când oficiase Sfânta Jertfi pentru ea (Sfânta Liturghie a învierii), A început să iacorde din nou acest ajutor pe care i-l retrăsese. Curând după aceea, a văzut-o venind către biserică, dar nu putea intra, pentru că purta pe ea un veşmânt negru. A continuat să-i ofere Sfânta Jertfii zilnic şi în curânda văzut-o pentru a doua oară, îmbrăcată într-unveşmânt mai luminos, în final, a văzut-o şi a treiaoară, îmbrăcată toată în alb şi înconjurată de sufletebune”.

Drept rezultat al repetatelor Sfinte Liturghii, aut SfMalachia, cât şi sora lui moartă au primit vindecarea, în învârtoşarea inimii lui, el era hotărât să nu o mai vadă niciodată pe sora lin, şi avea nevoie să se împacecu ea. Prin Sfânta Liturghie, a început să o iubească, să o ierte şi să o hrănească (cu Pâinea Vieţii) o dată la treizeci de zile, iar mai pe urmă zilnic. Pe măsură ce el se întregea mai mult, tot aşa şi sora lui cea moartă/ A apreciat profund puterea de vindecare a repetatelor Liturghii oferite pentru morţi, iar când a fost întrebat cum ar dori să moară, a spus că speră să moară în Ziua Tuturor Sfinţilor (2 Noiembrie) în Mănăstirea Sf. Bernard, pentru că în acea zi, în fiecare an, călugăriioficiază o Sfântă Liturghie pentru morţi. De fapt, dorinţa lui a fost ascultată, şi Sf. Malachia a murit în Mănăstirea-Sf Bernard, pe data de 2 Noiembrie, aflându-se în drumspre Roma.

Câteodată este necesar să se repete Sfânta Liturghie de câteva ori, înainte să se evidenţieze vindecarea, în varaanului 1978, mi-a fost clarificată importanţa acesteirepetări. În timp ce mă aflam în SUA., un Episcop al Bisericii Episcopale Americane mi-a adus pe unul din preoţii lui spre a-l consulta. De patruzeci de ani, omul suferea de bâlbhală şi, din cauza acestei deficienţe, pierduse multe posturi. Niciun tratament medical nu i-a fost de folos. Mai avea pe faţa anterioară a giruluidouă semne roşii, verticale, care deseori sângerau, şi oeczemă la nivelul abdomenului. Cercetându-i Arborele Genealogic, am constatat că fratele preferat alpreotului se sinucisese şi, de asemeni, întrerubedeniile apropiate mai erau două avorturi provocate şidouă pierderi de sarcină. Am oficiat pentru ei o Sfânta liturghie şi când omul a depus pe Sf. Altar lista cuărborele Genealogic (pomelnicul), la oferirea Sfintelor Daruri L-am simţit pe Domnul Iisus Hristos şi pe îngerii lui deasupra noastră. În faţa Lui au îngenuncheat douăfemei cu voal. Am întrebat: „Doamne, de ce nu patruoameni?” Mi-a răspuns: „Aceste două femei

sântavorturile”. Am văzut şi doi îngeri, trăgând un om care încerca să se opună, şi pe care l-au silit să privească darurile pâinii şi vinului. La sfârşitul slujbei, a fost trascătre dreapta, iar îngerii au ridicat cele două femei, într-o lumină strălucitoare, spre stânga, unde fusese Domnul, şidin acea lumină strălucitoare o mare mulţime de oamenivenea spre el ca să-l primească. Domnul a spus: „Aceasta este familia lui, pierderile de sarcină sunt deja acolo”.

În după amiaza aceea, am vorbit despre slujbă curuda preotului care avusese pierderile de sarcină. „Euştiu de ce sunt deja în cer”, a spus ea. „Pentru că întotdeauna m-am rugat pentru ele şi le-am iubit”.

Abia după cea de-a şaptea slujbă de dimineaţă, omulcel îndărătnic care se sinucisese a primit lumină. De-atunci, preotul cel bolnav a fost scăpat de eczemă şi deseninele sângerânde, şi aproape vindecat de dificultăţilede vorbire. Vindecarea1 i-a permis să lucreze cu programnormal în biserică, iar un an după aceea vorbirea lui era aproape normală, oficiind o Sfântă Liturghie pentru nişte pacienţi ai mei.

Deşi din experienţa mea de obicei este necesară numai o singură Sfântă Liturghie, pentru eliberarea unui copilpierdut, pentru un adult care are nevoie de mai multă iubire şi iertare poate să fie nevoie de slujbe repetate. Eu nu cred că Dumnezeu cere un număr magic de Sfinte liturghii.1 Depinde de cât de multă dragoste are nevoiemortul şi cât de multă iubire îi pot dărui cei în viaţă. Cu cât rana este mai adâncă, cu atât este necesară mai multă iubire. Aceasta poate fi oferită într-o Sfântă Liturghieânsoţită de rugăciuni de adâncă iubire sau de o sută desfiinţe Liturghii de rutină. Se poate întâmpla ca şi după eliberarea unui copil pierdut sau a unui adult, Sfinte liturghii ulterioare să-i atragă şi mai mult dragostea Domnului Iisus Hristos. „În casa Tatălui Meu multelăcaşuri sunt” (Ioan 14, 2). Poate că aceasta ni sedeschide

proporţional cu adâncimea cunoaşterii de către noi a iubirii lui Iisus Hristos. Pe măsură ce iubirea noastră creşte, vom veni la Sfânta Liturghie cerându-i lui Iisus Hristos: MCât doreşti Tu ca să iubeşti astăzi prin mine?" Adesea, El nu va dori ca noi să ne îndreptăm atenţia spre ceimorţi, ci ne va îndruma să ne rugăm pentru cineva bolnav sau împovărat, să iertăm un prieten insensibil, săcerem îndrumare cum să ajungem la un vecin sărac sau pur şi simplu să lăudăm şi să mulţumim Tatălui pentru generozitatea Lui. Sunt tot atâtea căi de rugăciune la Sfânta Liturghie câte feluri de a da şi de a primi iubirea.

Domnul nostru Iisus Hristos nu s-a rugat în acest fel pentru oameni, câtă vreme a fost în viaţă, deoarece nu înviase, dar a promis că: „Cel ce crede în Mine va fiiceşi el lucrările pe care le fac Eu şi mai mari decât acestea va face, pentru că Eu Mă duc la Tatăl" (Ioan 14, 12). „Dar acum Hristos a înviat din morţi, fiind începătură (a învierii) celor adormiţi" (I Cor. 15, 20).

4 LIBERTATEA DE A ALEGE

Prima Sfântă Împărtăşanie a lui Iisus nu 1 – a vindecat pe un Iuda, care l-a trădat pe Domnul, sau pe un Petru, care s-a lepădat de EI. Sfânta împărtăşanie ne dăruieşte viaţalui Iisus, şi noi avem libertatea de a alege între a trăiaceastă viaţă sau a o respinge. Lupta lui Petru de a trăiviaţa lui Iisus 1 – a învăţat cât e de important faptul de a fi în tovărăşia unor prieteni creştini care şi-au închinatviaţa „comuniunii, frângerii pâinii şi rugăciunii" (Fapt. Apost 2, 42). În multe situaţii, casa mea a fost adăpost pentru numeroşi oameni care făceau eforturi spre a puteatrăi într-o atmosferă creştină, care să-i susţină şi să leconsolideze vindecările. Avem nevoie de Iisus atât înăfânta împărtăşanie, cât şi în relaţiile de la unul în altul, aşa cum a descoperit Joe.

Din copilărie, Joe a fost instruit să facă parte dintr-obandă de spărgători, ajungând să i se încredinţeze funcţiade şofer în atacuri. A manipulat averi furate în

valoarede 700.000 lire sterline, dar la vârsta de treizeci şi opt de ani poliţia a reuşit să-l prindă furând tablouri dinatelierul unui pictor cunoscut A fost condamnat la treiarii închisoare şi, în acest timp, pictorul şi-a făcutobiceiul să-l viziteze săptămânal. Qnd Joe a fosteliberat, artistul l-a aşteptat la poarta închisorii şi l-a luat la el acasă. Acolo, Joe a cunoscut pentru prima oară în viaţa lui încrederea şi iubirea. După ce a locuit un timp împreună cu omul pe care îl jefui se Joe a venit sălocuiască împreună cu familia mea. Am continuat să avem grijă de el, să-l

rezidim în trup, minte şi suflet, cu ajutorul unui programzilnic de viaţă. Prospera, odată cu lucrarea zilnică îngrădină sau la tăiat lemne cu fierăstrăul, şi se relaxa întâmprejurimile minunate ale mediului de la ţară. Mulţisânt aceia care aşteaptă la vindecarea mintală şi fizicăsă se producă fără ca ei să-şi schimbe felul de viaţă într-unul echilibrat, cu exerciţii fizice, regim alimentar, orede odihnă şi recreere.

În fiecare dimineaţă, Joe şi cu mine stăteam singuricu Dumnezeu, încercând să căpătăm îndrumări de la El pentru ziua respectivă. Când Joe a început să facă acest lucru, La început a trecut printr-o perioadă anevoioasă în care şi-a amintit de toate. Cu ajutorul poliţiei, a Scutunele restituiri. Poliţia, desigur, era neîncrezătoare, urmărindu-l neîncetat, mai ales când se comiteau furturi. Joe a trebuit mai întâi să accepte iertarea lui Dumnezeu, apoi să se ierte pe sine şi poliţia, şi să încerce să-i ajute pe aceia pe care îi tăcuse să sufere. Am mai văzut şi pe alţii în situaţii asemănătoare, rămânând mintal bolnavi, pentru că nu au putut să se ierte pe ei înşişi sau pe alţii. Această lecţie Joe a învăţat-o cu ajutorul sprijinuluiesenţial oferit de prietenii lui.

Este de o importanţă vimlă să ajuţi un om ca Joe, să ajungă să-şi asume responsabilitatea fiinţelor sale şi să ofere reparaţii celor pe care i-a făcut să sufere. Dr. Karl

Menninger, în cartea sa Waâhevev Became of Sin? afirmă că e sănă. os să spui: „Sunt un păcătos – sunt celresponsabil de faptele mele rele, dar care, cu ajutorul iui Dumnezei», – se poate schimba”. Totuşi, personalitatea dependent; nu va dori să admită că are puterea să se schimbe, ci va continua să învinuiască cauza exterioară a acţiunilor sale rele, susţinând că „diavolul sau unstrămoş m-a împins să fac asta”.

A permite cuiva să folosească această scuză pentru a nu-şi asuma responsabilitatea, atunci când arelibertatea de a se schimba, nu face decât să mărească răul. Trebuie să ne ferim să învinuim elementeleexterioare, mai ales dacă persoana respectivă nu propăşeşte, încercând a folosi ia maximum libertatearămasă. Atitudinea ideală este aceea a lui Molly, doamna căreia îi era frică de apă, în legătură cuânecarea unchiului ei de pe Titanic (Capitolul 2). Cuajutorul lui Dumnezeu, ea a rapt vraja acestei „noi şi ridicole fobii”. Nu toţi pacienţii simt că potmobiliza forţe suficiente şi libertate de alegere, pentru a face o afirmaţie atât de convingătoare, dar majoritatealor, ajutaţi, pot fi aduşi în situaţia de a recunoaşteşi folosi libertatea pe care o au, atâta câtă mai este. Eliberarea de sub controlul spiritului lumii acesteia este întrucâtva asemănătoare cu eliberarea de subcontrolul alcoolului. Unele teorii sugerează că-alcoolicului îi lipseşte o enzimă care transformăalcoolul din corp şi că această deficienţă poate aveao origine genetică, mergând cu generaţii în urmă. Din momentul în care corpul începe să nu mai producăenzima, alcoolicul îşi pierde puterea de bază a voinţei de a nu mai bea, neputând obţine această împotrivirela alcool fără ajutor. În mod asemănător, cei caresânt sub controlul spiritului lumii acesteia suferă de-o boală la fel de adevărată ca şi alcoolismul. Eapoate avea origini genetice, aflate cu generaţii în urmă, ea poate chiar să ajungă să altereze cadrul psihic, ceea ce produce atât boala fizică, cât şi pe cea psihică. Pacientul nu are nicio libertate de

alegere şi estecondus în acelaşi mod ca şi alcoolicul Nu foloseştela nimic să-i pretinzi să îşi exercite mai mult putereavoinţei, el are nevoie de ajutor. Recuperarea alcoolicului decurge adesea princorectarea unui program asemănător aceluia alcătuit de Alcoholics Anonymous. În această metoda nu se pune accent doar pe puterea voinţei, ci pe o putere mai mare şi pe o comunitate de întrajutorare, care-l încurajează pe alcoolic să-şi asume responsabilitatea înscopul folosirii libertăţii, renunţând la alcool pentru interestul vieţii. La fel, eliberarea de sub dominaţiaspiritului lumii acesteia se bazează pe covârşitoareaputere a Domnului nostru, ca şi pe urmarea unui drumereştin în cadrul comunităţii creştine, care încurajează persoana respectivă să-şi folosească şi să-şi sporească libertatea. Aşa cum un alcoolic începe să trăiască o nouălibertate atunci când ajunge să fie dezintoxicat, şipersoana care suferă dominarea de către spiritul acesteilumi experimentează o nouă libertate după o Sfânta liturghie sau alte rugăciuni înălţate în vederea eliberăriisale. Mulţi sunt convinşi, în mod greşit, că ei pot să continue să se reformeze doar prin proprie voinţă, fără Dumnezeu şi iară ajutorul comunităţii din care feeparte.

Pentru a-i ajuta pe alcoolici în decursul acesteiperioade critice, programul Alcoholics Anonymous sedesfăşoară pe douăsprezece trepte-etape, care sunt egalesenţiale pentru ruperea legăturii cu spiritul lumii. Joe şimulţi alţi pacienţi care s-au eliberat de sclavia spirituluilumii au reuşit acest lucru pentru că au continuat sărespecte aceste douăsprezece trepte.

1. Noi am recunoscut că eram lipsiţi de putere asupra alcoolului şi că vieţile noastre deveniseră de nestăpânit.

2. Noi am ajuns să credem că o Putere mai mare decât a noastră ne-ar putea restitui sănătatea.

3. Noi am luat hotărârea să ne încredinţăm voinţa riviaţa noastră lui Dumnezeu, aşa cum L-am înţeles.

4. Noi ne-am făcut fără frică şi cu minuţie uninventar moral.

5. Am admis în faţa lui Dumnezeu, a noastră şi a altorpersoane natura exactă a relelor noastre.

6. Am fost pe deplin pregătiţi să-i permitem lui Dumnezeu să îndepărteze toate aceste defecte de caracter.

7. Cu smerenie L-am rugat să îndepărteze defectelenostre.

8. Am întocmit o listă a tuturor persoanelor pe care le-am făcut să sufere şi am avut dorinţa să ne îndreptăm.

9. Ne-am schimbat comportamentul faţă de aceştioameni, în mod direct, ori ori de câte ori a fost posibil, cu excepţia cazului în care dacă am fi făcutacest lucru i-am fi făcut să sufere pe ei sau pe alţii.

10. Am continuat inventarierea personală şi, ori de câte ori greşeam, o recunoşteam imediat.

11. Am căutat ca prin rugăciune şi meditaţie să neîmbunătăţim contactul conştient cu Dumnezeu, aşa curul-am înţeles noi rugându-ne doar pentru cunoaştereavoii Lui, în legătură cu persoana noastră, şi pentru primirea puterii de a împlini acest lucru.

12. În urma trezirii spirituale, ca rezultat al acestortrepte, am încercat să ducem acest mesaj alcoolicilor şi să folosim aceste principii în toate problemele noastre.

Dr. Kermeth-Mcă U

Trebuie observat faptul că acest program conduce atât de puternic către ultima treaptă a trezirii spirituale, încât un alcoolic îndreptat poate ajuta un alt alcoolic. În modasemănător, pe măsură ce pacienţii se eliberează de subcontrolul spiritului lumii acesteia, constată că trezirealor spirituală îi conduce şi ia eliberarea altora, prin rugăciune, dar mai ales prin participarea la Sfânta liturghie.

Câteodată ni se pare că Domnul ne cheamă să neextindem rugăciunile dincolo de familia noastră sau

deprietenii noştri. Manya a început Sfânta Liturghierugându-se pentru trei dintre rudele sale polono-evreieşti. A fost uluită să constate că aceştia au adus cuei sute de evrei polonezi, nepieptănaţi, cu capeteleplecate, care ieşeau afară din lagărele de concentrare şicare îşi târşâiau picioarele spre altar. Când Manya era pepunctul de a urca către absidă spre a primi Sfânta împărtăşanie, s-a simţit împiedicată şi i s-a părut căpărţile laterale ale naosului erau înţesate de aceştirefugiaţi. Pe măsură ce îşi continua rugăciunea, ManyaL-a văzut pe Iisus stând în picioare la altar, aşteptând să-iprimească. Ei s-au apropiat, au ridicat privirea spre El, apoi au început să danseze şi să cânte „Aliluia”, în timp ce îngerii îi conduceau către o lumină strălucitoare, în spatele altarului.

Chiar după terminarea slujbei, mai mulţi refugiaţi Aaucontinuat să se înghesuie spre naos. Manya şi alţi câţiva au rămas în biserică, rugându-se pentru evrei, deşi nu au fost menţionaţi evreii. Ei i-au văzut pe mulţi dintre ei eliberaţi la altar. Soţul Manya-ei, preot, a împărtăşitaceastă experienţă reală cu ea şi a fost atât de impresionat, încât a chemat toată congregaţia şi a oficiat o Sfânta liturghie a învierii când s-a întors acasă. Am văzut astfel cum Iisus eliberează şi ezleagă pe cei care vin la El, nu numai în timpul

Sfintei Liturghii, ci şi în afara ei. Aşa că Iisus ne cere să continuăm să-i iubim pe cei morţi pentru care ne-am rugat, atât în timpul, cât şi după terminarea slujbei.

Desigur că trebuie să continuăm să ne rugăm şi pentru cei vii. Câteodată, rugăciunile noastre nu par a primirăspuns şi cei vii nu par a beneficia de ele. În astfel decazuri, aş dori să-L întreb pe Dumnezeu: „De ce nu ajuţiaceastă persoană?” Se pot găsi multe motive pentru care o persoană nu capătă vindecare: nu se dăruieşte total lui Iisus, nu iartă sau nu duce o viaţă echilibrată. Pe de altă parte, trebuie spus că unii oameni care nu fac nimic dintoate acestea sunt vindecaţi. Adeseori, cauza principală

este lipsa iubirii susţinute în comunitatea creştină, darcâteodată pur şi simplu faptul că nu ascultăm cusuficientă atenţie ca să auzim planul lui Dumnezeu, care este. unic pentru fiecare i „divid. Chiar dacă persoana nupare să primească ajutorul în felul în care noi îl preconizăm, avem garanţia că rugăciunile noastre nu sâni niciodată zadarnice (Romani 8, 26).

Când mă rog la Sfânta Liturghie, deşi nu pot fi sigurde ce s-ar întâmpla, ştiu că rugăciunea mea va primirăspuns într-un fel plin de iubire. Cred că, chiar atunci când Domnul nu vindecă în mod ostentatativ în felul în care eu cred că este nevoie, El foloseşte rugăciunea mea pentru a vindeca în alt fel, poate pe o persoană pe careeu nu am să o văd niciodată. Poate s-o vindece pepersoana care s-a rugat la Sfânta Liturghie, adică peoficiant, sau poate pe una din persoanele cele mai importante din ierarhia bisericească, ca de exemplu peepiscop sau, aşa cum am aflat la numeroase slujbe, poate fi vorba de o rudă uitată care este vindecată şi eliberată din spital într-o altă ţară. Trebuie să fim gata să ascultăm îndrumările lui Dumnezeu pe măsură ce îl rugăm să nedezvăluie următorul pas de vindecare.

O femeie în vârstă, Josephine, suferea de o senilitatecare i-a provocat o leziune ireversibilă a creierului. Amoficiat pentru ea Sfânta Liturghie şi am fost dezamăgiţică nu a apărut vreo vindecare. Dincolo de cunoaşterea noastră, Domnul a efectuat următorul pas spre a ovindeca prin fratele Josephinei, care era preot în timpulăfintei Liturghii pentru sora lui, a cunoscut iubireaadâncă şi un sentiment de compasiune care l-au adusmai aproape nu numai de ea, ci şi de toţi bolnavii cutulbuirări mintale. Ca rezultat direct, el îşi petrece acumo zi pe săptămână vizitându-i şi rugându-se cu ei pentru vindecare, iar slujirea aproapelui a fost în acest fel foarte mult îmbogăţită.

O dată, fiind în New York, am participat la o Sfânta

liturghie pentru o femeie care auzea voci şi practicascrisul automat. Mă aşteptam ca, în timp ce ne rugam, să fie eliberată de sub posesia spiritului şi, într-adevăr, vocile au încetat în timpul Sfintei Liturghii. Dar, după două zile, ele au revenit. Între timp, nişte prieteni au dus-o la un episcop care, cu oarecare repulsie, a spus o rugăciune de izbăvire pentru ea. A fost complet sidefinitiv eliberată de sub posesie. Şi episcopul, la rându-i, a descoperit prin rugăciunea de izbăvire, brusc, putereacelui rău, dar şi o realitate mai mare, măsura puterii devindecare a lui Iisus. Astfel încât L-am văzut pe Domnul împlinindu-şi total planul, atât pentru vindecareaintegrală a femeii, cât şi pentru revelaţia produsăepiscopului.

Una din vindecările cele mai dramatice care s-au produsân cariera mea i s-a întâmplat lui Claudine. Aveacincizeci de ani şi se afla sub neîntreruptă supraveghere medicală, în spital, de doisprezece ani. Erasuferindă de schizofrenie cronică. Nici tratamentele, nicimedicamentele nu au avut vreun efect asupra temperamentului ei violent, combinat cu o stare mintală înşelătoare. Doctorii ei au socotit că nu mai era nimic depierdut – nu putea fi afectată mai mult – şi au hotărât să fie operată pe creier, într-un spital din Londra.

Operaţia a eşuat. Claudine a fost într-adevăr şi mai mult afectată, pierzându-şi atât vederea, cât şi vorbirea. Cu această deteriorare ireversibilă şi fără nicio schimbare a stării ei schizofrenice, Claudine a fost lăsată să „vegeteze” într-un spital de boli mintale. S-a îngrăşat şi i-a căzut părul (nu i-a mai crescut păr după operaţie), ceea ce îi dădea un aspect respingător. După optsprezeceluni, familia a obţinut permisiunea de a o aduce acasă pentru o zi şi o noapte.

Mi-a fost adusă mie. Nu dădea niciun semn că arânţelege ceva din ceea ce i se spunea. După un scurteontrol, am confirmat că nu părea să existe vreosperanţă pentru ea şi că nu-i puteam recomanda

vreoterapie. Deteriorarea era într-adevăr ireversibilă. Lavremea aceea nu înţelesesem influenţa Arborelui – Genealogic şi nici nu realizam dimensiunea puteriivindecătoare a Sfinjei Liturghiii. Neştiind ce altceva să spun sau să fac, m-am rugat cu voce tare, încercând pur şi simplu să ascult îndrumarea lui Dumnezeu şi căutândiertarea Lui, pentru distrugerea provocată de om unei fiinţe omeneşti. Apoi am rostit Tatăl Nostru, împreună cu ruga finală „şi ne izbăveşte de cel rău”. Rugăciunea noastră era ca Claudine să fie lăsată în pace. Pacientamea şi familia ei s-au întors acasă, unde urma să rămânăpeste noapte.

A doua zi dimineaţă, toată casa a fost trezită deţipetele Claudinei, care striga: „Veniţi să mă vedeţi!” Neauzind niciun cuvânt din partea ei de la dezastruoasaoperaţie, părinţii, uimiţi, s-au repezit în camera ei. Claudine privea la chipul ei din oglindă, strigând: „Părul meu, uitaţi-vă la părul meu!” în timpul nopţii, t-aapărut pe tot capul un strat* de păr de un sfert de inch. Putea să vorbească, putea să vadă, putea să se dezvolte!

Mai târziu, în cursul zilei, Claudine a fost dusă laspital. Uimiţi de schimbarea petrecută cu ea, doctorii auchestionat-o timp de câteva ore. În mod repetat, ea a explicat simplu: „S-au rugat împreună cu mine”. Doctorii nu au înţeles ce se întâmplase. Era dincolo de puterea lor de înţelegere ca un pacient care suferea deincapacitate totală să poată fi vindecat dintr-odată şi complet, astfel încât să poată 1 readmis în lumeanormală exterioară.

Când m-am aflat pentru prima oară faţă-n faţă cullaudine, am încercat să-L ascult pe Dumnezeu, dar nu amauzit nicio voce şi nu am recunoscut nicio îndrumareclară. Am simţit pentru ea milă, mânie şi resentiment faţă de incapacitatea celor care aproape că o distruseseră. Iisus, în faţa leprosului, s-a umplut de milă pentru suferind (Marcu 1, 41), şi cu cât ne identificăm mai

mult cusentimentele lui Iisus faţă de o persoană, cu atât mai mareeste gradul în care suntem capabili să îndeplinim voia Luifaţă de acea persoană. Miezul gândirii noastre, în timp cestabilim Arborele Genealogic în vederea Sfintei Liturghii, trebuie să fie activ, gata pregătit să asculte mereu, ca să putem conştientiza măsurile imediat următoare pe care leia Domnul nostru Iisus Hristos (Gal. 2, 20).

În vremea facultăţii, un student m-a iniţiat în artaascultatului lui Dumnezeu. Era o pacoste. Insistenţa ca eu să învăţ să ascult vocea lui Dumnezeu a devenit atât de intens iritantă încât, pentru a încheia subiectul, am fost de acord să ne aşezăm în linişte, timp de o jumătate de oră, în camera mea. La sfârşitulacelei perioade, m-a întrebat la ce m-am gândit „Lanimic”, i-am spus. „Ţi-a vorbit Dumnezeu?”, m-a întrebat cu speranţă. „Bineînţeles că nu”, i-am replicat. „Nu-ţi poţi goli mintea total”, a argumentat el. „La ce tegândeşti?” I-am spus că mă uitam ia titlurile cărţilor dinraft.

„Interesant”, a spus el. „Citeşte-mi-le!” Plictisit şidornic să termin şedinţa, i-am citit numele de pe coperta câtorva cărţi. Apoi am renunţat „N-aiterminat”, m-a zorit prietenul meu. I-am mai spuseâteva titluri. „Continuă, mai sunt încă trei cărţi”, a spus el repede. I-am răspuns scurt: „Am terminat cu ele”. „Ei bine, vinde-le!”, mi-a replicat. În cele din urmă, i-am mărturisit că, de mult, am împrumutataceste cărţi de la fosta mea şcoală şi nu le-am maiânapoiat. Prietenul m-a convins să reglementez situaţia, aşa că am scris o scrisoare de scuze, le-am împachetat şi, sub supravegherea lui, le-am dus la poştă. Ciudat, m-am simţit liber ca aerul, ca şi cum povara pe care o duceam ar fi dispărut.

În acele zile, nu eram sigur de ce ascultam, dar, îndecursul vieţii mele, Dumnezeu mi-a vorbit de multeori, îndrumându-mi gândurile şi acţiunile. În fiecare dimineaţă El deşteaptă, trezeşte urechea Mea, ca să te ascult ca un

ucenic” (Isaia 50, 4).

Într-o dimineaţă când m-am trezit, m-am surprinsgmdindu-mă la Primul-Ministru de atunci, un om pe care nu l-am intâlnit niciodată. Aveam o imagine intensă despre o decizie personală pe care trebuia să o ia am simţit onevoie imperioasă de a-l avertiza în legătură cu acţiunilepe care le intenţiona. Deşi părea îndrăzneţ din partea mea, i-am scris o scrisoare, explicându-i situaţia. Câteva săptămâni mai târziu, am primit un răspuns în care îmimulţumea pentru intervenţia mea; care îl împiedicase să ia o decizieirevocabilă şi greşită.

O dată, în lumea dintre veghe şi vis a dimineţii, am avuţimaginea unei prietene, Mabd, pe care nu o văzusem deopt ani. În „vis”, ea ţipa de la fereastra celui de-al treileaetaj al unei clădiri de cărămidă. Acest lucru nu a însemnatatunci nimic pentru mine, dar am mâzgălit numele deMabel pe o bucată de hârtie şi am uitat de ea.

În seara aceleiaşi zile, în timp ce mă întorceam cumaşina acasă, am fost oprit la semafor, în timp cenerăbdarea şi nemulţumirea mea creşteau, am simţit că domnul mă îndeamnă să o iau la stânga. Am argumentat: „Nu, vreau să merg acasă”, „ia-o la stânga”, mi-aporuncit. Eram singur; varianta aceasta ar fi adăugat doareinci minute la drumul meu. Am luat-o la stânga, simţindu-mă cam jenat, de aceea am condus încet; ca să nu scapceva. Atunci, de pe partea dreaptă a străzii, vocea unei femei a strigat: „Dr. Ken, Dr. Ken!” M-am-ulat în sus. Prietena noastră Mabel se sprijinea pe fereastra identică acehii de-al treilea etaj din „visul” meu de dimineaţă. Până m parcat maşina şi am urcat în grabă câte trei trepte pdată, am ştiut că nu fusese un vis.

Mabel mi-a explicat. Devreme, de dimineaţă, venise acolo să o ia pe sora ei, pentru că auzise că fratele lor mai mare, bolnav de cancer pulmonar, se afla pe moarte o Cumulţi ani în urmă, îl tratasem pe fratele lor, aşa încât surorile îşi petrecuseră ziua încercând să mă vadă

cândtrec. Acest incident mi-a dovedit ca unul din aspectele cele mai importante ale ascultării lui Dumnezeu, din acea dimineaţă, este întreţinerea unei atitudini de ascultarecontinuă pe tot parcursul zilei – chiar în timpul uneiântârzieri la un semafor roşu, frustram. Altfel nu aş firecepţionat îndrumarea lui Dumnezeu când mi-a arătat sensul „visului meu pe jumătate” şi nu aş fi găsit-o pe Mabel, tocmai când aveanevoie de mine, aşa cum mi-a cerut-ţi EL Psihiatrul Williamlames comenta: „Noi şi Dumnezeu avem problemecomune; deschizându-ne influenţei Lui, destinul nostru celmat profund este împlinit Dumnezeu este adevărat pentru că produce efecte reale”.

Într-o altă situaţie, îndemnul dat de vocea lui Dumnezeu mi-a prilejuit ocazia să ofer un sfiit care asalvat probabil multe vieţi. Eram în vizită la nişte prietenidin Texas, şi într-o bună zi ţăifasuiam cu un vecin care, întâmplător, lucra la NASA (Administraţia Naţională a Aeronauticii şi Spaţiului). Când el a aflat câte ceva din trecutul meu şi faptul că eram un medic psihiatru care fusese închis pentru mult timp în China, şi că unul dinhobby-urile mele este pictura, mi-a spus încântat că „eramehiar persoana pe care o căutau”.

Luat prin surprindere, am fost de acord să-l însoţescla sediu. Aparent, era nevoie de un sfat în legătură cu undetaliu important, la o staţie spaţială proiectată. Proiectanţiiconsiderau că decoraţiunile interioare armonioase le-ar fi fost de un considerabil ajutor oamenilor care trebuiau săprivească aceiaşi pereţi, desene, culori, într-un spaţiu închis, pe o perioadă lungă de timp: Prin urmare, trebuiau săconsulte pe cineva care cunoştea efectele psihologice alediferitelor culori şi desene, preferabil pe cineva care ar fi fost ţinut în acelaşi fel, într-un spaţiu închis. Mi-a făcutplăcere să îi ajut şi am tăcut unele sugestii pentru capsulaspaţială şi pentru laboratorul spaţial.

Am avut prilejul să privesc Vehiculul lunar atunci

cândera supus la teste şi să pun întrebări. Când mi-au spus că roţile sunt umplute cu azot. am auzit vocea Domnului spunând: Oamenii aceştia vor fi imprimejdie”. Am discuta* acest aspect cu directorul caremă însoţea şi care mi-a explicat că experţii şi-au dat seama de consecinţele evidente care s-ar fi produs dacă s-ar fispart un cauciuc. Cu toate acestea, după paisprezece ani de cercetare, au considerat acest lucru drept puţin probabil. În tăcere, am supus această problemă Domnului şi, subîndrumarea Lui, am făcut pe o bucată de hârtie o schiţă aunor roţi cu arcuri în spirală şi care se legau de osie printr

O fâşie de metal perforată care acţiona ca o roată. Directoruls-a uitat la desenul meu, a râs şi l-a pus în buzunar. Patruluni mai urau, unul din comentatorii care anunţaaselenizarea a menţionat că, în ultimul moment, roţile cuazot au fost înlocuite cu roţi cu arcuri în spirală. Întrebându

1 pe vecinul care m-a introdus la NASA, nu am fost surprins să aflu că „A fost ceva ciudat. Directorul a găsit pur şi simplu un desen în buzunar şi a ştiut că trebuiefăcută o schimbare în construcţia roţilor. Nu ştia precis de unde apăruse hârtia”. Eu ştiam. Din nou, Dumnezeu măfolosise pentru a produce un „efect real”, căci mi sespusese, în 1979, că roţile acelea salvaseră vieţi omeneşti.

5 „SUFERĂ COPIII MICI...

Nu există nicio piedică în a crede că rugăciunile noastre îi ajută pe cei vii prin mijlocirea lui Iisus Hristos (ITimotei 2, 1 – 4). Ştim că urmam exemplul Lui de când Els-a rugat pentru noi toţi, deşi umbra Crucii era deasupra lui (Ioan 17).

În Biserica creştină, îi luăm pe nevinovaţi, pe nounăscuţi, care nu par că au nevoie de rugăciuni, şi îibotezăm, spre a le oferi sprijinul rugăciunilor unor comunităţi creştine. Unii oameni socotesc că înşişi copiiimici botezaţi au nevoie de rugăciuni pentru a fi

exorcizaţide răul cu care ar fi venit în contact chiar din pântecelemamei. Ei consideră că orice copil care a trăitmomente de suferinţă ar trebui să beneficieze de rugăciuni vindecătoare. Este firesc ca amintirile lipsitede dragoste să aibă nevoie eh vindecare, şi acest lucru poate fi făcut prin iubirea lui Iisus Hristos la Sfânta împărtăşanie. Aşa cum botezul permite copilaşilor să fie aduşi în sânul Bisericii, moartea şi învierea lui Iisus Hristos, pe care o celebrăm la Sfânta împărtăşanie, îi poate mişca şi pe acei copii care nu au fost botezaţi. Prin studii medicale, s-a putut dovedi că stress-ulsau drogurile, nicotină sau alcoolul ingerate de mamăpot afecta fitul în mod dăunător.3 Copilul nenăscutpoate absorbi gî ridurile şi sentimentele la fel ca substanţele toxice.2 De aceea, consider că este logic să presupunem că el poate absorbi şi rugăciunea. Experienţa condusă de Dr. J. Cowdy la un spital dinăaksbury, în 1958, a arătat că, de la aproximativ paisprezece săptămâni, fitul şi-a format o zonă amemoriei în creier, în care se înregistrează emoţiile cisunetele venite de la părinţi. Este un fapt care poate fidovedit, alături de informaţiile căpătate prin tehnica, aplicată persoanelor adulte, a aşa-zisului „răspuns ladroguri”, prin injectarea intravenoasă a unui anestezicdiluat, numit de obicei „medicamentul adevărului” (n.tr.: numele dat acum câteva decenii unor derivaţibarbiturici). Sub un astfel de tratament, bolnava şi-aamintit de afirmaţia făcută de tatăl ei înainte de naştereacopilului: „O să-i sucesc gâtul dacă e rată!”. El a rostitântr-adevăr aceste cuvinte. În cele din urmă, ea s-a împăcat cu această suferinţă de dinainte de naştere şi a fost eliberată din spital.

Într-un studiu prezentat în 1978 la Universitatealoyola, Chicago, s-a arătat că unii bolnavi au încercat să se sinucidă în fiecare an în aceeaşi zi. Investigând acest fenomen, Andrew Feldmar, psiholog la o clinică din Vancouver, a dedus că aceste date nu sunt legate desărbători, morţi în familie sau alte

evenimenteimportante, ci că ele coincid cu datele la care mameleacestor bolnavi au încercat avorturi. Chiar şi metodafolosită pentru tentativele de sinucidere (otravă, Instrumente ascuţite etc.) corespundea metodeiântrebuinţate la provocarea avortului. Feldmar a mai fost surprins să constate că fătul avea cunoştinţă deâncercările de avort, chiar atunci când acestea avuseseră loc în primele săptămâni de sarcină. El a postulat raptul că memoria se putea data chiar din momentul uniriispermatozoidului cu ovulul, adică din momentulconcepţiei. Aceste cercetări au arătat că latul este capabil de a înregistra amintiri chiar de dinainte deformarea creierului, la paisprezece săptămâni.3

În mod asemănător sunt înregistrate şi amintirilelegate de manifestările de dragoste ale mamei către fătul încă nenăscut o femeie care este însărcinată de cel puţin cinci săptămâni poate fiice singură un test spre a-şidovedi că fătul răspunde gesturilor ei de dragoste, Punând mâna dreaptă pe partea dreaptă a abdomenului şi pe cea stângă pe partea stângă, ea îşi poate mişca fătul cuoricare din mâini. Pentru a face acest lucru, ea îşi imaginează că pruncul creşte în putere şi bunătate submâna ei, care fiice gesturi de alintare. El se va aşeza cuspatele rotunjit în căuşul mâinii iubitoare. Dacă mama îşi deplasează concentrarea asupra mâinii stângi, copilul vaface aceeaşi mişcare cu mâna stângă. Dacă mama va fiiceaceste exerciţii zilnic la aceeaşi oră, copilul va lovi dacă" baia de iubire" nu apare. Astfel, nu numai violenţa încercărilor de avort poate afecta fitul, ci şi o simplăretragere a manifestărilor de iubire.

Am înregistrat peste şase sute de cazuri de vindecăridirecte, care s-au produs după oficierea Sfintei Liturghii pentru prunci care au fost avortaţi, sarcini pierdute, născuţi morţi, lepădaţi la naştere şi care nu au fost încredinţaţi, aşa cum s-ar fi cuvenit, Domnului Iisus Hristos la slujba de înmormântare. Când s-a oficiat Sfânta

liturghi pentru aceşti copii, rezultatele au fost uluitoare. Au fost mulţi cei care au simţit efectul binefăcător alputerii tămăduitoare pe care a generat-o ea, inclusivbolnavi care au luat parte la slujbă (deşi ea era făcută pentru prunci, şi nu pentru ei), de asemeni bolnavi care se aflau în spitale şi instituţii de boli mintale, la mii dekilometri depărtare, şi care. nu ştiau nimic de slujbele noastre; şi chiar rude care aveau tulburări şi se aflau înstrăinătate.

Mai întâi, este esenţial să se stabilească un diagnosticmedical precis. Dacă el a fost pus corect şi s-a prescrisun tratament corespunzător, am descoperit că deseori nu-s a menţionat starea mintală a bolnavului şi nici nu s-ascut vreo încercare de a se afla motivaţiile unor comportamente emoţonaleinacceptabile. Deoarece stările iraţionale sunt deseori rezultatul unor trepte variabile de presiune exercitate desindromul de posesie, următorul pas este investigareamediului familial.

— De aceea, întocmim un Arbore Genealogic cât mai complet posibil. Făcând aceasta, cauza tulburării este scoasă la iveală şi se rezolvăproblema identificării celui neîncredinţat (adică mortiară „împlinirea rânduielilor creştineşti). Lumea uită şauascunde în mod deliberat întâmplările neplăcute din trecut, socotind că scoaterea lor la lumină ar puteagenera şocuri.

Astfel de pacienţi mi-au fost trimişi cu feluritediagnoze, inclusiv de schizofrenie, epilepsie, stăridepresive de orice natură, tentative de sinucidere, nevroze şi câteva cazuri de anorexie, nervoasă (lipsă depoftă de mâncare de origine nervoasă). Comportamentul acestor bolnavi îmbrăca toată gama de boli psihice – manifestări de fantezii paranoide, voci, întruchiparea lui Iisus Hristos, brutalitate, opistaonus (încovoiereacorpului în arc, în pat) şi sugerea degetului. Bolile lorpsihice se întindeau de la migrene până la artritapicioarelor. Mulţi dintre ei au avut tipica stare dedependenţă a personalităţii faţă de instituţie, ca urmare a îndelungatei spitalizări. Unii

se aflau în pragul morţii, alţii îşi închipuiau că sunt acolo.

Joan a fost trimisă la mine de un coleg medic generalist. Înainte de prima mea întâlnire cu acest copil de nouă ani, am studiat concluziile echipei de medici, precum şirapoartele dirigintelui clasei. La vârsta &: cinci ani, but» dispoziţie a copilului s-a schimbat brusc, Aedescurca greu, având un comportament iraţional, aşa că în cele din urmă i s-a pus diagnosticul de epilepsie. Mama ei a fost speriată şi uimiţii. Mi-a scris; „Când Joan intră într-una din stărileei, faţa i se schimonoseşte şi ţipă la mine minute în şir. Este departe de a fi ea însăşi, ceea ce mă îngheaţă. Singurul mod de a face faţă acestor accese în faza lorcea mai acută este rugăciunea şi apoi, după o luptă şi ozbatere mai mare chiar, ea cedează brusc, vine de bunăvoie în braţele mele şi suspină ca un copil mic. Mă simtcomplet stingace şi de aceea ne întrebăm dacă am putea să vă consultăm”.

Diriginta copilului împărtăşea aceeaşi grijă. Scria: „Joan îşi pierde cu uşurinţă controlul şi are izbucniriemoţionale. Lasă mult de dorit în ceea ce priveşteptezentarea lucrurilor, chiar când copiază fiice nenumărate greşeli – probabil datorită incapacităţii ei de a seconcentra o perioadă mai lungă”.

În timp ce vorbeam cu părinţii fetiţei, eram încăutarea unei motivaţii a comportamentului ei, dar nugăseam niciuna, Mi-au spus că, la vârsta de cinci ani, au început brusc crizele; ea a căzut în inconştienţă, fărăvreun motiv aparent. De atunci, de multe ori sei rănit şi, o dată şi-a spart şi bărbia. De curând, începuse să alergeprin faţa maşinilor, de aceea părinţii au trebuit să o ţină, pentru siguranţă, legată de hamuri. Tatăl ei ne-a relatatcum ea s-a luptat cu o forţă de bou şi cum ţipa la el: „Teurăsc, nu eşti tatăl meu. De ce m-am născut?” Se temeasi pentru siguranţa familiei, deoarece, în una din stărileei iraţionale, Joan şi-a ameninţat fratele cu un cuţit, întrebând: „Spune-mi cine eşti!” Cu tot atâta insistenţă, aţipat” Eu nu sunt

Joan”.

Din rapoartele medicale reieşea că doctorii făcuserătot ceea ce era cu putinţă pentru a o ajuta, în ceea ce priveşte regimul, medicaţia şi alte terapii. Când amânceput să întocmim Arborele Genealogic, le-am spus că eram interesat să descopăr vreun strămoş care nu a avuptarte de slujba corespunzătoare de înmormilitare, murind fără să fi fost încredinţat Domnului nostru Iisus Hristos. De exemplu, o sinucidere. Nu am avut succes. Din Arborele Genealogicreieşea că cel puţin în ultimele patru generaţii nu se făcuse vreo astfel de omisiune.

Atunci am chemat-o pe Joan în cameră. A venitimediat şi s-a aşezat pe genunchii mei, şi am întrebat-ocăţi fraţi şi surori avea. Răspunsul ei m-a surprins. „Amtrei fraţi şi trei surori”, a spus. „Dar Joan, mama taspune că ai trei fraţi şi doar două surori”, am zis. Joan a devenit extrem de furioasă, a sărit de pe genunchii meişi a bătut din picior, ţipând: „Am trei surori, nu două!” O vezi pe femeia care stă acolo?”, a ţipat, arătând către mama ei. „Este o criminală. A aruncat-o în closet pesora mea. Sora mea este prietena mea. Eu o cunosc. O cheamă Melissa”. Mama acuzată a izbucnit în lacrimi şi-a ţipat: „Atenţie! Va avea o criză!” Tatăl lui Joan s-a înroşit la faţă şi a început să se certe cu soţia. În timp ce se certau, am ţinut-o strâns pe Joan şi am spus: „Hai să ne rugăm, tu şi cu mine, Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cerându-l să aibă grijă de Melissa”. Aşa că ne-am rugat: „Doamne, Iisuse Hristoase, te rugăm să ai grijăde Melissa şi să o iei şi pe ea în împărăţia Ta”.

Era evident că Joan atinsese un punct nevralgic alpărinţilor ei. Mai târziu, mama ei mi-a spus că avusese un avort accidental, datorită neîndemî nării unui medic, înaintea naşterii lui Joan. Ea nu menţionase aceasta când am întocmit Arborele Genealogic, pentru că soţul ei – Graham negase întotdeauna că soţia sa ar fi fost gravidăla acea dată. Când a pierdut acea sarcină, ei se aflau

învacanţă, ajutându-l să-şi revină după o cădere nervoasă. De aceea, mama lui Joan socotise că starea delicată în care se afla soţul ei nu i-ar fi îngăduit să poată privişituaţia în faţă.

Ea nu menţionase incidentul faţă de Joan şi nimeni nu ştia numele pe care intenţionase să-l dea copilului – Melissa.

Deoarece sufletul nostru îi poate simţi pe cei care au murit fără să fi fost încredinţaţi Mântuitorului îi sus Hristos, nu a fost surprinzător că Joan a putut să afle deMelissa. Într-adevăr, am avut o mie patru sute de cazuriasemănătoare în observaţiile mele. Este evident că acesteopil neîncredinţat lui Iisus Hristos, Mântuitorului nostru, a fost cauza dificultăţilor avute de Joan, poate şi-a migrenelor de care suferea mama ei de ani de zile. Aşa că am oficiat o Sfântă Liturghie pentru Melissa, rezultatele fiind că viaţa acestei familii s-a schimbat. Izbucnirile emoţionale ale lui Joan, comportamentul ei iraţional, chiar şi incapacitatea ei de a se concentra, audispărut complet şi nici nu s-au mai repetat vreodată. Ţestele efectuate au arătat că epilepsia a fost vindecată, iar curând după aceea i s-a oprit orice tratament. Migrenele mamei ei au devenit de domeniul altrecutului.

Dar necazurile familiei nu au încetat cu totul. Câteva luni mai târziu, chiar înainte de Crăciun, Graham s-aprăbuşit. Simptomele erau tipice pentru o căderenervoasă. Se simţea într-un eşec total, nu a mai fosteapabil să se ducă la slujbă, fiind sigur că nu va mai putea lucra niciodată. După luni de tratament, tensiuneaarterială a rămas alarmant de ridicată, şi Atenei medicul său l-a trimis la mine. Fireşte, am presupus că nu se împăcase cu faptele care stăteau la obârşia suferinţei lui Joan şi deci nu o eliberase pe fetiţa sa, Melissa. A negatacestă presupunere, dar ne-a spus că bănuieşte motivulbolii. Mi-a spus: „Problema mea nu este Melissa, cimama mea. Era o femeie de tip victorian şi foarte

posesivă. Nu a acceptat niciodată căsătoria mea şi nu asimpatizăt-o pe soţia mea. Când a murit, am urât-o atât de mult încât am refuzat să merg la înmormântarea ei”. Nuaveam nevoie să-mi spună mai mult. Amintindu-şi devindecarea fiicei lor Joan, Graham şi familia sa au participat bucuroşi la o Sfântă Liturghie pentru marnalui. În decurs de o săptămână, tensiunea lui arterială ascăzut şi a putut să-şi reia lucrul.

Acum, preocuparea lui Graham nu se limitează numai la familia lui: el şi soţia lui au folosit libertateaspirituală pentru a ajunge la alţii. Ultima veste primită de la mama lui Joan a fost foarte diferită de cea pe caremi-a trimis-o la început. „Ieri, Graham şi cu mine am fost la o întrunire de la spitalul local, organizată dedepartamentul copiilor pentru părinţii ai căror copii aucrize, convulsii sau epilepsie. Nu Joan a fost motivul pentru care am simţit nevoia să mergem, pentru că domnul a fost aşa de bun cu ea. Amândoi am socotit că-am putea fi utili, având această experienţă. Ei aunumărul nostru de telefon, în cazul în care vreun părintedoreşte să vorbească cu noi”.

Graham şi soţia lui fac mai mult decât să-şi deanumărul de telefon. Scrisoarea continua relatând că Graham s-a rugat într-un salon din spital pentru un copilcu epilepsie şi gastro-enterită. „După aceea, am simţit către buia să o sărut pe mama copilului, lucru pe care nu l-aş fi făcut dacă nu aş fi avut experienţa cu Joan. Nici nu o cunoşteam prea bine pe acea doamnă, dar a fost lucrulcel mâi nimerit, întrucât şi-a întins braţele şi s-a sprijinit de mine”. Graham şi Joan, ca şi mulţi alţii, au găsit noiresurse în a-şi folosi noua libertate. Un an mai urau, Joan este o fetiţă veselă, sănătoasă, descurcându-se bine, la şcoală, este bucuria familiei. Graham rămâne sănătosşi ferm, conducând rugăciunile familiei în fiecare seară, iar el şi soţia lui sunt dornici să împărtăşească dinexperienţa lor celor care ar putea fi ajutaţi.

Persoanele cel mai adesea lovite din capza

existenţeiân viaţa lor a unui copil mort şi neîncredinţat lui Dumnezeu, deci care au nevoie în primul rând deajutor, fiind cel mai uşor pasibile de suferinţe fizicesau emoţionale, sunt părinţii, unul din gemeni, următorul născut, un copil adoptat în locul lui sauchiar, ca în cazul lui Joan, cel mai sensibil copil dinfamilie. Câteodată, părinţii nu sunt tulburaţi de astfel de întâmplări din trecutul lor, până când nu experimentează realitatea rugăciunii. Un vicar locals-a convins cum una din enoriaşele lui s-a vindecat de o boală mintală ce părea incurabilă şi a fost scoasădin spital (vindecată) după ce s-a rugat pentru un copil al ei avortat şi l-a încredinţat Domnului nostru Iisus Hristos la Sfânta Liturghie. Vicarul, mult-încurajat, s-a dus să viziteze o altă enoriaşă, Mildred, o femeie în vârstă de şaizeci de ani, care timp dedoi ani fusese tratată în spital pentru o afecţiunegastrică: Nu s-au găsit elemente obiective doveditoareale suferinţei ei, dar simptomele dureroase aucontinuat. După unele discuţii, vicarul a convins-o să întocmească un Arbore Genealogic, ca să listabilească dacă vreun strămoş al ei nu a murit fără a fi fost încredinţat Domnului. Nu a găsit pe nimeni. Deodată, Mildred a spus: „Bine, am să vă spuneeea ce nu am spus niciodată nimănui. În adolescenţă, am avut un avort Nu am Scut niciodată nimic pentru asta”. Vicarul a propus să facă în biserică o slujbă, în vederea încredinţării copilului avortat Domnului Iisus Hristos. Ea a fost de acord. Până la terminarea” slujbei, toate durerile ei de stomac au dispărut şi ea a simţit o mare eliberare şi o mare bucurie. A vrut să spună tuturor că viaţa ei s-a schimbat.

L-am întrebat pe vicar de ce au apărut durerile destomac doar cu doi ani în urmă, pe când avortul fusesefăcut cu mult înainte. Mi-a spus că doar cu doi ani în urmă hotărâse să devină creştină şiintrase în Biserică. Aşa că doar în ultimii doi amânvăţase să se roage; părea că copilul ei, având în sfârşitacces spiritual la ea, încercase să-i atragă atenţiaprin durerea de stomac. Era ca şi cum

copiluldevenise durerea ei de stomac.

Probabil că interpretarea vicarului era corectă. Bolile, cum sunt, de exemplu, afecţiunile grave destomac, tind să ne retină atenţia asupra nouă înşine, îngreunându-ne înţelegerea faptului că, de fapt, mortulare nevoie de ajutor. Poate, că astfel de boli sântlucrarea celui rău, prin care el ne distrage atenţia de la rugăciune. Probabil că există o explicaţie, maisimplă, mai firească şi mai precisă» Când Mildred a devenit creştină, ea a preluat o serie de noi credinţemorale şi poate că pentru prima oară s-a simţitvinovată de avort. Această vinovăţie sau tulburareinternă poate că s-a exprimat sub forma durerii destomac, deoarece adeseori trauma mintală îşi găseşte-o exprimare fizică. Sunt sigur că, indiferent dacă suferinţa este provocată de o vină naturală, de o persoană moartă sau de cel rău, Sfânta Liturghie aducede obicei vindecare.4

În special gemenii au o sensibilitate aparte fată defratele sau sora lor moartă. La o Sfânta Liturghie, omamă a spus că una din fiicele ei gemene a muritla naştere şi a dispărut în spital. Când s-au făcutrugăciuni pentru acest accident, au apărut lacrimi de bucurie în ochii gemenei aflate în viaţă. Ea a spus ea „a urmărit-o" pe sora ei geamănă cum creştea în fiecare an, dar că nu a îndrăznit niciodată să vorbească despre acest lucru.

În India, într-o vară, o mamă îngrijorată a venit să mă consulte în legătură cu fiica ei schizofrenică, care fusese internată de multe ori. Printre alte simptome, suferea-şi de grandomanie. Qnd am întocmit Arborele Genealogic, am descoperit că existaseră în familie câteva avorturi. Ne-am rugat pentru – aceste avorturide două ori, şi de fiecare dată mama, deşi hindusa, a spus că a văzut picioarele lui Hristos. pe cruce, însăptămâna următoare, fiica ei a călătorit şase sute demile pentru a-i spune că deodată s-a simţit bine şi că toate simptomele ei au dispărut când i-am spus despre rugăciunile noastre pentru ea, ne-a mulţumit

şi a întrebat dacă puteam să o iau să asiste şi ea la Sfânta Liturghie! După slujbă, mama, care l-a văzutdin nou pe Domnul nostru Iisus Hristos, a hotărât că era o hindusă desăvârşită.

Câteodată, apar comportamente anormale, antisocialela un copil adoptat în locul unui copil pierdut. Aşaa fost situaţia unui bărbat în vârstă de douăzeci şiopt de ani, şi care mi-a fost trimis de un prietempoliţist. Omul se afla în închisoare după cea de acincisprezecea arestare pentru furt. Chiar de copilfurase din poşeta mamei lui, dar ceea ce era neobişnuitera faptul că fura întotdeauna pentru altcineva, niciodată pentru el.

Discutând cu părinţii despre furtul lui, am întrebat despre Arborele lui Genealogic. „Nu are nici un Arbore Genealogic", au spus ei, „pentru că l-am adoptat când s-a născut. După moartea la naştere afiului nostru, ne-am dus direct la casa de copii şi-am adoptat un băieţel care am socotit că semăna cual nostru. L-am iubit şi am avut grijă de el în totacest timp, ca şi cum ar fi fost al nostru" La Sfânta liturghie, părinţii uimiţi au dat un nume copiluluilor mort la naştere, încredinţându-l Domnului Iisus Hristos. Fiul lor adoptiv a ieşit din închisoare schimbatân bine, acum având o slujbă importantă.

Aşa cum la botez dăm copiilor noştri un nume, la feltrebuie să dăm un nume copilului „pierdut", pentru a arăta că ne aparţine şi că îl iubim. Câteodată mama, fratele sau sora vor şti numele acestui copil, alteoriânsuşi Domnul Iisus Hristos îi dă un nume în timp ce noine rugăm. La o slujbă făcută pentru un cepil născutorematur, care a trăit doar patru ore, neavând parte deânmormântare, mama copilului, curajoasa, încerca să-imulţumească Domnului Iisus Hristos pentru că îl lua pemicuţ acasă. A auzit clar replica lui: „Nu. Mai întâitrebuie să-i dai un nume, să-i arăţi dragostea ta de mamăşi apoi să mi-l încredinţezi".

O doamnă cu diagnosticul de tulburări endogene

şicare nu putea să doarmă, nici să mănânce, nici să comunice cu alţii, mi-a fost trimisă de medicul eicurant. În tinereţe fusese prostituată şi, prin urmare, avusese câteva pierderi de sarcină şi avorturi. Grijulie, le-a dat nume, a primit iertarea lui Dumnezeu şi a continuat să le încredinţeze Domnului în fiecare Duminică în care se ducea la biserică. A fost eliberată de starea depresivă, s-a căsătorit şi acum poate ajutamulte femei care se află în situaţii asemănătoare.

Eliberarea copiilor „pierduţi" este capabilă de aaduce vindecare şi fizică, şi emoţională. Două femeicare au participat la o Sfântă Liturghie ca să-şi elibereze copii mi-au vorbit apoi despre vindecarea lor fizică. Prima, care a pomenit două pierderi desarcină, a constatat cu uimire în rugăciunile ei căsimptomele de osteoporoză vertebrală au dispăruteomplet. S-a sculat de pe scaunul cu rotile şi a ieşităin biserică pe picioarele ei. Cealaltă doamnă apomenit şi s-a rugat pentru copilul ei avortat şi iL-a încredinţat Domnului Iisus Hristoc. După patruzile, doctorul ei a constatat că se vindecase de ocolită cronică.

Soţii Lancaster au venit la mine foarte îngrijoraţi destarea a trei din cei cinci copii ai lor. Cea mai mare era dependentă de medicamente, sora ei era supraponderală, iar ceU mai mic era hoţ de la frageda vârstă de şapte ani. În timpul discuţiei, a reieşit că trei din sarcinile mamelei fuseseră anormale, iar Elizabeth, fiica cea mai mare, s-a născut după un avort anterior; Evelyn urma unei pierderi de sarcină, iar Charles, copilul cel mai mic, a fost adoptat spre a înlocui un copil născut mort. Deoarece aceşti trei copii nu au rost în niciun fel încredinţaţi lui Dumnezeul am săvârşit pentru ei o Sfânta liturghie. Întreaga familie s-a simţit uşurată după aceasta. Elizabeth nu s-a mai atins de medicamente, Charles nu a mai furat, iar Evelyn, în decurs de trei luni, a revenit greutatea normală.

Azi, un avort este un lucru banal. Cu toate acestea, consecinţele psihologice imediate pentru mamă

sântorofunde, iar efectele de lungă durată pot dăinui o viaţă întreagă.

„Şi aduceau la El şi pruncii, ca să se atingă de ei. Iarucenicii, văzând, îi certau.

Iar Iisus i-a chemat la Sine, zicând: Lăsaţi copiii savină la Mine şi nu-i opriţi, căci împărăţia lui Dumnezeueste a unora ca aceştia" (Luca 18.15 – 16).

Unii cred că, atunci când mor, pruncii merg direct la Dumnezeu. Acest fapt poate fi adevărat dacă ei au foştiubiţi şi s-au Scut aici, pe pământ, rugăciuni pentru ei. Am rost martor la constatarea fenomenului de creştere în mai bine de şase sute de cazuri de prunci morţi care, după moarte, au continuat să crească la fel cum ar ferescut dacă ar fi fost în viaţă. Fiecare copil are îngerul său păzitor, aşteptându-şi timpul de iubire şi de încredinţarelui Dumnezeu. Îngerul are permisiunea de a acţiona. Eu nu sunt de acord cu aceia care argumentează că, dacă sarcina a fost doar de câteva săptămâni, copilul nu s-a format şi nu contează. Experienţa mea, în care „i-am văzut" pe aceşti prunci în grupul de copii de vârsta lor, îmi dovedeşte adevărul cuvintelor lui Dumnezeu „înainte de a te fi zămislit în pântece, te-am cunoscut, şi înainte de a ieşi din pântece, te-am sfinţit şi te-am rânduit proroc pentru popoare" (Ieremia 1, 15 şi Psalmii 139, 13). Aceşticopii erau oameni reali, care aveau suflet şi îşi aminteaude un Dumnezeu al iubirii care i-a ajutat odată.5

6 ALUNGAREA STAFIEI

Tradiţii seculare recomandă binecuvântarea clădirilor şi-a locurilor pentru a le scoate de sub înrâurirea celormorţi. Am şaizeci şi cinci de cazuri înregistrate de mtuiri" care au încetat prin rugăciuni. Nu sântobişnuitele bântuiri subiective, auzite doar de o singurăpersoană şi produse, poate, de proiecţia psihologică a unei trăiri negative sau de o imaginaţie bogată. Acestea au o notă de obiectivitate cum ar fi: întâmplări observatede oameni echilibraţi şi obiecte mutate din loc fărăintervenţia voinţei

umane. Luândân consideraţie toate explicaţiile posibile halucinaţii în masa prin psihozăcolectivă, implicaţii oculte sau dezechilibru psihic separe că pentru mulţi oameni există o explicaţie simplă. Stafia care bântuie un loc poate fi a unui mort care arenevoie de rugăciuni. Dacă este tratată ca atare, nu amconstatat ca fenomenul să se mai fi repetat.

Nu numai casele sau clădirile pot fi scoase de subaceste înrâuriri prin rugăciuni. Lucrul este valabil şi pentru locurile marcate prin accidente neobişnuite, inexplicabile, cum ar fi porţiuni drepte ale unui drumsau părţi de cer sau, în sfârşit, de mare, cum a fost cazulcu temutul Triunghi al Bermudelor.

Timp de sute de ani, Triunghiul Bermudelor (oporţiune din Oceanul Atlantic, înăuntrul unei liniiimaginare de la Bermuda la Miami, la Porto Rico, labermuda) a înghiţit vase şi avioane fără urme. Doareărţile scrise pe acest subiect ar putea, prin greutatealor, scufunda o mică ambarcaţiune.

Majoritatea marinarilor cu experienţa prefera să evitetrecerea prin acest loc. Ca mulţi alţii, marinarii fărăexperienţă şi eu am sfidat aceste temeri iraţionale. In1972, soţia mea şi cu mine călătoream prin „triunghi” pe-o ambarcaţiune locală, când am fost prinşi de o furtunăde gradul 9. Ne-am îndreptat spre sud, în afara furtunii, în faimoasa Mare a Sargaşelor. Acolo, unul din căzănelevasului s-a spart, lăsându-ne în derivă.

În liniştea aceea, soţia mea şi cu mine am auzitäistinct un sunet ciudat, ca un bocet, care a durat toată ziua şi toată noaptea. La început am crezut că este vorba de un echipaj jamaican, dar, după ce am verificat, ne-am dat seama că nu era vorba de aşa ceva. Mai apoi, amgăsit o revistă conţinând reprezentări ale vechilor vase desclavi care foloseau această rută. Din textele însoţitoare, am descoperit detalii asupra modului în care, aici, peste două milioane de sclavi au fost aruncaţi peste bord.

Recent, cartea Rădăcini, scrisă de Arthur Hailey, a fostecranizată la televiziune şi a relatat în mod dramatic despre mulţimea morţilor şi a viilor aruncaţi în mare în cursul acestor drumuri. Numărul sclavilor consideraţinevandabili în Indiile de Vest şi America crescând rapidpe măsură ce vasele se apropiau de destinaţie, date fiindeondiţiile precare de viaţă de la bordul vaselor, condiţii care se agravau neîncetat, negustorii puteau încasa sumemai mari de pe urma „sclavilor pierduţi” decât prinvânzarea celor bolnavi şi slăbiţi în Virginia. De aceea, vii sau morţi, îi aruncau în mare.

La întoarcerea noastră în Anglia, ne-am gândit că nudegeaba am auzit bocetul de moarte. Poate că aveam oobligaţie ca să ne rugăm pentru acei nenorociţi, care muriseră fără a fi fost încredinţaţi lui Dumnezeu, în acest fel făcând un act de căinţă pentru aceia care, prin cruzimea lor, provocasem acelecrime. Aşa stând lucrurile, în Iulie 1977, împreună cucâţiva episcopi interesaţi de această problemă şi cucâţiva membri ai Comunităţii Anglicane a învierii, a fosteelebrată o Sfântă Liturghie jubiliară în diferite locuridin Anglia pentru eliberarea sufletelor acelora care au murit în Triunghiul Bermudelor. Câteva luni mai târziu, chiar în Bermude, Episcopul Anglican Anselm Gânders. şi Reverendul Donald Omand, un preot anglican din Devon, au făcut în acelaşi scop rugăciuni. Blestemul din acest loc temut a fost ridicat

De la data-săvârşirii Sfintei Liturghii jubiliare şi până acum – cinci ani – nu au mai fost semnalate niciun fel deaccidente inexplicabile, cunoscute, în Triunghiul Bermudelor. Poate că forţele demonice încearcă să se ridice din nou în acel loc şi se pot întâmpla alteaccidente sau dispariţii, dar noi suntem siguri cărugăciunile reprezintă arma cu care putem nimici un astfel de rău şi să anihilăm astfel de forţe.

Multe sunt autorităţile convinse că există

posibilitatea de a elibera locurile bântuite de sufletele morţilor care nu-şi găsesc odihna. Donald Omand se roagă regulat în locurile unde s-au petrecut accidente inexplicabile sauneobişnuite, şi de fiecare dată blestemul este ridicat, în cursul cietării acestui fenomen pentru un filmdocumentar, o echipă a Televiziunii Britanice ainvestigat întâmplările petrecute pe o porţiune de drum dintre Charmouth şi Morcombelake în Dorset, unde nu se identificaseră nici curbe periculoase, nici intersecţiineclare, prin care să poată fi explicate accidentele. Donald Omand a făcut rugăciuni în acel loc şi s-aconstatat că, deşi cu şase luni mai înainte fuseseră înregistrate în acel loc şaptesprezece accidente, în următoarele 6 luni nu s-au mai petrecut niciun fel deaccidente.

Câteodată se pare că rugăciunea şi intenţia mărturisită de a se oficia Sfânta Liturghie într-un anumitloc sunt de-ajuns spre a se elibera de fantome acel loc. Acest lucru s-a văzut când am fost invitat să vizitez un colegiu de pregătire a profesorilor, în sudul Angliei. Directoarea m-a rugat să vin pe ascuns, deoarece aveaprobleme cu unul din holurile clădirii, în care cursanţiirefuzaseră să doarmă. Clădirea era considerată ca fiindbântuită de stafii, căci în fiecare noapte se puţeau auzizgomote şi ţipete înspăimântătoare. Potrivit legendei, aceste fapte se petreceau de trei sute de ani, şidirectoarea însăşi susţinea că a auzit zgomote ciudate. Era preocupată de originea lor şi dorea să fac o rugăciune, în speranţa că va domoli spiritul care producea tulburarea.

Faptul că această clădire avea faima de a fi bântuită de stafii făcuse din ea un fel de atracţie turistică aoraşului, aşa că uneori veneau vizitatori, care stăteaunoaptea de veghe pentru a asculta eventualele zgomote. Această parte a colegiului, situată lângă o catedrală, fusese construită pe locul unei foste mănăstiri de maici, şi pentru a accentua legătura dintre cele două construcţiuni grup de cursanţi

lipise afişe pe pereţi. Unele dintre ele înfăţişau subiecte religioase sau reprezentau chiarcatedrala, dar altele înfăţişau lupte de tauri şi alteevenimente violente de demult Toate erau foarte viucolorate, de aceeaşi mărime, fixate în acelaşi fel. Apoi studenţii au încuiat şi sigilat uşa dinspre clădire. A doua zi dumneaţa, au găsit afişele religioase smulse şi aruncate pe jos, în timp ce celelalte afişe se aflau lalocul lor. Acest lucru se întâmpla ori de câte ori afişeleerau puse pe pereţi.

Patru dintre noi ne-a îi adunat într-o noapte înclădire, nu prea siguri de ce trebuia să facem. Am spus Tatăl Nostru şi am cerut îndrumare. Rezultatul a fost că-am l. u<t hotărârea să formăm o echipă de preoţi care-să vină ac Jo şi să oficieze Sfânta Liturghie, şi peste trei săptămâni ne-am adunat în secret în acest scop. Totuşi, când am ajuns acolo, directoarea ne-a spus că „nu mai era nevoie decât de o slujbă de laudă şimulţumiri lui Dumnezeu”, deoarece zgomotele şiţipetele nu au mai apărut de când ne rugaserăm acolo. Apoi am aflat ce determinase, în mod evident, prima noastră vizită. Unii dintre cursanţii cei mai sceptici se hotărâseră să stea de veghe noaptea în clădire, aproapesiguri că nu se va întâmpla nimic neobişnuit. Au fostulmiţi să vadă o siluetă îmbrăcată în costum de cavaler, purtând o pălărie cu boruri late ca în vremea lui Carol, şicare ieşea prin uşa unui dulap în perete. Apoi a începutzgomotul.

Au auzit neîncrezători ţipete puternice, deoarece cavalerul părea că violează şi că ucide o călugăriţă, că-iaruncă trupul pe trei rânduri de trepte în jos cu unzgomot ca la azvârlirea unei găleţi de cărămizi şi că i-1 târăşte apoi de-a lungul unui coridor până într-un punctân care zgomotul înceta brusc. Drama se sfârşise. Cu toate acestea, în acest balamuc, cursanţii înspăimântaţiau îngenuncheat lângă culcuşurile lor improvizate şi s-aurugat

Am refăcut drumul cavalerului către locul în care,

înmijlocul coridorului, zgomotul înceta – în acel punct, duşumeaua de piatra era înlocuită de buşteni de lemn. Interesându-mă dacă auzise cineva vreodată de o ieşiresecretă a clădirii, am dat la o parte covorul de cauciuc de pe pardoseală. Sub el, am dat peste o uşă secretăruginită, care se deschidea către un rând de trepte care, larindul lor, duceau în jos către pivniţă. Nimeni din ceiprezenţi nu ştia de existenţa ei.

Nu sunt sigur dacă vreodată un cavaler a violat şi aomorât într-adevăr o călugăriţă în acel loc. Ceea ce ştiusigur este că înlănţuirea răului care era prezent acoloprin Tatăl Nostru şi prin intenţia mărturisită de a sluji o Simtă Liturghie pentru toţi cei care aveaunevoie de ajutor şi de eliberare a fost suficientă ca să facă să înceteze definitiv tulburarea produsă de stafii.

Nu este neobişnuit ca oamenii afectaţi de stafiinelămurite să fie etichetaţi schizofrenici. Maggie a avutacest diagnostic şi a fost trimisă la mine de medicul eicurant. Avea un prieten invizibil, Peter, cu care aconversat adesea. A pretins că el încerca întotdeauna să o ajute pe ea şi pe alţii în zona malului râului. I-am verificat spusele şi am descoperit că mulţi alţii văzuseră o figură ciufulită acolo, de care se spunea că ar fidispărut misterios în aer. I se spunea Peter vagabondul. Poate că fusese cu adevărat un vagabond care muriseacolo de unul singur, şi încerca să-i ajute pe ceilalţi, în vreme ce aştepta ajutor pentru sine.

De aceea, trei preoţi au ţinut o Sfântă ALiturghie pentru Peter, chiar acolo, pe malul râului. În timpul slujbei, Maggie l-a văzut din nou pe Peter, de această dată îmbrăcat în alb, ridicându-se din râu şi mulţumindeelor care se rugau pentru mântuirea lui. Preoţii înşişi au avut un sentiment de pace, astfel încât fiecare dintre ei şi-a oferit disponibilitatea să mai ţină astfel de Sfinte liturghii în viitor şi, într-adevăr, le-au celebrat de multeori. De atunci, nici Maggie şi nici altcineva nu l-au mai văzut pe

Peter.

Acum câţiva ani, o familie cu trei băieţi şi două fete s-amutat într-o frumoasă casă stil Tudor, din New Forest. Ea fusese construită pe nişte temelii foarte vechi, şi un râu, peste care treceau două poduri rustice, traversagrădina. Exista chiar şi o aripă a casei bântuită de stafii. „Nimeni nu poate dormi acolo”, li s-a spus.

„Noaptea este îngrozitor”. Părinţii au ignorat aceste – zvonuri, catalogându-le drept prostii. Au socotit căzgomotele sunt produse de burniţe sau de lilieci; această parte a casei au destinat-o dormitoarelor: copiilor şi vizitatorilor.

Familia s-a mutat fericită în casă, neţinând cont de poveştile cu „fantome” pe care le auziseră de la săteni, de la ţigăncile ce treceau pe acolo şi chiar de la poştaşul caredoar lăsa scrisorile în cutia poştală de la poartă şi refuzasă intre în casă. Majoritatea rudelor şi prietenilor care auvizitat noua lor locuinţă au găsit-o încântătoare şi au avutun sentiment real de linişte. Cu toate acestea, s-au întâmplat şi lucruri greu de explicat. O dată, o musafiră a fost trezită de un! bărbatcare o trăgea nerăbdător de mână, altă dată o (sorămedicală a auzit o voce repetând: „Vă rog, se trezeştecineva şi mă ajută? şi crezând că cineva din casă are probleme, ea s-a sculat şi a pornit pe coridor, în direcţiavocii. S-a dezmeticit imediat ce şi-a dat seama că voceavenea acum din spatele ei, că păşise prin ea! Câteva lunimai târziu, unul din; băieţi, cu o fire echilibrată, în vârstă de zece ani, a ţipat în timpul nopţii, fiind speriat dezgomotul produs de o uşă glisantă a unui dulap în peretedin camera sa, care se deschidea alunecând uşor. Una dinfete a fost de mai multe ori tulburată noaptea de forfoteala. de pe coridorul din afara camerei ei, pe care a descris-oca fiind produsă de „cineva care suferea de gazeintestinale”. În cele din urmia, ea a lăsat un flacon cutablete contra indigestiei, însoţit de un bilet: „Dataviitoare, încercaţi asta!”

Uneori băieţii sau unul din tovarăşii lor dejoacăceruseră ca „să se spună bătrânului să plece; calcă petrenuleţe, miie picioarele; nu răstoarnă nimic şi este foarte liniştit, dar vine prin uşi şi ferestre închise şi apare pe la colţuri”. Ei se purtau firesc, aproape iarăfrică – era numai o pacoste. Tatăl lor rămânea sceptic, dar într-o seară, din dormitorul băieţilor care se afladeasupra camerei în care el stătea citind, s-a auzit foarte mult zgomot un şir de bătăi de ceasornic, dulapuri care se închid, paşi care aleargă pe podea şi voci. A dat fugasus. În dormitor era întuneric şi linişte. Băieţii dormeauaiinu, liniştit, bine înveliţi, ca de obicei. A fost zgnduit. În timp ce trecea prin hol în drum spre parter, a fost speriat de un neaşteptat zgomot puternic alcandelabrului – dar nu-l atinsese nimeni şi nimic pe caresă-l poată vedea. De Crăciun, Elspeth, fiica ceamaimare, a venit pentru prima oară acasă. Era o studentăsensibilă, cu picioarele pe pământ, care s-a amuzatteribil de ciudatele relatări ale familiei şi-a spusrugăciunile şi s-a dus cu încredere la culcare, fericită că se află acasă. A doua zi dimineaţă, la micul dejun, amenţionat în treacăt: „Am avut o lungă discuţie cu «prietenul» tău în tot timpul nopţii. Am crezut că eşti tu, tăticule, că umbli prin pod, căutând ceva, aşa că am stattrează, intenţionând să vin să te ajut”. Dându-şi seama de cele spuse, s-a lovit cu mâna peste gură şi, pe jumătaterâzând, a spus cu vehemenţă; „Este adevărat. Se plimba în sus şi în jos prin podul de deasupra mea, dar am pututtotuşi să-l văd. Nu înţeleg cum. Era bătrân şi înalt, cumustaţă şi cu o mutră simpatică. Purta un costum gri, care îi era prea mare, şi papuci de casă. Mi-a spus că îl chema Conan Doyle, iar mie mi-a spus Elspeth. A spus: «îmi pare rău că te-am trezit, dar n-am vrut. îmi cautjurnalul, este din piele roşie, legat cu un elastic negru. L-am ascuns pe undeva şi soţia mea spune că trebuiegăsit pentru memoriile mele. Te rog, ajmă-mă. îmi parebine că aici unde au locuit şi copii mei, locuieşte acum ofamilie cu

copii. Culcă-te la loc. Promit să nu mai vin, dar dacă îmi găseşti jurnalul, te rog să-l laşi în faţa uşii.» Apoi a dispărut”.

Elspeth nu a fost tulburată de incident, dar familia era fost uimită. Tatăl ei s-a dus să vorbească cu preotulparohiei, un om care locuia pe acele meleaguri de multă vreme, şi a discutat cu el despre cele întâmplate. Preotuli-a spus că Conan Doyle locuise cândva în acea casă şi că era îngropat în cimitirul local. A spus: „Am auzitatâtea despre fantoma din casa Dumneavoastră – acumştiu despre cine este vorba. Cred că îi este ruşine dejurnalul pe care l-a ţinut mulţi ani. Ştiţi, Conan Doyle a fost creştin până când a început să se ocupe de ocultism, în numele spiritismului. A murit la şaptezeci de ani – în 1930. Am să vin acasă la Dumneavoastră şi am să mărog ca el să-şi găsească, în sfârşit, liniştea”.

Mai mulţi membri ai familiei s-au adunat în camerade muzică, din care o parte fusese odinioară biroul lui Doyle. Preotul a făcut o rugăciune foarte scurtă, fără niciun alt rimai, şi 1 – a încredinţat pe scriitorul tulburat lui Dumnezeu. Din acea zi de acum douăzeci şi unu de ani, nu au mai avut loc niciun fel de manifestări, şi casa şi-agăsit liniştea. Într-adevăr, sătenii au discutat despre nouastare de linişte care s-a răspândit în întreaga zonă, inclusiv pe cărările de ţară în serile întunecate. Unarticol din presă comenta faptul că o săptămână întreagă după săvârşirea acelei rugăciuni liftul de la vechea sală de operaţii a doiăiâui din Welbeck Street din Londra se oprise în faţa uşii lui, indiferent de butonul etajului pe care se apăsase. Daily Mnil anunţa că „Doamna Roberts, faimosul medium care locuieşte în Kent, primise însfirşit un mesaj de la Conan Doyle, care dorea să îşi ceară iertare pentru că indusese în eroare atâţia oameni incursul vieţii sale” Jurnalul său n-a fost descoperit niciodată.

Multe fantome sunt pur şi simplu produsul imaginaţieihiperactive, adesea, reprezentări a ceea ce o

persoanănu vrea să privească în faţă. De exemplu, o fată bătrânăpoate vedea în cadrul uşilor întunecate vagi figuri debărbaţi care intenţionează s-o violeze, deoarece se teme pentru virginitatea ei, dar neagă existenţa acestei frici, până ce este pusă în evidenţă. Dacă vede stafii, şi acestea pot fi figuri nedesluşite, lascive. Pentru ea, vor fi foarte reale şi va împărtăşi aceasta experienţă doar acelora care o iau în serios. Indiferent dacă cineva crede sau nu înstafii reale, este necesar să facem rugăciuni pentru această categorie de oameni şi să le fim de ajutor. O modalitate de a face asta este de a oficia o Sfânta liturghie „pentru orice s-ar afla acolo”, aţutând astfel persona respectivă să renunţe la umbra Jung-ianã care se proiectează şi să transfere concentrarea asupra propriei fiici către Iisus Hrisâos, depăşind, astfel, acea fiică. Stafiile pot fi la fel de subiective şi de nereale ca şioamenii pe care îi vedem în vis, dar în amândouăcazurile se dezvăluie marea bucurie încercată depersoana respectivă, care a luat contact cu iertarea ştiubirea lui Iisus Hristos.

Azi îmi petrec mai puţin timp încercând să determinăacă stafiile sunt reale sau nu şi mai mult timp ca să descopăr de ce persoana în viaţă crede că mortul saustafia are nevoie de rugăciuni sau împăcare. Pe măsură ce persoana în viaţă începe să se împace cu stafia, acea persoană începe a se împăca cu părţile ei reale, care se pot proiecta asupra stafiei. Astfel, pe măsură ce fatabătrână îi iartă stafiei lascivitatea, ea începe să sereconcilieze cu pornirile ei sexuale şi să le îndrepte către Iisus Hristos, chiar dacă „stafiile” nu au avut o realitateobiectivă.

Nu ştim dacă aceste spirite care „bântuie” sunt bunesau neutre sau rele, nici care ar putea fi legătura dintre ele. Nu putem şti nici care este cel mai bunprocedeu pentru a elibera case, drumuri, săli de clasă sau foste câmpuri de luptă, de asemeni nu putem şti dacă răulse reîntoarce în locul de unde a fost izgonit, iar dacă se întoarce, cum poate fi împiedicat de a o face. Ştim cu

siguranţă absolută că locurile şi oamenii se eliberează dacă în timp ce legăm spiritele rele, îi oferim şi o Sfânta liturghie pentru morţii care au nevoie de eliberare şi-i încredinţăm Domnului nostru vlisus Hristos, Stăpânul atoate puterile (Romani 8? 38 – 39).

Dom Robert Petitpierre, călugăr benedictin şi exorcist al locurilor, foloseşte patru etape tradiţionale. Prima, o exorcizare generală pentru toate camereledin casă, folosind apa sfinţită; în al doilea rând, săvârşirea Sfintei Liturghii cu rugăciuni pentru morţi; în al treilea rând, binecuvântarea întregii clădiri şi afiecărei camere; în al patrulea rând, o altă celebrarea Sfintei Liturghii pentru patron sau pentru Sf. Arh. Mihail şi pentru toţi îngerii, încheindu-se cu Te Demn-ul sau Gloria. Casa se află atunci sub protecţia lui Dumnezeu.

Deşi în Anglia s-ar putea să sălăşluiască jumătate dinstafiile lumii din prezent, credinţa că locurile au A nevoie de eliberare şi protecţie este într-adevăr primitivă. În toate religiile lumii există o lungă tradiţie a pelerinajului lalocuri sfinte.

De aproape două mii de ani, creştinii au mers împelerinaj în Ţara Sfântă, pentru a merge pe urmele paşilorlui Iisus Hristos. Şi Biblia Creştină pomeneşte depângărirea locurilor, aşa cum s-a întâmplat cu sângelevărsat de Cain (Gen. 4, 10). Iisus a trecut adesea pe lângă câmpul gunoaielor din Ierust Rlm, Gheena din Valea Hinom, care fusese pângări prin sacrificiile păgâne afecopiilor. Acest loc puteau să-l facă pe un evreu „necurat”. Râul existent acolo a fost recunoscut de toată lumea, de aceea a devenit o imagine a iadului (Matei 5, 22). În mod asemănător, în Evul Mediu locurile profanate prin magie neagră era1: „necurate” până ceerau purificate prin sfinţire. r; i păstrează adesea vechiul obiceide sfinţire a câmpurilor în zilele de rugăciune; vapoarele şiu Mirile, pot fi sfinţite când se construiesc; bisericile sunt de asemeni sfinţite când se ridică. „O, Tată, fă Su se

sfinţească aceste ziduri; Umple cu iubirea Ta goliciunea lor" (Whittier). Multe" astfel de tradiţii s-au pierdut, totuşi, fiindcăspiritualitatea lumii medievale este socotită desuetă, iar practicile acelor vremuri – superstiţii. De aceea, oamenii înclină să fie insensibili la capacitatea pe care o au unele locuri (de exemplu, Lourdes) de a-i deschide să primească duhul lui Hristos, în timp ce alte locuri îi pot deschide spiritelor morţilor sau celui rău.

Câteodată, locurile au nevoie de a fi eliberate nu numai de influenţa morţilor, ci şi de aceea a activităţilor oculte. Un medicprieten susţinea că uneori auzea şi vedea un câine negru făcândtrei salturi în sus şi în jos, noaptea, pe treptele casei sale. Deşi soţia sa nu l-a crezut, eu l-am crezut. Aşa că am legat răul, poruncindu-i să plece, şi ne-am rugat pentru oricine ar fi avutnevoie de rugăciune. Câinele a încetat zbenguitul nocturn. Unan mai ttrziu, când doctorul a mutat un calorifer care fusesefixat în perete, a descoperit în spatele lui un câine negru, desenat pe perete, şi urme de ceară de luminări, semne limpeziale unor practici oculte vechi. Soţia lui s-a convins că doctorulnu îşi imaginase doar acele lucruri!

Acesta nu este un caz izolat. Dr. Kurt Koch este de acord căfantomele bântuie acolo unde au existat practici oculte. El scrie: „Una din manifestările cele mai ciudate este aceea a fenomenelor fantomei în locul acţiunii sau în caseleocultiştilor, nu numai cât ei sunt în viaţă, dar şi după moartea lor. Atâta timp cât practicantul ocultismului este în viaţă, fenomenulstafiei poate fi înţeles prin teoria lui Bender, a existenţeiseparate a puterilor psihice disociate.

Persistenţa fenomenelor şi după moartea practicantului este, totuşi, dincolo de explicaţia raţională. Aici trebuie sărecurgem la o explicaţie transcendentală, până când cercetările ştiinţifice psihice ne vor furniza cheiamisterului".

Într-adevăr, până când nu vom avea o explicaţie ştiinţificămai bună, va trebui să folosim toate mijloacele pe

care le avem la îndemână pentru a readucepacea într-un loc tulburat. În primul rând, să renunţăm la toate implicaţiile oculte şi să legăm răul, poruncindu-i să plece, amintindu-ne să îndepărtăm obiectele oculte şi spiritualiste, care atrag spiritele în acele locuri. În al doilearând, să descoperim, dacă este posibil, persoana căreia îi aparţine stafia care „bântuie” şi să o eliberăm prin rugăciune, Sfânta Liturghie fiind cea mai eficientă. Dacă identitatea ei nu poate fi stabilită, atunci rugăciunile trebuie făcute pentru cineva care ar avea nevoie de ele, inclusiv pentru cei care au de suferit de pe urma celui mort. În al treilea rând, să cerem tuturor celor prezenţi să se încredinţeze Domnului şi protecţiei îngerilor Lui, în aşa fel încât prezenţa Lui să umple tot locul, ca să nu mai fie loc pentru cel rău.

7 LUMEA ÎNTUNECATĂ

În 1964, Episcopul Mortimer, pe atunci Episcop de Exeter, m-a invitat să fac parte din Comisia de exorcism din Exeter, nou înfiinţată. Deşi aveam în psihiatrie o practică personală de numai un an, aveam deja douăsprezece cazuri pe care să le prezint comisiei, deoarece o serie de doctori îmi trimiseseră pacienţi care fuseseră vătămaţi de practicile oculte.

Activitatea Comisiei a crescut de la prima întâlnire, când numai doi episcopi anglicani au răspuns invitaţiei, până în acest moment, când trei zeci şi opt de episcopi sunt reprezentaţi. Azi, fiecare dioceză din Anglia areprevăzut un exorcist. Biserica începe să îşi dea seama depericoleh, ocultismului. Dar eu nu vreau să exagerez prevalenţa implicării demonice, care în cazurile tratate de mine în spitale şi climei reprezintă doar patru la sută. Procentajul acestor cazuri care mi se trimit acum este încreştere, iar pacienţii fac parte din categoria celor care nu au răspuns La un alt tratament psihiatric. Mulţioameni, la care tratamentul obişnuit nu a dat ani de zilerezultat, au putut fi vindecaţi prin rugăciune, chiar şi în cazul în care

nu ştiau că se fac rugăciuni pentru ei.

Când se bănuieşte că forţele oculte acţionează asupra vieţii unei persoane, un examen medical complet este obligatoriu pentru orice tratament ulterior. Cineva suspectat de a se afla sub control demonic poate, delept, să sufere de psihoză depresivă, de schizofrenie sau să prezinte efecte ale altor psihoze organice. Persoanapoate fi acut nevrotică, cauza bolii puţindă o imagine care se ridică din adânculsubconştientului sau aspecte ascunse ale personalităţiisale. Deşi toate aceste diagnostice trebuie tratate catulburări psihice, ele nu exclud controlul demonic.

Poate fi vorba de o boală doar de natură mintală; poate fi o boală mintală combinată cu control demonic; poate fi numai un control demonic. Dovada pentru astanu este prezenţa sau absenţa bolii mintale, ci maidegrabă dacă există un răspuns la rugăciune şi la Sfânta liturghie. Diagnosticul trebuie să fie cât mai exact cuputinţă.

Muriel, o femeie trecută de treizeci de ani, pretindea că era „posedată” şi că vedea diavoli dansând în faţa ei. Preotul ei romano – catolic mi-a trimis-o pentru un control psihiatric, spetind ca, dacă povestea ei era adevărată, să pot idenntifica „diavolii”, astfel încât să poată fi exorcizaţi- Muriel părea într-adevăr deprimatăşi confuză. Era şi foarte palidă. îşi descria „diavolii” ca pe nişte mici chestii negre care dansau în faţa ochilor ei ori de câte ori se scula brusc din pat sau din fotoliu. Osimplă numărătoare a globulelor roşii a arătat un gradavansat de anemie şi avea şi tensiunea arterială foarte scăzută. Cu toate acestea, am avut o convingere clară, care mi-a apărut în momentele de meditaţie şi de liniştedin cursul dimineţii, că problema ei era parţial legată de-un baston de un anumit tip.

La următoarea ei vizită i-am prescris lui Muriel omedicaţie pentru anemie şi, când era gata să plece, amântrebat-o despre baston. A roşit şi a mormăit: „Ce vreţisă spuneţi?” I-am răspuns că nu ştiu exact ce vreau să

spun, dar am întrebat-o din nou despre baston. În cele (fin urmă, mi-a povestit despre un baston încrustat cupietre scumpe, care fusese furat de unul dintre strămoşii ei. Se afla ascuns sub duşumeaua casei familiei de câteva generaţii. După oarecari investigaţii, ea a fost ajutată să restituieobiectul descendentului de drept. În două săptămâni, Muriel s-a transformat, devenind o femeie liberă şifericită.

Acum mă concentrez mai puţin asupra pacienţilor" posedaţi", ca Muriel, care au nevoie mai ales detratament medical, şi mai mult asupra pacienţilor caresânt realmente legaţi prin practici oculte. Acestea suntcele care caută putere sau cunoaştere dintr-o sursăpotrivnică învăţăturilor lui Dumnezeu (Deut. 5, 6 – 10; 18, 10 – 12). De exemplu, astrologia, spiritismul, scrisulautomat, horoscoapele, aflarea norocului, ghicitul, şedinţele oculte, cărţile de tarot, vrăjitoria şi meditaţiatranscendentală sunt, toate, unelte ale celui rău. Ele pot fi practicate la început cu nevinovăţie şi numai dinamuzament, dar ele îndepărtează de Dumnezeu. Psihiatria confirmă faptul că ocultismul deschide uşa lumii spirituluirău. Cercetătorii psihiatri confirmă unele vindecări, cumar fi: schimbarea orientării sexuale, produsă prin rugăciunea de exorcizare şi aducând libertateşi eliberare de acea lume. Într-un articol din jurnalul medical britanic The Practitioner (Martie 1974), Dr. Richard Mackarness (asistent psihiatru la Park Prewett Hospital, Basingstoke, din Hampshire) a arătat cum exorcismul a ajutat unpacient care suferea de o boală schizoida.

„În ultimii zeceani, în această ţară a fost o exploziede interes pentru ocultism, mai ales printre cei tineri. Acest interes crescut a coincis cu abuzul crescut dedroguri „slabe şi „tari", iar aceste două lucruri pot avealegătură între ele. Inevitabil, pe măsură ce psihiatriiconsultă tot mai mulţi oameni pentru abuz de droguri, tot mai mulţi pacienţi implicaţi în practici oculte sosescla spitalele de

boli mintale. O parte din ei au tulburărigrave şi nu răspund bine tratamentului psihiatric

«ortodox» cu terapie electroconvulsivă şi medicamentepsihotrope. În unele cazuri, numai exorcismul şirugăciunea îi ajută”.

După ce a încercat folosirea medicamentelorobişnuite pentru astfel de pacienţi, cu rezultate negative, Dr. Mackarness conchide: „Ajungând la capătulresurselor terapeutice «ortodoxe», am început să bănuiesc că am de-a face cu un caz de sindrom deposesie. Un coleg, Dr. Kenneth Mcă U, a publicat recentun articol despre acest subiect, aşa că am hotărât să-1 chem să consulte pacientul şi să discutăm despre exorcism. Eu am adus un crucifix de acasă şi, împreună cu o soră pe care a adusă o ca însoţitoare, am Scutslujba. Rezultatul a fost spectaculos. Pacienta a spuşimediat că se simte mai bine, după care şi-a revenităefinitiv. Medicaţia a fost suprimată, nemaifiind delodolosită”.

Pacienta tratată de Dr. Mackarness era o femeie de treizeci şi opt de ani, muncitoare în fabrică, şi spitalizatăca „schizofrenică”. Răspundea la telefoane imaginare, date de tatăl ei mort, şi putea „vedea urme de paşi” peduşumea. Intuiţia îi era slabă, era confuză în gândire şilimitată în vorbire, având un Q.I. redus. Fizic nu aveanimic, cu excepţia faptului că uneori dormea rău. Era o femeie mică, speriată, conştientă, care nu mai avusesecazuri de tulburări mintale în familie.

Cină am fost chemat să o consult pentru a doua oară, această femeie mi-a spus că în urmă cu cinci lunivizitase un cuplu spiritist pentru vindecare. Le ceruseajutor pentru că socotise că este „dependentă de medicamente”, în ciuda faptului că lua doar un calmantuşor. Cuplul şi-a trecut mâinile în jurul ei, iar ea, speriindu-se, s-a întors repede acasă. După care a început să aibă halucinaţii, imaginându-şi că vindecătorul este „în casa ei şi în grădină” şi că îi aude vocea la telefon. A fost internată în

spital pentru insomnie şi stare de anxietate.

Motivul suferinţei ei părea a fi o forţă ocultă, aşa că-am hotărât să ne rugăm în timpul ce bolnava se găsea în starea aceea. Ne-am rugat pur şi simplu lui Dumnezeu pentru îndrumare şi protecţie, în numele lui Iisus Hristos, am spus Tatăl Nostru şi am poruncit răului să plece de bunăvoie. Nu a fost nevoie de alt tratament. Pacienta a fost vindecată din acel moment şi s-a întors, peste două zile, la soţul şi la fiul ei în vârstă de zece an; Cinci ani mai târziu, femeia nu şi-a mai amintit-Jeântâmplare.

Am aflat de la personalul spitalului că acolo erau şi alţi pacienţi internaţi în urma aceloraşi activităţispiritiste. L-am vizitat pe spirit şi mi-a mărturisit că provocase şi alte dezastre. A hotărât să nu se maiamestece, ci să înveţe despre viaţa lui Iisus Hristos dinbiblie, o carte pe care nu îndrăznise niciodată să ocitească.

Nu este neobişnuit ca aceia care au nevoie să fieeliberaţi de cel rău să reacţioneze împotriva lucrurilorsfinte şi a rugăciunii. Chiar şi înălţarea unei rugăciuni întăcere (care elimină posibilitatea sugestiei) îi poate tulbura, şi comportamentul lor ciudat poate fi declanşatsau oprit în funcţie de începerea sau sistarea rugăciunii. Acest lucru poate ajuta considerabil la punereadiagnosticului.

O fată de optsprezece ani s-a dus să vadă un film despre diavol şi ocultism. Puternic zdruncinată de cele văzute., s-a gândit că astfel de amintiri se şterg cu timpul. În cazul ei, totuşi, a ajuns să fie tot mai bântuită de viziuniale diavolului şi de voci care îi spuneau să se distrugă. A trebuit să-şi lase lucrul şi a început să ia droguri, devenind dependentă de ele. După nouă luni, avenit la mine să o consult, acuzându-se în primul rând că se dusese să vadă acelfilm. Era evident ca a-i prescrie calmante ar fi echivalatcu o cataplasmă la un picior rupt, astfel încât i-am propus să ne rugăm împreună. Fata a fost imediat de acord. Pur şi simplu ne-am rugat în numele lui

îi sus Hristos ca această forţă malefică să-şi piardă putereaasupra vieţii ei. Din acel moment, nu a mai avut viziuni, nu a mai auzit voci, nu a mai luat droguri.

Un cadru medical al Colegiului pentru Studiul Biblieimi l-a trimis pe Brian. Era un student divorţat, în vârstă de aproape treizeci de ani, al cărui comportamenttulbura viaţa Colegiului. Nu putea dormi şi era cuprinsde frici inexplicabile.

Brian mi-a spus că în copilăria sa părinţii se certauneâncetat, în cele din urmă divorţând, şi că el a plecat de-acasă cât mai curând posibil ca să se înroleze în – Forţelcăeriene Regale. Prietenii pe care şi i-a făcut acolo l-auintrodus în spiritism, magia numerelor şi a cărţilor deghicit. A ajuns să fie implicat în astrologie, a intrat întagma vrăjitorilor, dar s-a alarmat atunci când, după ce a învăţat scrisul automat, s-a trezit repetând mereu şinecontrolat cuvintele „crimă germană”.

Consultând o femeie-medium, care folosea fotografiide familie pentru a primi mesaje de la morţi, lui Brian is-a spus că semăna cu un unchi care fusese omorât în război. Femeia fusese cândva o membră pasionată a uneibiserici nonconformiste, dar, după ce şi-a descoperit” puterile”, simpla menţiune a numelui lui Iisus Hristosera suficientă ca s-o împiedice să lucreze ca medium.

Brian şi-a manifestat fierbintea dorinţă de a ajunge să aibă o credinţă creştină personală şi, până la urmă, s-a înscris la cursurile Colegiului. Nu putea să-şi uite vechile activităţi, era bântuit din ce în ce mai mult de aceleaşi cuvinte.

Când i-am întocmit Arborele Genealogic, am aflat căfratele bunicului lui, despre care vorbise mediumul, fusese omorât de o mină germană în timpul războiului şi nu avusese parte de slujba de încredinţare lui Dumnezeu, aşa cum s-ar fi cuvenit. Am oficiat o slujbă pentru el, după care Brian şi-a cerut iertare pentru intrăul făcut, pentru comportamentul lui în legătură cupracticile oculte pe care

le împlinise. A primit iertarea şieliberarea, terminând cursurile fără probleme.

Iertarea şi renunţarea

Nu este nevoie să fii direct implicat în practicile oculteca să ajung Psă fii vătămat de forţele oculte. Prin faptul că unii părinţi se implică în astfel de activităţi, ei îşi potvătăma copiii. John avea patru ani şi făcea crize deepilepsie tot mai dese şi atât de puternice, încât cranevoie să fie ţinut de trei adulţi. De asemeni, trebuiau îndepărtate toate obiectele casahi. e din jurul lui şi nu putea fi lăsat singur în tirrpul unei crize. Când l-am vizitat, am petrecut timpul împreună în mod plăcut şia împerfectă linişte, jucându-ne cu nişte trenuleţe. În cele din urmă, am renunţat să mai încerc să aflu ceva de la el şi m-am dus să discut cu tatăl lui.

În timp ce eram închişi în birou spre a nu fi deranjaţide copil, m-am rugat în taină pentru a primi o dezlegarea situaţiei. Am fost surprins să văd multă literaturăspiritistă pe unul din rafturile bibliotecii, iar tatăl m-auimit spunându-mi că experimentase cu ajutorul" radionicii" şi că un medium spiritist fusese „prietenul lui cel mai bun" în ultimii cincisprezece ani. Imediat şi fără să mă gândesc am rostit: „Când veţi căuta iertarea lui Dumnezeu şi veţi arde aceste cărţi, copilul dumneavoastră va fi eliberat. Dumneavoastră, un pastor metodist, încălcaţi legile lui Dumnezeu!" Omul a reacţionat cu furie şi m-a dat afară dincasa lui, iară alte discuţii. Puţin mai târziu, John a avut o criză care a durat, cu întreruperi, treizeci şi şase de ore. Părinţii şi prietenii care-l ajutau erau epuizaţi, dar copilul nu: Disperat, tatăl a cerut ajutorul unui vicar anglicandin vecinătate. Amândoi s-au dus la biserica parohialăşi, la altar, tatăl a cerut iertare lui Dumnezeu pentru răul făcut de el prin ocultism. După aceea, a arstoate cărţile de ocultism şi s-a simţit curăţit. De atunci, John nu a mai avut nicio „criză". Profesorul de la şcoala ajutătoare pe care o frecventa copilul a fostulmit de

schimbarea petrecută. Copilul este acum la o şcoală obişnuită şi învaţă bine. Iar tatăl său ţineregulat la biserica lui slujbe de vindecare.

Poate părea nedrept ca un copil să aibă de suferit de pe urma practicilor oculte ale tatălui său, dardiavolul provoacă suferinţă şi tulburare oricuimoşteneşte acea influenţă, chiar fără să ştie. Dumnezeune porunceşte să nu venerăm idoli. El spune: „Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinţilor care Mă urăsc pe Mine, până la al treilea şi al patruleaneam” (Ieşirea 20, 5).

Astfel, unii pastori care fac dezlegări, cum ar fiReverendul Pat Brooks, cer chiar ca persoana „posedată” sărenunţe la un şir de ofense oculte pe care le-ar fi pututcomite strămoşii lui. „Atunci îşi vor mănurişi fărădelegilelor şi fărădelegile părinţilor lor…” (Leviticul 26, 40). Elspune: „Deoarece o parte însemnată a serviciului divinconstă în ruperea moştenirii demonice din spiţa familiei, noirepetăm cu toţii cu voce tare toată lista de ofense. După această mărturisire, vine lepădarea: «Rup acum în numele lui Iisus Hristos toată moştenirea psihică şiorice legătură demonică care este asupra familiei mele, ca rezultat al nesupunerii oricăruia dintre strămoşiimei.»”.

Aceiaşi accent pus pe lepădarea de legătura moştenităvine şi de la Dr. Kurt Koch, a cărui declaraţie în legătură cu cei legaţi este următoarea; „în numele lui Iisus Hristos, mă lepăd de toate faptele diavolului şi depracticile oculte ale strămoşilor mei, mă supun lui Iisus Hristos, Domnul şi Mântuitorul meu, acum şi în vecii vecilor”. Dr. Koch foloseşte această formulă pentru că „s-a ocupat de mai mult de zece mii de cazuri delegături oculte şi a regăsit urme ale acestor nenorocirimoştenite de-a lungul câtorva generaţii. El scrie:

„În familiile de «vrăjitori» a căror istorie pot să ourmăresc pe trei sau patru generaţii, găsim urmări camoartea într-un ospiciu, melancolie, sinucidere

şiaccidente mortale care sunt modele normale şi care, deci, reapar în mod constant... Simptomele de acest felcare apar în aproape fiecare familie de «vrăjitori» simtentru mine un semnal „de alarmă al unei implicărioculte, 1

De asemeni, Dr... Koch recomandă eliberarea prin procedeele pe care le folosesc şi eu, adică: diagnosticprecis, lepădata, mărturisirea păcatelor şi obţinereaiertării lor, rugăciunea de izgonire şi, ceea ce este important, rezidirea printr-o viaţă nouă dusă în iubire, curugăciune, ascultând cuvântul lui Dumnezeu şi, mai ales, Sfânta Liturghie, toate în cadrul comunităţii creştine. Deseori, Domnul scurtează acest proces. În cazulpacientului schizofrenic al Doctorului Mackarnes: „rugăciunea de izbăvire a fost rostită imediat Nu rareorirugăciunea de izbăvire trebuie amânată până când persoana poate cere iertarea şi se leapădă de bunăvoie depracticile oculte, ca în cazul tatălui lui John.

Rugăciune de izbăvire6

Spre deosebire de aceste situaţii, în care persoaneleimplicate au fost prezente, izbăvirea poate avea loc şi prin rugăciuni făcute la distanţă. Aceeaşi rugăciune ajutămai ales atunci când persoana care are nevoie deizbăvire refuză ajutorul sau nu este îndeajuns de liberăca să se lepede total de implicarea sa în practicile ocultesau este victima unei implicări involuntare.

O femeie bogată, căsătorită, învârstă de patruzeci şi cinci ne ani, a fost trimisă la mine de psihiatrul ei. Era alcoolică de mai mulţi ani, dar, surprinzător, cât a rămasla noi în casă s-a comportat perfect normal şi aparent nuavea nicio înclinaţie spre băutură, în timp ce la ea acasă băutura îi distrusese viaţa de familie. Mamaacestei femei era adânc implicată în spiritism, şi încerca să intre în contact spiritist cu soţul ei mort. Interogând-o, am aflat că excesele ei de băutură se datoraublestemului mamei ei pentru că refuzase să semnezenişte documente legale fără

să fie în stare să le citească mai întâi.

Mai mulţi dintre noi ne-am hotărât ca, fără ştirea familiei ei, să facem în fiece Joi după-amiaza rugăciuni, mai ales de către preoţi, în diferite părţi ale ţării. Amrupt blestemul ce exista asupra acestei femei şi am pus-o sub protecţia milei Domnului şi a îngerilor ei. Chiar dacă pacienta nu a ştiut de cercul nostru de rugăciuni, nu a mai băut din prima Joi, fără a fi prevenită şi, peste câteva săptămâni, ea şi familia ei au sărbătorit primul Crăciun fără alcool, după mulţi ani. Soţul ei încântat de acest lucru a început să meargă regulat la biserică şi, încet e din urmă, a ajuns epitrop. Chiar relaţiile furtunoase din sânul familiilor celor doi fii s-au rezolvat în câteva luni.

Rezidi rea vieţii Oricât ar fi de eficientă rugăciunea de izbăvire, ea poate fi mai târziu blocată, dacă persoana respectivă nu foloseşte libertatea dobândită pentru a-l izgoni pe Satan, anpenâta a-i cere lui Hristos să îi ia locul. O doamnă care avea o legătură lesbiană se distra invitând oameni, inclusiv pe mine, să ne rugăm pentru izbăvirea ei. După care, totuşi, a continuat să ducă acelaşi fel de viaţă şi nu a folosit, libertatea căpătată pentru ca să se poată încredinţa Domnului Iisus Hristos. Am remzat să o mai vizitez şi i-am spus că voi reveni numai dacă va voi cu-adevărat să-şi îndrepte viaţa. Dacă libertatea de după rugăciunea de izbăvire este folosită spre a-i îngădui celui rău să rămână (prin obiceiuri păcătoase, prin invidie sau prin continuarea practicilor oculte), acea libertate este, de obicei, repede pierdută.

Dimpotrivă, dacă o persoană foloseşte acea libertate ca să-l invite pe Iisus Hristos să fie centrul vieţii sale, cel rău nu poate rămâne. Deoarece rezidirea spirituală – are o însemnătate vitală, câteodată am luat la mine acasă persoane care aveau nevoie de izbăvire, asigurându-le posibilitatea de a trăi într-o comunitate creştină, în iubire. Pe măsură ce se simt iubite de noi şi de

dumnezeu, ele primesc vindecarea lăuntrică alegăturilor sau a evenimentelor vătămătoare din trecut Dacă au fost făcute să sufere de către un tată, de exemplu, vor creşte cunoscându-l pe Dumnezeu drept Tată, astfel încât suferinţa l-a chemat pe Dumnezeu, şi nu pe cel rău.

Dacă suferinţa nu este vindecată prin sfat, comuniune şi rugăciune, ea devine o uşă deschisă pentru ăntoarcerea celui rău. Pentru ca să-i ajutăm pe oamenisă închidă uşile subconştientului pentru oricine. În aferade Dumnezeu, îi învăţăm şi cum să-şi asculte cu ominte limpede gândurile surnite. Cu cât o persoană va putea să-şi îndrepteze mai mult atenţiaasupra relaţiei de încredinţare lui Iisus Hristos, cu atât îi va fi mai uşor să se elibereze pentru totdeauna de subputerea celui rău. În fapt, numai căinţa adevărată aduceizbăvirea, prin aceea că omul se umple de puterea ştiertarea lui Iisus, ceea ce nu mai permite răului să rămână în el, pe când în cazul în care totul se reduce numai la rugăciunea de izbăvire, omul continuă să fieplin de rău. În prima eventualitate, avem de a face cu oparticipare activă a celui implicat, în al doilea caz, individul primeşte din afară ceva pentru care el nu s-astrăduit

Timp de douăzeci de ani, medicii ş-au străduit să trateze un inginer în vârstă de patruzeci şi unu de ani care suferea de dureri gastrice şi tensiune. În plus, de curânda început să se plângă de un „cerc” înjurai capului, a ajuns tot mai deprimat şi nu mai putea lucra. Investigaţiile specialiştilor din spital au fost, toate, fără rezultat, el nu a răspuns la niciun tratament. Aveainsomnii şi pofta de mâncare îi scăzuse, în ciuda dozelorsporite de medicamente, până când, în cele cHri urmă, a ajuns să se gândească la sinucidere. Atunci mi-a fost trimis mie.

Părea să sufere de o depresiune autoindusă, după modelul tipic al trezirii timpurii. îşi amintea visele, şiacestea se refereau mai ales la discuţii agitate cu prietenimorţi. L-am întrebat cu grijă despre credinţa

şiatitudinea lui religioasă. El şi familia lui fuseseră iniţialanglicani, dar de câţiva ani cunoscuseră o femeie care serecomandase drept psiholog. De fapt, era o ghicitoare înglobul de cristal, aşa că el şi familia lui ajunseseră să sebizuie din ce în ce mai mult pe sfatul ei.

După ce am făcut unele uşoare schimbări înmedicaţia lui, adăugându-i o serie de vitamine, i-am prezentat şi ideea rugăciunii speciale. Aceasta punea în mod special accentul pe nota ea tuturor gândurilor care îneneau în minte în timpul meditaţiei individul e din zoriizilei. Peste zece zile, mi-a adus o listă a acestor gânduri, toate fiind relevante şi folositoare. Unul sugera căldurerile sale de cap erau în bună măsură datorate lipseide aer curat şi de exerciţii fizice; altul că în timpul săptămânii ar trebui să meargă la Sfânta Liturghie şi să se angajeze în viaţa bisericii locale. îşi dădea seama şi că trebuie să devină conştient de răul care-l ţinea substăpânire, în asociaţie cu ghicitul în cristal, şi că ar filtrebuit să facă rugăciuni de lepădare şi izbăvire.

Asta a făcut-o pur şi simplu, ţinând în mână Biblia şi spunând cu hotărâre: „Satan, ieşi afară!” Schimbarea lui a fost rapidă şi marcantă. A devenit liniştit şi relaxat şi a început să doarmă normal. Energia i-a revenit şi acum, după patru anii a căpătat o reputaţie internaţională îndomeniul ingineriei, în care lucra.

Deşi soţia lui a fost încântată că soţul ei îşi revenise, nu a fost întru totul de acord cu noua lui concepţie despre Iisus Hristos. Ea fusese considerată „stâlpul caseişi avea întotdeauna dreptate”. Din proprie iniţiativă, s-a dus din nou s-o consulte pe ghicitoarea în globul descristal. Când s-a întors acasă, era dezorientată, zgomotoasă şi deprimată, având ideea paranoică potrivitcăreia vecinii ar vrea să o chinuiască.

A fost chemat doctorul ei şi a fost programată pentru o imediată internare în spital. Întâmp „ce aşteptam cutoţii în aceeaşi cameră, soţul ei şi cu mine am rostitrugăciunea

de exorcizare, dar ea nu părea a fi de vreunfolos.

A doua zi dimineaţă, când s-a trezit la spital, s-a simţit bine şi s-a comportat aproape normal. După câteva zile, a fost trimisă acasă şi nu a mai avutnecazuri; nimeni din familie nu a mai consultatghicitoarea în globul de cristal.

Acest bărbat a reuşit să se elibereze prin propriileeforturi, dar îngrijirea din partea unei comunităţicreştine este esenţială pentru cazurile mai severe, deposedare pe termen lung, fiindcă este necesar caizbăvitul să-şi formeze noile deprinderi.

Un exemplu neobişnuit şi riguros pentru aceasta a fosteazul unei doamne în jur de şaizeci şi cinci de ani, carevenea din Australia. Timp de cincizeci de ani, auzisemereu „voci” cu care conversa, chemându-le pe nume, şi în toţi aceşti ani niciun tratament medical nu o ajutase. Deseori, sfatul „vocilor” ei era dezastruos, dar nu putea să scape de sub influenţa lor. „Vocile” îşi spuneau „Cele Trei Fiare” şi o luaseră în stăpânire, atunci când, la vârsta de şaisprezece ani, necreştină, fusese anesteziată pentru o operaţie de apendicită. Deoarece puterea rugăciunii şicuscernământul sunt mai mari atunci când ne rugăm mai mulţi, patru dintre noi ne-am adunat spre a ne ruga pentru izbăvirea şi eliberarea ei. Am avut succes, „vocile”, care o bântuiseră timp de cincizeci de ani, au încetat.

Cu toate acestea, în aceeaşi seară a descoperit, sprestupoarea ei, că nu mai avea. voinţă proprie, după cefusese atâta timp sub alta putere. Nu ştia cum să folosească furculiţa şi nici cum să se spele. Abia dupănouă luni de reînvăţare a noilor obiceiuri şi a recâştigăriiâncrederii în ea însăşi a putut să se reîntoarcă singură în Australia.

Personal, nu pot că ofer o supraveghere continuăpacienţilor mei, aşa că adesea cer ca persoana care arenevoie de rugăciunea de izbăvire să fie însoţită de

împrieten care, ulterior, să continue îngrijirea, în cazul că aceasta se vădeşte a fi necesară. Izbăvirea nu este ovindecare cu o singură etapă, ci aduce cu ea o nouălibertate care-şi alege căi noi. Motivul că „Diavolul m-afăcut să fac asta” trebuie abandonat şi înlocuit cu intuiţia şi cu înţelegerea a ceea ce s-ar întâmpla dacă n-ar exista alegerea liberă a noilor căi deurmat în viaţă. Trebuie dusă o luptă cu vechile obiceiurirele care durează de multă vreme, ca ele să fie învinse pentru a se putea forma obiceiuri noi, bune. Este maiuşor să fie îndepărtate spiritele rele prin rugăciuni deizbăvire decât să le ţii departe printr-o viaţă echilibratăcu rugăciuni şi Sfânta Liturghie, pentru ca să zideşti întine influenţa lui Iisus Hristos. Este extrem de importantca izbăvirea să fie urmată de o concentrare pe puterea Iuilisus Hristos, şi nu pe prezenţi demonilor. Foarte des, ea este urmată de o perioadă de ispită, în care cel răuâncearcă să se întoarcă, făcând ca persoana eliberată să se îndoiască de noua sa libertate. Persoanele se pot trezi înmiezul nopţii, simţind o prezenţă negativă, sau pot trăi simţind această forţă negativă şi să se gândească că ea este demonică. Ele trebuie să înveţe să considere acest lucru ca pe un simplu obicei rău, pe care acum îl potschimba în mod liber, cu ajutorul continuu al disciplineicreştine.

Când apar aceste perioade de ispită, persoanarespectivă trebuie să îşi concentreze atenţia asupra puterii lui Iisus Hristos şi să afirme cu calm, ştiind că celrău nu mai are niciun drept, afară de cazul în care îndoiala sau păcatul repetat îl cheamă înapoi. „Dacă Fiulvă va face liberi, liberi veţi fi într-adevăr” (Ioan S, 36). Când sunt consultat de un pacient în legătu-a cu o crizăcare revine după ce a fost eliberat, îi recmand de obiceisă spună Tatăl Nostru şi să şi-l închipuie (să şi-l aducă în faţa ochilor) pe Tatăl, cum îşi trimite îngerii spre a-10 croti. Dacă acest lucru se face cu convingere, de obiceinu este nevoie de mai mult, mai ales atunci când pacientul se mută

dintr-un mediu rău într-o comunitatecreştină, plină de iubire, şi continuă să fie plin de viaţa ocrotitoare a lui Iisus, promisă lui la Sfânta Liturghie. Dacă crizelecontinuă, trebuie să mă străduiesc să descopăr de cepacientul nu-l poate lăsa pe cel rău să plece, şi să încerc să continui procesul de vindecare interioară a traumelor care blochează stabilirea unei legături totale cu Iisus.

Ruth era o femeie inteligentă, deşi foarte subţire şi fricoasă. A venit cu soţul ei la mine din cauza unorfrecvente accese de violenţă, care erau însoţite de dureriascuţite. Între 1946 şi 1972 făcuse numeroase investigaţii în spital, şi mai multe intervenţii chirurgicaleexploratorii. Nimic n-o ajutase.

I-am făcut un examen fizic de rutină, dar n-am găsităecât o singură anomalie – rinichiul drept părea că se mişcă în abdomen. Când le-am spus mai târziu acest lucrucelor doi, soţul lui Ruth s-a înfuriat. A insistat că se făcusedin punct de vedere medical tot ceea ce fusese posibil şi că am fost consultat în calitatea mea de psihiatru, aşa că ar fi fost bine să îmi văd de treaba mea! Fără alte vorbe, şi-aluat soţia de mână şi a ieşit furios din casă. Mirat de această atitudine neobişnuită, am fost la fel de surprins când Ruth a revenit singură să mă vadă, peste câteva luni. Nu făcuse niciun progres. Am trimis-o laserviciul radiologie al spitalului din localitate, pentru ainvestiga mobilitatea aparentă a rinichiului ei, dar nici elnici Rum nu păreau să fi auzit de rinichi mobil. În disperare de cauză, am cerut ajutorul unui radiolog particular, care a efectuat ţestul necesar. Radiografia a confirmat bănuialamea că rinichiul se deplasase cu 6 cm între poziţia culcatăşi cea verticală, indicaţie precisă a necesităţii operaţiei. Doi chirurgi au refuzat să execute intervenţia, iar al treilea a acceptat cu greutate să o facă, numai după cem-am oferit să-l ajut, având în vedere că, în urmă cumai mulţi ani, eu însumi suferisem trei operaţii pentru aceeaşi suferinţă. Operaţia lui Ruth adezvăluit că

rinichiul ei era mobil atât în plan vertical, cât şi transversal, şi că o simplă operaţie de fixare îiasigura poziţia corectă. După operaţie, am presupus că, o dată rezolvată problema suferinţei fizice, trebuia să încep vindecarea crizelor de violenţă. Numai că, dinziua operaţiei, ea nu a mai avut nicio izbucnire, şi Ruth, după douăzeci şi şase de ani, a devenit o femeienormală, echilibrată. Nu avusese nevoie nici de rugăciuni de eliberare, nici de căinţă; ea avusese nevoiedoar de o operaţie corectă de rinichi!

Deoarece este de o importanţă vitală ca persoanaeliberată să-l primească, în locul rămas gol, pe Iisus Hristos, prefer ca ori de câte ori este posibil să feeeliberarea prin Sfântq Liturghie.8 Dacă o persoană aşitrăieşte noua Liberia – mai mult prin Sfânta Liturghiedecât prin rugăciuni de izbăvire personale, este mult mai bine ca ea să continue regulat Sfânta împărtăşanie, căci în acest fel se va concentra mai mult să primeascălegătura cu Iisus Hristos decât pe aceea cu mine. Deoarece spiritele rele se tem de această putere, deseori ele încearcă să o împiedice pe acea persoană să primească Sfânta împărtăşanie. (într-adevăr, vrăjitoareleştiu că duşmanul lor principal este puterea iertătoare alfintei împărtăşanii, aşa că profanarea lor ultimă constă în săvârşirea Liturghiei negre.)

Sfânta Liturghie poate vindeca şi cele mai dificilecazuri, şi anume cele care sunt adânc implicate împracticile oculte. Prietenii mi-au adus o tată denouăsprezece ani, care suferea de halucinaţii. Eravestită pentru rezultatele ei în magia neagră, pe care o învăţase de la bunica ei, înainte de a muri. Fata a fos. convinsă să-şi ardă toate cărţile de vrăjitorie şi apoi aparticipat la o slujbă evanghelică, a Cinei Domnului, pentru curăţirea ei. În timpul acestei slujbe, bunica ei a fost reîncredinţată Domnului. Chiar de a doua zi dimineaţă, feta s-a simţit eliberată dehalucinaţii şi foarte fericită.

În Duminica următoare, s-a ridicat în biserică în picioare şi a mărturisit întregii adunări noua ei stare delibertate. Că slujba se numeşte Liturghia învierii, Liturghia pentru morţi, Cina Domnului, Frângerea Pâinii, Sfânta împărtăşanie sau Parastas, nu contează. Efectul copleşitor al puterii pe care o generează esteatotcuprinzător.

Deşi la slujba Sfintei Liturghii de izbăvire se poate lega orice comportament (fiică, oboseală, depresiuneete.) care poate împiedica persoana respectivă săparticipe în mod total la Sfânta Liturghie, au fost cazuriân care numai o simplă Sfânta Liturghie, neînsoţită de rugăciuni suplimentare, să fie suficientă pentru a-ielibera pe cei aflaţi în stăpânirea celui rău.

Nancy, o adolescentă care locuia în Hampshire, sufereade agorafobie. Numai gândul de a „ieşi undevi afară câmbolnăvea. De aceea, avea dureri de stomac şi nu puteam erge la şcoală. Teribila ei anomalie, totuşi, era că îl vedea neîncetat pe bunicul ei mort plimbându-se pestetot la etajul casei ei, făcându-i semn cu mâna, de lafereastră, şi cu ochiul, din fotografia lui din perete. Bunica ei şi cele două mătuşi cu care locuia au pretinscă şi ele îl văzuseră. Una din mătuşile ei mi-a spus că Nancy stătea ca în transă, trasând cu rapiditate rânduridrepte pe o foaie de hârtie. La examinarea aceltor rânduricu lupa, ele s-au dovedit a fi cuvinte. Erau” conversaţiile” pe care le avea cu bunicul ei.

Un exorcist care a fost consultat; spus că era vorba de scris automat şi că Nancy era sub influenţa stăpâniriidiavolului. Vicarul local a fost rugat să oficieze o Sfânta liturghie acasă la Nancy. M-am aşteptat ca el să spună şi o rugăciune de eliberare pentru Nancy, şi rugăciunile de încredinţare pentru bunicul ei. El a oficiat aşa cum trebuie Sfânta Liturghie, dar a omis, atât înainte, cât şi în timpul slujbei, să se roage în aceste două scopuri specifice.

Am fost mirat să constat că numai Sfânta Liturghie a

fost de ajuns ca să-l alunge pe strămoşul supărător pentru totdeauna. El nu i s-a mai arătat lui Nancy, şi" conversaţiile" lor scrise au încetat. Agorafobia fetei a fost imediat învinsă, şi ea s-a schimbat aşa de mult, încât cele două mătuşi s-au convertit la Hristos. Domnul pare că foloseşte stângăciile şi greşelile noastre, şi chiar bunele noastre intenţii pentru a eliberăoanenii, el doresh mai mult să avem încredere în EI, decât să-i prezentăm un ritual împlinit la perfecţiune. Eu am fost prea preocupat să ajung să-mi dau seama dacă ne rugam pentru eliberarea unui – strămoş, cum e un bunic, sau pentru eliberarea generală de puterea spiritelor rele, prin rugăciunea de izbăvire de sub stăpânire. În cazul în care strămoşii ni se arată, am crezut că ei ne producsuferinţa, spre a atrage atenţia celor vii, ca să ajungă să fie eliberaţi.

Câteodată, totuşi, în timp ce mă confrunt cu cel rău, ajung să cred că, de fapt, suferinţa celor vii este operacelui rău. Acesta poate încerca să ne tortureze prin bolifizice şi mintale, prin care reuşeşte să ne facă să ne concentrăm asupra noastră, şi să uităm să-i ajutăm pe cei n orţi. Simptomele răului care duc inevitabil la dispe. rea care conduce la sinucidere poartă semnul celui rău, care-i chinuie pe cei care sunt sensibili faţă de morţii neîncredinţaţi. Poate că aceasta este un act din marea dramă descrisă în Biblie: „Căci lupta noastră nu este împotriva trupului şi a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în văzduhuri" (Efeseni 6., 32).

Pe măsură ce aflăm mai multe despre tainasubconştientului colectiv, cu împărăţia sa de arhetipurişi spirite, vom înţelege cu exactitate cine îi face săsufere pe cei vii. Până atunci, trebuie să continuăm să ne rugăm ca atât morţii, cât şi cei vii să se umple de iuirea lui Iisus şi, prin S fin la Liturghie, să putem distruge tot, ceea ce atrage spiritele rele. În cazul lui Nancy, prin scrierea

automată a scrisorilor către bunicul ei mort spiritele rele au putut să obţină controlul, până când, Iasfinta Liturghie, Iisus a umplut golul din sufletul lui Nancy şi al bunicului ei, astfel încât spiritele rele autrebuit să plece, chiar şi iară să li se poruncească. Celrău nu poate să rămână într-o legătură care se umple delisus Hristos.

8 „ÎN RUGĂCIUNE CĂTRE DOMNUL”.

Dumnezeul meu este un Dumnezeu al iubirii. Amdreptul, răscumpărat de Iisus Hristos şi dat mie liber, să îi aduc prin rugăciune pe oricine, viu sau mort, în orice situaţie sau în orice împrejurare pe care o aleg. Credinţa mă asigură şi experienţa mă convinge că vindecarea Luiare putere dincolo „de tot ceea ce cer sau doresc”. Nu înţeleg şi nu pot să înţeleg ci în se petrece acest lucru, dar aceasta nu schimbă cu nimic faptul că se întâmplă. Preoţia creştină nu se bâzuie pe interpretarea noastră asupra a ceea ce se întâmplă, ci pe rezultatele evidenteale vindecării. Într-o anumită etapă a vieţii mele creştinei am simţit că nu ne puteam ruga pentru morţi, întrucât judecata venea imediat după moarte. „Şi precum este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata, tot aşa şi Hristos, după ce a fost adus o dată jertfe, casă ridice păcatele multora, a doua oară fără de păcatse va arăta...” (Evrei 9, 27 – 28). Aceste cuvinte nuspecifică când va avea loc judecata poate fi luată ca având loc în paralel cu a doua venire a lui Hristos. Vechiul Testament* interzice consultarea morţilor şi primire” de îndrumări de la ei prin spiritism (Deut.18, *”)» dar în interzice să ne rugăm pentru. iiorţi. Noul Testament este în mare măsură la fel le tăcutasupra acestei probleme ca şi asupra primilor treizecide ani din viaţa lui Iisus sau a felului în care au fost înmormântaţi părinţii lui pământeşti, Iosif şi Maria

(Apostolul Ioan conchide că mai sunt şi alte părţi ale vieţii lui Iisus care nu sunt menţionate (Ioan 21, 25). Dumnezeul nostru cel iubitor vrea atât de mult să

nemiluiască, încât 1 – a trimis pe Fiul Său ca să moară pentru noi, pentru iertarea păcatelor noastre, şi ne spune că nici măcar moartea nu ne poate despărţi de iubirea Lui (Romani 8, 38 – 39). Chiar dacă îi întoarcem spatele, iubirea şi mila Lui pentru noi nu încetează niciodată (ICor. /13). Ne putem ajuta unul pe altul pentru că prin botez devenim cu toţii mădulare ale trupului lui Hristos, Botezul nostru este atât de puternic, încât şterge orice deosebire dintre evreu şi grec, bărbat şi femeie, sclav şistăpân, până ce devenim cu toţii egali înaintea lui Hristos. Primii creştini şi-au dat seama că această înţelegere trece dincolo de moarte şi îi leagă pe cei vii şi pe cei morţi într-o „comunitate de sfinţi". Deoarece atât cei vii, cât şicei morţi sunt mădulare ale trupului lui Hristos (I Cor.15 – 29), putem să-L rugăm pe Hristos să ajute pe ceimorţi să primească iubirea şi iertarea Lui, aşa cum le oferă prin Sfânta împărtăşanie.

Modul exact în care Iisus îi influenţează pe morţii pe care îi aducem la El este o taină pe care o vom înţelege numai atunci când vom fi cu El în Rai. Ştim că, pemăsură ce ne rugăm pentru morţi, iar ei îşi închină vieţile lui Iisus Hristos şi voinţei Lui, oamenii sevindecă. Există o alegere între a fi ca fariseii, care nu credeau decât în ceea ce se putea explica logic, libertatea de a alege, şi a păşi în creunţă asemenea orbului care, deşi nu înţelegea pe deplin totuşi adeverea: „Un lucruştiu, că fiind orb, acum văd" (Ioan 9, 25). Există o lungătradiţie creştină de a te ruga pentru morţi. Importanţaiubirii şi iertării celor morţi prin rugăciune este arătată de unii dintre primii părinţi1, ca Terţul ian, Origen, Efrem, Ciprian, Ambrozie, Augustin, Vasile, Grigore deNisa, Grigor.

de Nazianz, Grigore cel Mare şi de Martin Luther. Accentul pe care îl pun aceştia pe a cere ca morţii să primească iertare şi viaţă veşnică ne conduce la atitudinea evreilor din secolul al II-lea înainte deHristos, care lăudau pe Iuda Macabeul pentru că acesta se ruga pentru soldaţii

morţi „ca să fie eliberaţi din păcat”, având în vedere „învierea morţilor”.

„Şi strângând bani după numărul bărbaţilor care erau cu el, două mii de drahme de argint a trimis (Iuda Macabeul) în Ierusalim, să se aducă jertfa pentru păcat. Foarte bun şi cuvios lucru pentru socotinţa învierii morţilor! Că de n-ar fi avut nădejde că vor învia cei care mai înainte au căzut, deşert şi de râs lucru ar fi a se ruga pentru cei morţi. Şi a văzut că celor care cu bunăcucernicie au adormit foarte bun dar le este pus. Dreptaceea, sfânt şi cucernic gând a fost că a adus jertfa decurăţie pentru cei morţi, ca să se slobozească de păcat” (II Macabei 12, 43 – 46).

Promptitudinea cu care s-a făcut propunerea de rugăciune pentru soldaţii păcătoşi, colecta generoasăfăcută pe întreaga armată şi presupunerea că preoţii de la Ierusalim vor accepta această colectă, ne îndrituieşte să socotim că toate acestea nu reprezentau o inovaţie, ci făceau parte din viaţa religioasă iudaică a acelorvremuri.

Traducerile care urmăresc Vechiul Testament ebraic, şi nu pe cel grecesc (Septiiaginta), nu conţin întotdeauna acest pasaj despre Iuda Macabeul. Biserica primară dinvremea Sântului Pavel era totuşi o Biserică vorbitoarede limba greacă, care credea că Septiiaginta, careconţinea acest pasaj, era Cuvântul mi Dumnezeu. Biserica din Corint a Sfântului Pavel urma un ritual misterios, de folosire a rugăciunilor de la botez spre a-i ajuta pe cei morţi (I Cor. 15, 29) pe care Sfântul nu îl condamnă ca erezie, nici măcar în acea scrisoare în caree gata să condamne atâtea lucruri. El menţionează aproape în treacăt, şi astfel îl aproba tacit, ritualul din Biserica Corintenilor, pentru a-i trage pe morţi spre lumina lui Hristos, prin rugăciune. Sfântul Pavel (sau autorul II Tim. 1, 18) se roagă chiar pentru mortul Onisifor, spre a afla iertare.

Una dintre cele mai evidente indicaţii că rugăciunea pentru cei morţi este acceptată, vine de la Daniel, care a cerut iertarea lui Dumnezeu pentru păcatul de atunci şi pentru păcatul strămoşilor săi:

„... mă rugam şi mărturiseam păcatul meu şi păcatul poporului meu Israel...” (Daniel 9, 20). Domnului i-a plăcut atât de mult rugăciunea lui Daniel, încât l-a trimis pe Arhanghelul Gabriel cu un răspuns de iertare pentru păcatele prezente şi trecute care fuseseră mărturisite: „Şaptezeci de săptămâni sunt hotărâte pentru poporul tăuşi pentru cetatea ta cea sfântă până ce fărădelegea vatrece peste margini şi se va pecetlui păcatul şi se va ispăşi nelegiuirea (Daniel 9, 24).

În aceeaşi tradiţie ca şi Daniel, Baruh 1: 2 roagă ca Yahve să ierte şi „să nu-şi aducă aminte de nedreptăţile părinţilor noştri” (Baaih 3, 1 – 8). Deci, 111 Vechiul Testament exista conştiinţa specifică că prin rugăciune putem cere şi primi iertarea lui Dumnezeu pentru morţi... Nedreptatea indiscutabilă a „păcatelor părinţilor” fiind pedepsită până la treia şi a patra generaţie, este îndreptată atunci când se înţelege că, de fapt, Dumnezeu îi încurajează pe cei vii să-i ajute pe părinţii lor păcătoşi, prin rugăciune, cerând din partea lor iertare de la El.

Noul Testament, scris de primii creştini, a constituit, baza învăţăturii pentru cei care i-au urmat pe Apostoli. Ştim că aceia care au fost cei mai apropiaţi în timp de evenimentele relatate în Noul Testament se rugau pentru morţii lor. În timpul persecuţiilor, ei s-au ascuns în catacombe, unde şi-au îngropat morţii şi au scris pe mormintele lor cereri de rugăciune. De exemplu, pe o piatră funerară dintr-o catacombă (acum aflată la Muzeul Lateran din Roma) soţul afirma că a pus inscripţia pentru iubita lui soţie Lucifera „pentru ca toţi fraţii care citesc să se poată ruga pentru ea, ca să poată ajunge la Dumnezeu”.

Alte inscripţii, din cel de-al doilea şi al treilea secol, cer pace, pomenire sau admitere în rândul sfinţilor. O

autoritate din domeniu2 ne arată cum imaginile ce însoţesc textul sunt legate de aceeaşi temă: „Credincioşii s-au rugat pentru morţi „cerând lui Dumnezeu să le ocrotească sufletele, aşa cum L-a apărat pe Daniel în groapa cu lei, pe cei trei tineri în cuptor, pe Suzana împotriva celor doi bătrâni. Cu aceeaşi intenţie şi ca să-i roage, pe vizitatorii acestor cimitire subterane să se roage pentru morţi, aceste Figuri biblice au fost înfăţişate lângă morminte – Daniel şi Noe în cavoul Flaviilor încă din secolul I, şi toţi patru la începutul secolului al II-lea la Capella Greca".

Astfel, creştinii „încă din secolul!" erau conştienţi că era de datoria lor să nu-şi abandoneze morţii, ci să continue a-i ajuta înaintea lui Dumnezeu. Ei săvârşeau Sfânta Liturghie pe mormintele martirilor lor şi la aniversări se rugau „pentru morţii mai puţin vestiţi" înmormântaţi în jurul lor. În Răsărit, Sf. Ioan Hrisostomul 3, şi în Apus, Sf. Ciprian (245 după Hristos) socoteau, că acest obicei îşi are obârşia în învăţăturile apostolilor.

Jungmann în Liturghia Ritului Roman 4 merge pe urmele dezvoltării ritualului oferirii Sfintei Liturghii în memoria morţilor şi afirmă că rădăcinile ei sunt la fel de vechi ca şi ospăţul oferit lângă mormânt (refrigeriwn) şi sacrificiile. Liturghiile timpurii, cum sunt cele enunţate în Faptele Apocrife ale Sf. Ioan fi70 după Hristos), au fost adeseori săvârşite la mormânt sau a treia zi după înmormântare sau la un an după moarte, aşa cum s-a întâmplat cu Sfânta liturghie de la Smirna în memoria Sf. Policarp (155 după Hristos). Prin secolul al treilea era un obicei să te rogi pentru morţi în ziua morţii lor.

Tertulian scrie: „Soţia credincioasă să se roage pentru sufletul soţului ei decedat, mai ales în ziua de aniversare a adormirii lui. Şi dacă ea nu face acest lucru, înseamnă că îşi repudiază soţul, ca şi legătura cu el. „El sfătuieşte văduva să nu se recăsătorească, pentru că se va afla în situaţia dificilă de a se ruga încă pentru primul soţ.

Oferirea unor astfel de rugăciuni nu reprezenta numai o practică individuală, particulară. În 337 după Hristos, împăratul Constantin a murit şi trupul lui a fost aşezat în faţa altarului, în timp ce preoţii şi credincioşii se rugau pentru sufletul lui. De asemeni, prin secolul al patrulea era obiceiul să se ţină Sfinte Liturghii de pomenire, mai ales în a treia, a şaptea, a noua, a treizecea şi a patruzecea zi de la moartea persoanei respective; două sute de ani mai târziu preoţii ofereau Sfinte Liturghii nu numai în a treia zi, ci într-o serie de zile consecutive, între trei şi patruzeci de zile. Din nefericire, acest sfânt ritual a decăzut în Evul Mediu până la un talmeş-balmeş magic care promitea rezultate sigure prin repetarea unui număr fixat de slujbe făcute în grabă. Reformatorii au respins pe drept cuvânt acest abuz, numai că, respingând" magicul", au respins şi o tradiţie creştină adânc înrădăcinată.

Jungmann trasează de asemenea istoria textelor liturgice care reflectă preocuparea creştină primitivă pentru rugăciunea pentru morţi. Canonul Sf. Hipolit (33: 1, 169), reflectând, probabil, obiceiurile secolului al treilea, menţionează în mod explicit rugăciunile pentru morţi. Constituţia Apostolică8 conţine formularea: „Să ne rugăm pentru fraţii noştri care dorm întru Hristos; pentru ca Domnul, care în iuirea lui pentru oameni a primit iubirea celui plecat dintre noi, să-i poată ierta lui orice greşeală şi în milă şi îndurare să-l primească pe el la sânul lui Avram, împreună cu cei care, în această viaţă, L-au bucurat pe Dumnezeu". În secolul al cincilea, creştinii pomeneau morţii la Kyrie (Doamne, miluieşte), mai ales în timpul săptămânii. Astfel, slujba timpurie zilnică Bobbio Missal (700 după Hristos), folosită în mănăstirile irlandeze, conţine o rugăciune specială pentru morţi. Aceasta este menţinută în Ritul Roman. La sfârşitul secolului al optulea, în timpul rugăciunilor Sfintei Liturghii, canonicul citea din diptic (registru scris pe două panouri ce se închideau ca o carte) numele autorităţilor decedate civile şi bisericeşti

proeminente, în aşa fel încât toată lumea să se poată ruga pentru ei.

O puternică tradiţie de a face de rugăciuni pentru morţi există şi în afara Ritului Roman. Sf. Ioan Gură de Aur spunea9: HIC – înd acea jertfi care inspiră veneraţie se află expusă pe altar, cum să triumfam împreună cu Domnul prin rugăciunile noastre fierbinţi pentru morţi?" Formula cea mai veche, a Egiptului, Serapionul, are o rugăciune pentru morţi: „Sfinţeşte-i pe toţi care au murit întru Domnul, şi prenumără-i pe ei printre cetele sfinţilor şi dăruieşte-le pace şi sălaş în împărăţia Ta". Deci, creştinii şi din Răsărit, şi din Apus s-au rugat de-a lungul veacurilor pentru morţii lor, continuând a o faceţi azi.

Primii creştini, atât în Răsărit, cât şi în Apus, acordau o mare importanţă uleiurilor Sfinţilor care i-au ajutat pe morţi prin rugăciunile lor10. Dintr-o astfel de relatare aflăm cum Sfânta Perpetua, care a murit la anul 203 după Hristos, era în închisoare când fratele ei mort, Denocrates, i-a apărut într-o viziune. Arăta rănit şiincapabil să bea apă dintr-o fântână. Din aceasta, Sfânta Perpetua a înţeles că el aveanevoie de rugăciuni. Ea s-a rugat zilnic pentru ca el să fie luat în Rai şi a fost răsplătită cu o altă viziune, în care l-a văzut fericit, vindecat şi capabil să bea dinţintâna eternă.

Această tradiţie a Sfinţilor care-i ajută pe cei adormiţi continuă şi astăzi în Bisericile Ortodoxă şi Romano-Catolică. Aceasta din urmă dedică în mod special Sfinţilor luna „Noiembrie. Pe 2 Noiembrie, se sărbătoreşte Ziua Tuturor Sfinţilor prin celebrarea-Sfintei Liturghii şi prin înălţarea de rugăciuni pentru ei. Sfinte şi Sfinţi ca Tereza de Avila, Caterina de Bologna şi Părintele Jean Viamney din Ars au fost veneraţi pentru devotamentul lor în a se ruga pentru sufletele celor mutaţi de aici, iar Conciliul de la Viena din 1858 a întărit credinţa că şi cei de dincolo pot interveni asupra celor vii. Părintele din Ars a explicat: „Trebuie să ne rugăm mult pentru ei ca şi ei să se

poată ruga mult pentru noi”.

De asemenea, Biserica Ortodoxă ne învaţă: întrucât atât drepţii, cât şi păcătoşii lasă urme prin trecerea lor pământească, unii spre „binele şi progresul omenirii”, alţii spre răul şi regresul ei, trecerea lor le produce dincolo fie mângâiere, fie mustrări de conştiinţă „ca un vierme neadormit”. De aceea se şi gândesc ei la cei care-au rămas în urma lor pe pământ. Bogatul nemilostiv din Evanghelie îl roagă pe Avraam să-l trimită pe Lazăr la tatăl şi la fraţii lui, ca să-i trezească la adevăr şi virtute, pentru a nu ajunge şi ei în acel „loc de chin”. Iar dacă intervenţia lui e tară de folos, Biserica luptătoare de pe Pământ vine în ajutorul celor de dincolo „spre a le uşura chinurile şi chiar spre a-i scăpa de ele”. Iar aceasta o face pentru cei repauzaţi prin rugăciuni, milostenie şi jertfă euharistică.

Biserica Anglicană sărbătoreşte Ziua Tuturor

Sfinţilor. Aşa cum o exprimă simplu un preot anglican, „De secole oamenii au comemorat înmormântările, de obicei la câteva zile după moarte. Dacă ne putem ruga pentru o persoană la trei zile de la moartea ei, cu siguranţă că putem continua să ne rugăm pentru ea”. Un pastor baptist irlandez, cunoştinţă de-a mea, a făcut obiecţii acestei teorii. Până la urmă, totuşi, ne-a împărtăşit faptul că la naştere a avut un frate geamăn care, aflându-se în starea de făt putrezit, a fost aruncat Iară nicio ceremonie. „Poate că eu l-am omorât”, a spusel. „Trebuie să ne rugăm pentru el diseară”.

Un vicar anglican mi-a scris: „Am avut mari rezerve în legătură cu ideile Dumneavoastră asupra rugăciunilor pentru morţi, dar recent am descoperit multe pasaje, în special în Evrei, Efeseni şi Ioan, care ne spun că sunt multe locuri în ceruri. „În casa Tatălui Meu multe locaşuri sunt’ (Ioan 14, 2). Se pare că există un loc în care mulţi oameni pare-se îşi croiesc drum către Domnul, învăţând şi primind îndreptare. Aceşti oameni depind de slujbele noastre”. Câteva săptămâni mai târziu, am primit o carte

poştală de la el, cu un citat din Ioan 5, 25: „… cei morţi vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu… „ADE atunci, acest vicar oficiază Sfânta Liturghie a învierii, – atât pentru familia lui, cât şi pentru alţii, şi a arătat, ca rezultat, că au loc multe vindecări.

Cartea Doctorului Raymond Moody, Viaţă după viaţă, 1, 12 care descrie experienţele pacienţilor întorşi la viaţă, susţine părerea că după moarte ar exista o perioadă de punere la punct pentru învăţare şi îndreptare. Unii dintre aceşti pacienţi descriu existenţa unui „tărâm cu spirite tulburate", în care cei morţi sunt prinşi ca într-o capcană şi de unde ei încearcă să comunice cu rudele lor aflate în viaţă, în speranţa de a se strămuta în ceruri. Deoarece în veşnicie nu există timp, aceasta poate fi etapa în care rugăciunile celor în viaţă sunt folosite de Iisus Hristos pentru a-i învăţa pe cei morţi cum să iubească şi să primească iubire.

Cu siguranţă că trebuie să existe un aspect academic al problemei pe care o pune întrebarea, în ce măsură rugăciunile pot sau nu să-i ajute pe cei cu păcate grele, cum sunt sinucigaşii. Chiar dacă sunt condamnaţi la iad şi nu pot înţelege iubirea, este cu siguranţă bine ca cei vii să încerce să li-l aducă pe Iisus Hristos prin rugăciune, deoarece prezenţa Lui leagă tot răul. Biserica Ortodoxă Răsăriteană13 crede că rugăciunea pentru cei din „Iad" le dă acestora încă un prilej ca să fie salvaţi prin mila lui Iisus Hristos.

După ce au ascultat nenumăraţi bolnavi care fuseseră pe punctul de a se sinucide, mulţi psihiatri au dedus că apăsările cărora le fac faţă aceşti oameni sunt aşa de mari, încât cei mai mulţi dintre ei sunt împinşi să comită actul final, şi nu îl săvârşesc în mod deliberat. Situaţia acestora se poate asemăna cu aceea a unui om care este silit să iasă dintr-o clădire incendiată şi care, în disperare, se agaţă de cornişe până când propria-i slăbiciune şi forţa gravitaţiei îl împing spre moarte. Unii pacienţi se gândesc şi vorbesc

despre „sinucidere” doar pentru că sunt folosiţi de vocea posesivă a unui strămoş care, trecând prin trauma sinuciderii, a rămas cu păcatul neispăşit. Astfel, ei nu sunt cu totul de condamnat dacă, de fapt, comit actul şi se poate argumenta că e nedrept că unele Biserici refuză să-i îngroape pe aceşti oameni în pământ sfinţit sau să le facă întreaga slujbă. Nu noi suntem chemaţi să-i judecăm pe cei care se sinucid sau care fac alte rele, ci doar să îi lăsăm în mila lui Dumnezeu (Romani 14, 10). Noi trimitem în iad mai mulţi oameni decât ar găsi vinovaţi Iisus Hristos.

Un număr tot mai mare de anglicani recunosc că există şi că este absolută nevoie de rugăciunea Bisericii în acest stadiu intermediar dintre moarte şi înviere. Poate că această etapă este cea descrisă în I Petru 3, 19 – 20, când Iisus Hristos „S-a coborât şi a propovăduit şi duhurilor ţinute în închisoare, care fuseseră neascultătoare altă dată”. „Adică, păcătosul murind, el numai este în trup, ci rămâne în duhul cărnii. Este încă foarte legat de pământ, păstrându-şi toate dorinţele şi poftele; nu este liber în lumea spirituală. Acolo, spiritele tulburate duc cu ele toate luptele nerezolvate pe pământ ale cărnii. Ele nu cunosc vreo ieşire. Se poate întâmpla să apeleze la cei vii, dar fie că noi nu-i ascultăm, fie că nu-i înţelegem, fie că tratăm zoritele lor stăruinţe ca pe nişte boli. Aflăm despre fantome care „bântuie” în anumite locuri, recunoaştem „posesiile rele” în unii oameni, ne dăm seama de „influenţa strămoşilor” din cine ştie ce comportament. În I Petru 4, 6 se repetă aceeaşi idee, dar în originalul grecesc se foloseşte un termen mai dur – „spre aceasta s-a binevestit morţilor” – de unde putem presupune că se aştepta o schimbare.

C.E.B. Cranfieldv” 1 cărturar al Bibliei, comentează: „… acel interval (dintre moarte şi înviere) nu este lipsit de importanţă, căci în cadrul lui, Iisus Hristos acţionează ca Mântuitor al lumii, iar domeniul activităţii Lui salvatoare este în aşa fel încât nu îndrăznim să îi fixăm limite”.

Deoarece sufletele neliniştite sunt incapabile să se elibereze singure, mai ales dacă în viaţa terestră nu au ales şi nu au cunoscut calea lui Dumnezeu, este clar că cineva trebuie să mijlocească pentru ele. Un grup de teologi anglicani, în raportul către Comisia Arhiepiscopală de Doctrină Creştină15, descrie felul în care cei vii se pot ruga cu folos pentru morţi, prin Iisus Hristos, şi ca prin aceasta ei să capete o adâncire a caracterului şi o mai mare maturizare a personalităţii". Când sunt gata de a dărui şi de a primi pe deplin iubirea şi pot ajunge să fie chipul lui Iisus Hristos, ei pot înainta către nemuritoarea" viziune fericită".

Am fost la sute de muribunzi în ultimii cincizeci de ani. Mulţi au murit în mizerie şi cu teamă, dar foarte mulţi alţii au murit cu încântare, văzând cu limpezime ceva fericit şi emoţionant în aventura pe care tocmai o începeau. Un om de şaptezeci şi opt de ani, care toată viaţa fusese surdo-mut, s-a ridicat dintr-odată în capul oaselor, cu faţa lui de obicei fără zâmbet iluminată de fericire, a ridicat ambele braţe şi cu o ultimă suflare a strigat: „Tată". Cu trei zile înainte ca tatăl meu să moară, ne-a spus că i-au apărut „mulţi prieteni care i-au spus că la o anumită oră se vor întoarce să îl ia. A fost încântat diviziune şi, într-adevăr, a murit la ceasul prezis. „Pierderea" noastră s-a transformat în bucurie: n-a fost nevoie să vărsăm lacrimi. I-am mulţumit lui Dumnezeu pentru viaţa de aici a tatălui meu – viaţa de chirurg, cei treizeci şi şapte de ani petrecuţi pentru crearea literaturii medicale şi ştiinţifice din China – şi am ştiut că era activ şi fericit, continuând a îndeplini undeva lucrarea lui Dumnezeu. Pentru aceia care în viaţa pământească nu au ştiut cum sau nu au vrut să-l urmeze pe Domnul, şi care nu mai au voinţă liberă, se pare că noi, cei vii, avem o responsabilitate, o autoritate în conformitate cu starea noastră de har, ca să cerem iertare pentru păcatele, greşelile şi ignoranţa lor, astfel încât măcar acum să li se

arate calea spre Dumnezeu. Nu este îngăduit, totuşi, să luăm direct legătura cu ei. Ni se spune în mod expres că făcând astfel contravenim legii lui Dumnezeu. Nu putem să ne rugăm morţilor; ni se cere să ne rugăm pentru morţi. Trebuie să acţionăm ca şi cum ei ar fi la persoana a treia şi să-i trimitem Domnului, ca El să se ocupe deci. Este egoist şi crud să încercăm să ne „agăţăm de ei1 sau să îi „chemăm înapoi". Ei aşteaptă eliberare, şi nu limitare la lucruri şi fiinţe pământeşti.

RUGĂCIUNI

În paginile următoare am încercat să pun pe hârtie imagini şi cuvinte care mi-au apărut într-o viziune. Viziunea era la fel de clară ca şi cuvintele rostite, astfel că m-am rugat ca să pot să schiţez viziunea aşa cum am văzut-o. Ea este exact aşa cum mi-a ieşit din pensulă, fără nicio corecţie, şi cuvintele sunt exact cele auzite, îi susa spus: „Rugaţi-vă în acest fel". Este important ca noi să ţinem cont ca aceasta să nu fie doar o repetiţie inutilă. Ne pierdem timpul recitind în grabă... iar unii creştini refuză chiar a spune această rugăciune. Succesiunea din Tatăl Nostru urmează propriei dezvoltări a omului şi creşterii intuiţiei în decursul pelerinajului spiritual. În viziunea mea, El şi-a folosii trupul ca indicator. Sfântul Duh a făcut ca acest lucru să fie real pentru ucenici după Rusalii.

TATĂL NOSTRU
CARE EŞTI ÎN
CERURI

SFINŢEASCĂ-SE NUMELE TĂU
VIE ÎMPĂRĂŢIA TA
FACĂ-SE VOIA TA
PRECUM ÎN CER ŞI PE PĂMÂNT
PÂINEA NOASTRĂ CEA SPRE

FIINŢĂ
DĂ-NE-O NOUĂ ASTĂZI
ŞI NE IARTĂ NOUĂ GREŞELILE
NOASTRE
PRECUM ŞI NOI IERTĂM
GREŞIŢILOR NOŞTRI
ŞI NU NE DUCE PE NOI ÎN
ISPITĂ
ŞI NE IZBĂVEŞTE
DE CEL RĂU
TATĂL NOSTRU
CARE EŞTI ÎN CERURI
SFINŢEASCĂ-SE NUMELE TĂU

139
Tatăl nostru care eşti în Ceruri
Sfinţească-se numele Tău
Imaginează-ţi braţele Lui Iisus
Deasupra capului Său

TATĂL NOSTRU
Nu al MEU ci al NOSTRU
Câtă smerenie – pe acelaşi nivel cu noi!

TATĂ AVVA „TĂTICULE”.
Nu mai este vorba de o zeitate
Îndepărtată care care aruncă sunete.

Înrudirea noastră – punctul cel mai înalt al Legăturii noastre deasupra capetelor celor mai mulţi dintre noi.

Braţele ridicate într-o atitudine
De supunere.

Braţele ridicate arată
Către Cerul spre care nădăjduim

Şi pe care începem să-L simţim
Acum în prezenţa Lui

Îi vom respecta numele şi menirea.

140

VIE
ÎMPĂRĂŢIA TA
Asta urmează să faci tu
Vie Împărăţia Ta
Vrem să vină Împărăţia Ta
Acesta este produsul mâinilor noastre
Noi Te reprezentăm aici pe pământ.
În măsura în care facem aşa, începem să
Facem parte din Împărăţia Ta cea veşnică
În inimile noastre.
Mâna dreaptă a lui Iisus este întinsă cu palma înainte.

FACĂ-SE VOIA TA

Aceasta este îndrumarea
De care trebuie să o primeşti
FACĂ-SE VOIA TA

Avem nevoie de îndrumarea TA
Vom petrece timpul în Linişte.
Ascultând şi privind.
Noi primim cu o mână întoarsă cu faţa în sus şi vom scie cu cealaltă mână.
Am fost crescut după chipul Tău
Scopul Tău creator, o persoană cu care Tu doreşti să comunici.
141
PRECUM ÎN CER

ŞI PE PĂMÂNT
Pe umerii tăi
Precum în cer aşa şi pe pământ.
Cu mâna Sa stângă pe umărul Său
EL spune:
Pe pământ.

Purtăm mâna Lui pe umerii noştri.
Responsabilitatea de a vedea voia Lui împlinită cade asupra noastră. Avem
Libertatea de a alege calea pe care o luăm – de a-i ajuta pe ceilalţi să aleagă de a-i dirija pe calea Ta.

Cu mână a dreaptă în sus el spune:
Precum în cer.

Iar noi ne imaginăm totul.
După conceperea noastră despre Cer –
Bucurie, pace, Lumină, căldură
Şi mai presus de toate iubire.
Fiindcă acum relaţia noastră
Cu Dumnezeu este bine stabilită, ne întoarcem la noi, şi la nevoile noastre.

SI NE IARTĂ NOUĂ GRESEALELE NOASTRE

Si ne iartă nouă greşealele noastre
Apoi îşi pune mînă stîngă pe inimă.
Noi primim cu mîna stîngă şi ducem la inimă.
Iertare – ea nu mai trebuie cîştigată,
ci acceptată – un dar de la Dumnezeu, p
jertfa Sa ultimă, hotărîtoare, prin vărsare
sîngelui nevinovat al Fiului Său celui iubit. Prin urmare, nu vor mai fi niciodată
jertfe de sînge.

PRECUM SI NOI IERTĂM GRESIŢILOR NOSTRI

Inclusiv pe strămoşii noştri
Precum şi noi iertăm greşiţilor noştri
El îşi duce către pieptul Său solar
mîna dreaptă strînsă.
Aici apare un nou element, total neasteptat.
Ideea că trebuie să-i iertăm pe ceilalţi,
chiar şi pe vrăjmaşii noştri, pe cei care ne
ar răni sau ne-ar distruge.
Este ceea ce ai făcut Tu, Doamne Iisuse
Tu chiar ai suferit o moarte
înspăimîntătoare şi ai biruit-o, făcînd că
moartea să nu mai fie acum de temut, ci
binevenită.
Şi deschide porţile raiului şi acelora
care au murit.
Numai dacă iertăm putem fi iertaţi.

PÎINEA NOASTRĂ
CEA SPRE FIINȚĂ
DĂ-NE-O NOUĂ ASTĂZI

Și dă-ne tot ce ne trebuie
Pîinea noastră cea spre ființă
și tot ceea ce ne trebuie
dă-ne nouă astăzi

Cu mîna Sa dreaptă,
El scoate hrană și veșminte.

Pîinea noastră cea spre ființă
și tot ce ne trebuie
pentru trupurile noastre...
hrană
veșminte
adăpost.

"Păsările cerului nici nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare... florile cîmpului nici nu ostenesc, nici nu torc..."

Grija Lui este pentru toate nevoile noastre, și pentru sănătate și vindecare.

"E de ajuns pentru toate nevoile, dar nu pentru toate lăcomiile".

Nu risipiți - doriți mai puțin.

Şi nu ne duce pe noi în ispită

Şi nu ne duce pe noi în ispită
Îşi aşează ambele mîini pe coapse.

El este cu noi atunci cînd sîntem ispitiţi
de bani
de sex
sau de calea pe care păşim în viaţă.

El nu ne ispiteşte –

El este chiar opusul ispitirii.

Aşa că noi spunem: 'Aminteşte-ne de
existenţa Ta cînd sîntem ispitiţi şi dă-ne
puterea să ocolim ispita'.

A urmat o pauză.

A doua etapă este încheiată.
Ne-am ocupat personal de asta,
şi totul e în ordine.

Relaţia noastră cu Dumnezeu
şi cu semenii noştri este corectă.

Acum sîntem în sfîrşit pregătiţi
să facem rugăciunea
prin care să fim izbăviţi de rău.

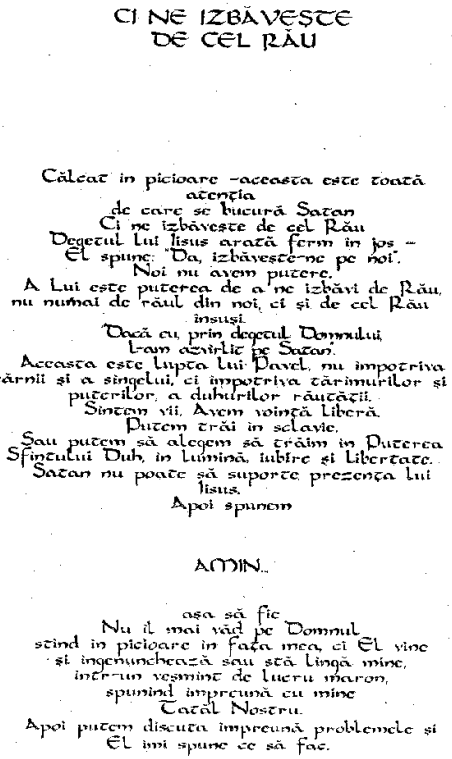
CI NE IZBĂVEŞTE
DE CEL RĂU
Călcat în picioare -aceasta este toată
atenţia
de care se bucură Satan
Ci ne izbăveşte de cel Rău
Degetul lui Iisus arată ferm în jos –
El spune: "Da, izbăveşte-ne pe noi".
Noi nu avem putere."
A Lui este puterea de a ne izbăvi de Rău,
nu numai de răul din noi, ci şi de cel Rău
însuşi.
Dacă cu prin degetul Domnului
l-am azvârlit pe Satan'.
Aceasta este lupta lui Pavel, nu împotriva
cărnii şi a sîngelui, ci împotriva tărîmurilor şi
puterilor, a duhurilor răutăţii.
Sîntem vii. Avem voinţă liberă.
Putem trăi în sclavie.
Sau putem să alegem să trăim în Puterea
Sfîntului Duh, în lumină, iubire şi libertate.
Satan nu poate să suporte prezenţa lui
Iisus.
Apoi spunem
AMIN..
aşa să fie
Nu îl mai văd pe Domnul
stînd în picioare în faţa mea, ci El vine
şi îngenunchează sau stă lîngă mine,
într-un veşmînt de lucru maron,
spunînd împreună cu mine
Tatăl Nostru.
Apoi putem discuta împreună problemele şi
El îmi spune ce să fac.

*SFÂNTA LITURGHIE A ÎNVIERII *)*

La Sfânta Liturghie trebuie să avem întotdeauna intenţii precise. Poate 1% pentru noi înşine, 99% pentru ceilalţi:

Rugăciunile noastre trebuie spuse cu voce tare, împreună cu alţii în care avem încredere – mai ales membri ai familiei. Cel mai bine, în cadrul unei Sfinte liturghii individuale, rostite înainte de spovedanie. Dacă ea trebuie inclusă într-o slujbă publică, atunci staţi afară într-o maşina. Dacă este în cadrul unei slujbe făcute special în acest scop pentru mai multe familii, atunci acestea pot veni lângă altar în timpul oferirii jertfei, depunând acolo Arborii Genealogici ai familiilor lor şi cererile pe care le fac, şi îşi pot spune cu voce tare rugăciunile, vorbind în

acelaşi timp cu alte familii. Rostirea cu voce tare obiectivează rugăciunea şi elimină din pacient simptomele, el poate acum auzi şi sesiza conştient situaţia.

Să ne rugăm – Tatăl nostru care eşti în ceruri, ne plecăm în Prezentata, şi îţi mulţumim că ţi-ai jertfit unicul Fiu

Ştim că Tu, Domnul nostru Iisus Hristos, ai înviat din morţi. Eşti viu şi te afli aici cu noi. Te rugăm să-ţitrimiţi îngerii, ca să strângă laolaltă pe toţi ai noştri cei adormiţi care par a fi pierduţi, şi în special

Pe şi pe mulţi alţii pe care Tu îi ştii, dar pe care noi i-am neglijat. Adu-i unde doreşti, ca să poată vedea trupul Tău care s-a frânt, s-a jertfit

*) După rânduiala liturghiei în Biserica Anglicană.

şi a înviat, ca şi ei să poată învia în jertfe lor. Lasă-i să primească Sângele Tău, care s-a vărsat într-un act săvârşit spre iertarea păcatelor lor.

Orbeşte şi izgoneşte pe Satan şi legiunile lui, în locul potrivit

Fie ca Trupul şi Sângele Domnului nostru să vindece toate rănile şi chinurile provocate de Satan şi de legiunile lui celor vii şi celor morţi.

Tată, venim la Tine ca nişte copii care se poticnesc, care nici nu înţeleg, nici nu ştiu cum să se roage. Trimite Duhul Tău Cel Sfânt ca să intervină pentru noi.

Te rugăm aceasta în Numele Domnului nostru Iisus Hristos – Amin.

SLUJBA ÎNVIERII

Tatăl Nostru Ceremonia iertării

Noi şi răposaţii noştri am păcătuit în faţa Ta.

Toţi: Doamne, miluieşte

Noi şi răposaţii noştri n-am reuşit să ne iertăm unii pe alţii

Toţi: Doamne, miluieşte

Noi şi răposaţii noştri n-am reuşit să ne rugăm cu credinţa aşteptată

Toţi: Doamne, miluieşte

Noi şi răposaţii noştri nu ne-am cerut iertare de la strămoşii de până la Adam şi Eva

Toţi: Doamne, miluieşte

Scurtă rugăciune (se pot folosi una sau mai multe rugăciuni din cele ce urmează):

Atotputernice şi veşnice Dumnezeu, care ai putere pestevii şi peste morţi: cu umilinţă Te rugăm pentru robul (roaba) Tău (Ta)". „ca el (ea) să obţină de la nemărginita Ta bunătate iertarea tuturor păcatelor: prin Fiul Tău Iisus Hristos, Domnul nostru, care împreună cu Tine şi cu Duhul Sfânt trăieşte şi stăpâneşte. Doamne, o lume fără de sfârşit. Amin.

O, Doamne, dăruieşte odihnă robului Tău acolo unde nu mai simte durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfârşit Amin.

Doamne, Mântuitorule, odihneşte cu drepţii pe adormitul robul tău. şi-l sălăşluieşte pe dânsul în corturile Tale, precum este scris. Că Tu eşti Dumnezeul milei, al îndurărilor şi al iubirii de oameni. Trecându-i cu vederea toate păcatele lui care le-a săvârşit cu lucrul, cu cuvântul sau cu gândul, cu ştiinţă sau cu neştiinţă, ca un iubitor de oameni, acum şipururea şi-n vecii vecilor. Amin.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh! Mântuitorule, tu eşti Dumnezeu care ai pogorât în iad şi ai dezlegatdurerile celor ferecaţi; şi sufletele adormiţilor robilor tăi odihneşte-le. Şi acum şi pururea şi-n vecii vecilor. Amin. Una curată şi prea nevinovată Fecioară, aceea ceai născut pre Dumnezeu mai presus de fire, roagă-l să mântuiască sufletele robilor Săi.

Lecturi (alegeţi-o pe una sau pe alta)

Isaia 25, 3 – 9 – şterge lacrimile de pe toate fetele

11 Macabei 12, 38 – 455 – e bine să te rogi pentru morţi

Romani 6, 3 – 9 – dacă murim cu Hristos, vom trăi cu El1 Connteni 15, 51 – 57 – moartea e înghiţită de biruinţă I

Ioan 3, 1 – 2 – vom fi asemenea lui Dumnezeu

Matei 27, 51 – 54 – sfinţii s-au sculat Luca8, 49 – 56-Jair49, 56

Ioan 6, 35 – 40) – Eu îl voi învia

Ioan 14, 1 – 6 – multe locaşuri

Luca 18, 15 – 17 – Iisus şi copiii

Ioan 6, 51 – 58 – Pâinea cea vie

Ioan 11, 394-Lazăr

Rugăciunea la oferirea pâinii şi vinului

(După citirea Evangheliei, pâinea şi vinul se aşază pe altar, alături de numele celor care trebuie pomeniţi.)

Rugăciunea dedicării - Sfânta împărtăşanie

Eu sunt învierea şi viaţa; cel care crede în Mine, chiar dacă moare va trăi, oricine trăieşte şi crede în Mine are viaţă veşnică.

Rugăciunile după Sfânta împărtăşanie (alegeţi)

Îţi mulţumesc Doamne, împăratul nostru, pentru bucuria acestui ospăţ ceresc, şi te rugăm ca Jertfe Trupului şi Sângelui Tău să nu fie spre osânda noastră, ci să fie în folosul nostru şi al tuturor celor adormiţi, mai ales curăţirea păcatelor, slăbiciunii şi apărarea de tot vrăjmaşul; prin Mila Ta, o, Mântuitor al lumii, care trăieşti şi stăpâneşti împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, în lumea fără de sfârşit a lui Dumnezeu. Amin.

În aşteptarea învierii noastre, sărbătorim transfigurarea întregii creaţii în armonie şi frumuseţe. Doamne, ai făcut lumea pentru bucurie şi Tu conduci sufletele din adâncimea păcatului spre sfinţenie. Dăruieşte morţilor o nouă viaţă în lumina neschimbătoare a Mielului lui Dumnezeu, ca să putem sărbători cu El Paştele cel veşnic. (Din rugăciunile unui episcop rus)

Pomeneşte-l, Doamne, pe robul Tău, după voia pe care ai arătat-o poporului Tău şi îngăduie-i ca să sporească în cunoaşterea şi iubirea de Tine, să poată merge din putere în putere şi să ajungă la deplinătatea bucuriei în împărăţia Ta Cerească: prin Iisus Hristos, Domnul nostru,

care trăieşte şi stăpâneşte cu Tine şi împreună cu Sfântul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi în vecii vecilor. Amin. (Din Liturghia Bisericii Episcopale din Scoţia)

Binecuvântare

Fie ca Dumnezeu Tatăl cel Atotputernic să continue vindecarea ta ca să poţi avea mai mult din dragostea Lui pentru vii şi pentru morţi. Cerem această binecuvântare în numele Tatălui, şi al Fiului, şi al Sântului Duh. Amin. Toţi: Amin.

BINECUVÂNTAREA CASEI

Preotul: Ajutorul nostru de la Domnul Toţi: Care a făcut cerul şi pământul. Preotul: Domnul să fie cu voi. Toţi: Şi cu tine.

Să ne rugăm.

Dumnezeule, Părinte Atotputernic, fierbinte Te rugăm pentru casa aceasta şi pentru cei ce locuiesc în ea şi pentru bunătăţile dăruite să binecuvântezi şi să sfinţeşti înmulţindu-le, prin bunătatea Ta, în tot felul. Revarsă asupra lor. Doamne, rouă cerească din belşug, precum şi bunătăţile tale cele pământeşti spre folos. Cu milostivire ascultă rugăciunile lor şi le împlineşte dorinţele lor. La smerita noastră chemare cu bucurie să binecuvântezi şi să sfinţeşti această casă, aşa cum cu bucurie ai binecuvântat casa lui Avraam, Isaac şi Iacob, a lui Petru, a lui Matei, a lui Zaheu Vameşul, între aceste ziduri fie ca Îngerii Tăi de lumină să domnească şi să vegheze asupra celor ce locuiesc aici; prin Hristos, Domnul nostru. Toţi: Amin.

Se stropesc pragul casei şi încăperile cu apă sfinţită.

(Binecuvântare din Ritualul Roman de Philip Weller, Milwaukee: Bruce Publishing Company, 1964, sau din Exorcism de Dom Robert Petitpierre, S.P.C.K. Londra 1972).

NOTE

Capitolul 2

1. P.M. Yap, „Sindromul de posedare”, Jurnalul de Ştiinţe pentru boli Mintale, 106, 1960.

2. Carl Jung, „posesia este cauzată de ceva care ar putea fi descris cel mai bine ca un «suflet ancestral». Arhetipurile şi inconştientul-colectiv, p. 124.

3. R.K. McCall. „Demonizarea" sau Sindromul de posedare, Jurnalul Internaţional de Psihiatrie socială, vol. XVII, nr. 2, Primăvara II-I 1971.

Capitolul 3

1. Fiica Sf. Elizabeta, Constanţa, a fost eliberată după 365 de liturghii. Constanţa a apărut şi a spus că se chinuia, dar că ar putea fi eliberată dacă s-ar săvârşi pentru ea zilnic Sfânta Liturghie, timp de un an. Mai târziu. Constanţa a reapărut într-o rochie albă, strălucitoare. „Azi", i-a spus ea mamei sale Elizabeta, „sunt eliberată din chinurile purgatoriului". Elizabeta s-a dus să-i spună vestea cea bună preotului Mendez, Mendez a asigurat-o că în ziua anterioară terminase de oferit cea de-a 365-a liturghie pentru Regina Constanţa De asemeni, i-au trebuit Sf. Thomas de Aquino multe Sfinte Liturghii înainte de a-şi vedea sora decedată, eliberată de suferinţă şi mergând la cer. Cu toate acestea, cunoscând mintea cercetătoare a fratelui ei, sora lui a sfârşit prin a-i spune Sf. Thomas câteva lucruri. Ea i-a spus că fratele său Landolph era în purgatoriu, că fratele lui, împăratul Frederic, era în cer, şi că şi pe el îl aştepta un loc splendid în cer. Sf. Thomas a murit curând după ce a primit de la sora lui vestea că îl aştepta un loc în cer. În timp ce Sf. Elizabeta şi Sf. Thomas au considerat necesar să ofere mai mult de-o liturghie. Sf. Theresa de Avila ştia că binefăcătorul lor, Medina del Campo, va fi trimis la cer de îndată ce îi vor putea oferi o Sfântă liturghie în noul lăcaş pe care îl construiau.

La prima Sfântă liturghie, în timp ce se ducea la Sfânta împărtăşanie. Sf. Theresa l-a văzut pe Medina del Campo „cu mâinile împreunate şi înfăţişarea luminoasa, mulţumindu-mi pentru că l-am eliberat din purgatoriu". (Keppler, op. cit., 158, 271, 179).

Capitolul 5

1. Corelaţia dintre stresul matern din timpul sarcinii şi defectele din naştere este cercetată de D.H. Stott şi Sandra Latchford, „Antecedente prenatale ale sănătăţii, creşterii şi comportamentului copilului”. J. Am: Academy of Child Psychiatry, 15, 161 – 191.

2. David Spelt arătase deja cu zece ani mai înainte că fătul uman în ultimele două luni poate fi condiţionat să răspundă la un zgomot puternic, vezi David Spelt. „Condiţionarea fătului uman în uter”, J. Experimental Psychology, 38, 338 – 346.1948.

3. Raportat de Chicago Tribune, „Embrionul îşi poate aduce aminte, spune terapeutul”, 1 noiembrie, 1978.

4. Conrad Baars, M.D., Simţirea şi vindecarea propriilor emoţii. (Plainfield: Logos, 1979) 82 – 84.

5. Joan Fitzherbert, „Sursa înştiinţărilor omului despre nemurire” British Journal of Psychiatry. HO, 3964.

Capitolul 6

1. Kurt Koch. Îndrumare creştină şi ocultism (Grand Rapids. 1972: Kregel), 189.

Capitolul 7

1. Meditaţia Transcendentală (M.T.) este periculoasă pentru creştin deoarece implică iniţierea printr-o ceremonie puja hindusă şi mantre care invocă adesea zeităţi. Curtea supremă a sprijinit Tribunalul din New Jersey declarând natura de origine religioasă hindusă a M.T. şi care nu poate fi din fonduri publice.

2. Despre cum să ne rugăm pentru vindecarea interioară, vezi Ruth Stapleton, Darul vindecării interioare (Waco, Texas: Word, 1976). „Denis aud Matthew Lmn. Vindecarea rănilor vieţii. (New York, Paulist, 1978). 154 Dr. Kenneth McAll

3. Pat Brooks, Folosirea propriei autorităţi spirituale, (Monroeville, PA: Banner, 1973), 85.

4. Kurt Koch, îndrumare creştină şi ocultism, (Grand Rapids: Kregel, 1970). 100.

5. Kurt Koch, Legătura ocultă şi eliberarea, (Grand

Rapids: Kregel, 1972), 307.

6. Pentru o tratare excelentă, concisă în legătură cu rugăciunea de eliberare, vezi Francis MacNutt, Vindecarea, (Notre Dame: avem aria, 1974), 208 – 231. O prezentare mai cuprinzătoare este dată de John Richards, Ci ne izbăveşte de cel rău.

7. Pentru rugăciunea de vindecare interioară a suferinţelor şi traumelor, vezi Dobson, Theodore. Vindecarea interioară: Marea chezăşie dată de Dumnezeu (N.Y.: Paulist, 1978).

Linn, Matthew et Dennis, Vindecarea amintirilor (N. Y.: Paulist 1978). Vindecarea rănilor vierii (N.Y.: Paulist, 1974). Sandford, Agnes, Darurile vindecătoare ale spiritului (Artur James Ltd) Stapleton, Rum, Darul vindecării interioare (N.Y.: Bantam, 1977) Experienţa vindecării interioare (Waco: Word. 1977) Tapscott, Betty, Vindecarea interioară prin vindecarea amintirilor (Huston: Box 19827.1975).

8. Dr. Kurt Koch prin tratarea sutelor de cazuri de îmbolnăviri prin practici oculte, recomandă cu tărie Sfânta liturghie, care este cheia de a te menţine liber. „La Cina Domnului, persoana eliberată de sub stăpânirea forţelor oculte este adusă să participe la lucrarea cea mântuitoare a lui Iisus Hristos. Persoana eliberată trăieşte prin mijlocirea unor semne vizibile frăţia cu Trupul şi Sângele lui Hristos, primirea în înul Bisericii lui Hristos, realizarea calităţii de cetăţean al împărăţiei şi astfel, realizează fortificarea spirituală faţă de influenţele şi atacurile demonice… De aceea, recomand o participare frecventă la Cina Domnului pentru persoana care a fost eliberată de sub influenţa ocultă. Ca notă colaterală, aş sugera ca Bisericile să săvârşească Taina într-un mod mai accesibil decât cel de până acum” (Koch, op. cit., 332).

Capitolul 8

1. Părinţii Bisericii au interpretat I Corinteni 3.11 – 15 ca fiind o referire la existenţa unui stadiu intermediar

de purificare. Robert Bellarmine, De Purg 11, 5 citează pasaje din Sf. Ambrozie. Sf. Augustin, Sf. Jérôme, Sf. Grigore şi Origen.

2. Wilpert, Picturile din catacombele Romei, p. 334, citat în Keppler, P.W. Biete suflete în purgatoriu St. Louis: Herder, 1927.27

3. Sf. Ioan Gură de aur, I Ad lor., Honi XLI, N.4, P.G. LXI – col. 361, 362.

Sf. Ciprian, Ep. 1, 2 SELUL 466 f.

4. Joseph Jungmann, Liturghia de Rit Roman (N. Y.: Benzi gerbros. 1959), 441 – 3.

5. Tertulian, Despre monogamie, 10: 4: Corp Christ.2: 1043 şi 2: 1243.

6. Eusebius, Viaţa lui Constantin 4: 71; GCS 7: 147.

7. Jungmann, op. cit., 443.

8. Apostolic Constitution, P.G. L Col. 1144.

9. Ioan Gură de Aur, Horn. 3 în Ep. ad Phil. nr. 4.

10. Butler, Vieţile Sfinţilor, (New York: Kennedy 1956) 1.495.

11. Raymond Moody, Viaţa după viaţă (Covington: Mocking-bird, 1975).

12. Raymond Moddy, Reflecţii despre viaţa după viaţă (N.Y.: Bantam, 1977), 18 – 22

13. Serge Bulgakov. Biserica Ortodoxă, (London: Centenary, 1935). 208 – 9.

14. C.E.B. Cranfield, Prima epistolă a Sf. Petru, (Londra: SCM).

15. Rugăciunea şi cei adormiţi. Comisia Arhiepiscopilor despre doctrina creştină (Londra: SPCK, 1971.20). Puţini oameni cred că la moarte sunt destul de puternici pentru o privire directă a lui Dumnezeu sau pentru prezenţa lui imediată; nici nu cred că obiceiurile înrădăcinate ale păcătuirii ar putea fi imediat eradicate. A susţine că orice creştin, chiar şi cel mai credincios, va fi transformat imediat într-o întruchipare a perfecţiunii, prin moarte, li se pare multora incredibil, frizând magia.

Se pare că transformarea unei persoane păcătoase – chiar a unei persoane care a dorit împlinirea acestei viziuni a lui Dumnezeu – într-un seamăn al Domnului nu poate fi un proces instantaneu, dacă ar fi să se respecte firea omenească, liberul arbitru şi continuarea personalităţii individuale, dincolo de moartea care ne separă de această viitoare stare. În orice caz, deoarece fericirea aşa cum este cunoscută în această viaţa, este temporală, şi starea aceasta trecătoare (cel puţin aşa cum o ştim aici) se află în contextul acţiunii şi evoluţiei spre perfecţionare. Cum este posibil să îţi închipui că există după moarte o stare în care caracteristicile de bucurie şi fericire – deşi sunt afirmate de oameni – totuşi nu mai au un caracter evolutiv (doar s-a ajuns la desăvârşire!). Toate aceste consideraţii îi fac pe mulţi creştini să creadă că perfecţionarea este încă «posibila după moarte. Dacă este aşa atunci rugăciunile de mijlocire stat justificate. Ni s-ar putea interzice să mijlocim numai dacă situaţia către care au fost îndreptate rugăciunile noastre ar fi fost o situaţie de neschimbat. Rugăciunile pentru schimbarea stării celor plecaţi nu trebuie să implice nici un dubiu, din partea noastră» în ceea ce priveşte rezultatul călătoriei lor în continuare, ca şi cum ei ar fi putut fi asiguraţi de mântuire la data morţii, şi totuşi să-şi piardă viaţa după aceea. Ele pot fi rugăciuni pentru o mai categorică conturare a caracterului şi pentru o maturizare a personalităţii. Nu sunt necesare rugăciuni pentru lumină şi pace ca urmare a unei necesităţi actuale.

Postfaţa autorului

în ultimele şase luni, o serie de oameni au urmat pe cont propriu ideile şi sugestiile cuprinse în această carte, fără să recurgă la doctorul sau la preotul lor. Au luat parte cu regularitate la Sfânta Liturghie, cu intenţia de a-şi încredinţa Arborele Genealogic lui Dumnezeu şi de acere iertare pentru greşelile lor din trecut. Drept rezultat, au

avut loc vindecări, nu numai ale lor, ci şi ale multor rude îndepărtate.

O femeie care suferea de migrenă din copilărie s-a vindecat în acest fel. Acest lucru s-a petrecut în ciuda faptului că nu ştia nimic despre Arborele ei Genealogic. Bătrânul ei tată era sclerozat şi nu şi-a putut aminti nimic despre strămoşii lui. După slujbă, nu numai că ea s-a vindecat, dar l-a găsit şi pe tatăl ei cu mintea clară şi cu memoria restabilită.

Un cuplu care se despărţise s-a reunit, după ce unul din ei a participat la o astfel de slujbă.

Un grup de oameni s-au dus împreună la Sfânta liturghie ca să se roage şi să-i încredinţeze Domnului nostru Iisus Hristos pe unii membri ai familiei care muriseră năprasnic din cauza altor membri ai familiei. În timpul slujbei, ei au avut viziunea celor care fuseseră eliberaţi în lumea cealaltă. Mai târziu, au descoperit că vinovaţii care provocaseră dezastrul şi care erau fie în închisoare, fie în spitale de boli mintale din această cauză, s-au convertit în chiar dimineaţa slujbei.

Au mult de câştigat acei membri de familie care se roagă cu voce tare, astfel încât îşi aud propriile cuvinte. Când aceste rugăciuni sunt spuse ca să fie auzite şi de alţii, ne dăm în acest fel seama de intenţia lor. Acest lucru este mai uşor de făcut în cursul unei Sfinte Liturghii particulare, aceasta putând fi urmată de rugăciuni personale în tăcere, rostite şi la următoarele Sfinte Liturghii.

În urma apariţiei acestei cărţi, s-au iscat multe discuţii teologice, mai ales printre clerici şi episcopi. Am aflat de la ei că autoritatea noastră de-a fiice acestea vine din învăţăturile lui Iisus Hristos şi că poruncile Lui sunt la fel de adevărate azi, ca şi atunci. Din parabolele Sale, reiese limpede că El se aştepta ca cei implicaţi să participe la procesul de vindecare. Când a spus: „Lăsaţi copii să vină la Mine”, El s-a aşteptat ca mamele lor să-i aducă. La

mormântul lui Lazăr, El a poruncit celor prezenţi – ucenicilor săi şi familiei – să răstoarne piatra de pe mormânt. După ce l-a chemat pe Lazăr din mormânt, familia a fost însărcinată să-l dezlege. La învierea fiicei lui Jair, Domnul le-a cerut în mod special la trei dintre ucenicii Săi şi părinţilor fetei să intre cu el în casă. După ce a adus-o la viaţă, a poruncit părinţilor să-i dea fetei ceva demâncare. Aşadar, în fiecare etapă, ei au fost implicaţi. Actul de credinţă şi iubire al centurionului de aveni el însuşi la Iisus a făcut în mod obligatoriu parte din procesul de vindecare a slugii lui. Cerşetorul orb a pus în cuvinte – exact ceea ce voia de la Iisus. Unul din cazurile mele recente, mi-a venit prin sora care îngrijea bolnavul. Acesta era o persoană vârstnică, care în primul război mondial îşi pierduse braţul drept. Avusese aşa-zisele „dureri-fantomă” în ciotul de amputaţie, de nesuportat atunci, ajungând chiar de la început morfino-dependent, iar mai apoi dependent şi de physeptone. Schija care îl rănise omorâse pe patru dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui. Nu li se făcuse slujba de înmormântare pentru că, aşa cum spunea el, „nu rămăsese nimic din ei”. Fiind el însuşi preot, a fost de acord să pregătească o Sântă Liturghie la care prietenii săi au fost încredinţaţi lui Dumnezeu. Din acea zi şi până la moartea lui, câteva luni mai târziu, nu a mai avut dureri puternice şi nu a mai avut nevoie de medicamente.

O altă zonă în care această lucrare a avut înrâurire este Irlanda de Nord, unde sunt oameni violenţi. Unii din cei pe care i-am cunoscut pretind că autoritatea de a face ceea ce fac le vine de la cei care au murit. Ei continuă violenţa în numele lor. Mie mi se pare că schelete din trecut luptă cu alte schelete din trecut. Ei sunt oameni de ieri, care se luptă în bătălii de ieri, bătălii de acum trei sute de ani. Ambele părţi aflate în luptă îşi îngroapă morţii în mânie şi cu jurăminte de răzbunare. Cuvintele tradiţionale, care privesc „credincioşi răposaţi”, par neadevărate. Nu există nicio justificare înaintea lui

Dumnezeu, iar acele suflete pierdute continuă să bântuie şi să influenţeze pe descendenţii lor. Satan profită de orice forţă ocultă spre a dezbina, distruge şi controla. Oamenii trebuie să îşi dea seama că, de rapt, ei se poartă ca nişte marionete ale lui Satan şi că ei înşişi sunt pierduţi. O carte a lui Robert Cielu – „Cruţă-mi oamenii chinuiţi" – dezvoltă această idee.

Acelaşi model poate fi găsit în toate luptele şi violenţele din lume în care oamenii apar în postura de pioni, într-o vastă bătălie a forţelor oculte.

De aceea, în pomenirile şi în spovedaniile noastre trebuie să ne străduim să fim cât mai precişi cu putinţă. Vindecarea se produce acolo unde se întâmplă acest lucru. În şapte familii diferite de diabetici, cel care suferea din fiecare familie era cel care purta echivalentul „unui pumn în stomac" de la ceilalţi membri din familie. Într-unul din cazuri, pentru cinci generaţii. Acum toate familiile s-au vindecat.

O doamnă de şaptezeci şi opt de ani, victimă a poliomielitei, s-a dus la Sfânta Liturghie spre a-l lăuda pe Dumnezeu pentru tot ceea ce făcuse El pentru familia ei. A pus pomelnicul cu Arborele Genealogic pe altar. Spre surprinderea şi încântarea tuturor, s-a trezit a doua zi cu piciorul, care era paralizat, vindecat. Fusese paralizată şi amorţită pe partea stângă de când avusese poliomielita, la vârsta de şaisprezece ani. Nor cei care stăm la distanţă sau care credem – că suntem în siguranţă, suntem la fel de răspunzători. Noi ar trebui să mergem cu toţii la propria noastră Sfântă Liturghie, în durere şi cu inima zdrobită. Peste o sută treizeci de cazuri de anorexii de origine nervoasă au fost vindecate cu ajutorul acestei slujbe. Se propune ca Ziua Sfinţilor Prunci (zisă a Inocenţilor) de la 28 Decembrie să devină zi de doliu naţional pentru toate avorturile de peste an

Sumar

Studiu introductiv, 7
Cuvântul traducătorului, 22
1 Trezirea, 24
2 Ruperea legăturilor, 28
3 Vindecarea prin Iisus Hristos, 47
4 Libertatea de a alege, 63
5 „Suferă copiii mici”, 77
6 Alungarea stafiei, 91
7 Lumea întunecată, 104
8 „în rugăciune către Domnul”, 124Rugăciuni, 137
Note, 152
Postfaţa autorului, 157

Eu nu sunt de acord cu aceia care argumentează că, dacă sarcina ar fi fost doar de câteva săptămâni, copilul nu s-a format şi nu contează Experienţa mea, în care «i-am văzut» pe aceşti prunci în grupul de copii de vârsta lor, îmi dovedeşte adevărul cuvintelor lui Dumnezeu «înainte de a te fi zămislit în pântece, te-am sfinţit şi te-am rânduit proroc pentru popoare» (Ieremia 1, 15 şi Psalmii 139, 13). Aceşti copii erau oameni reali, care aveau suflet şi îşi aminteau de-un Dumnezeu al iubirii care i-a ajutat odată”.

Dr. KENNETH McALL

VINDECAREA ARBORELUI GENEALOGIC

Dr. KENNETH McALL

harisma